

EDGAR WALLACE

ROMAN

RĂZBUNĂTORUL

EDGAR WALLACE
RĂZBUNĂTORUL
The AVENGER
(London 1926)

Traducerea în românește de: ELENA MOCANU
Redactare, reactualizare și corectare:
ANTIȚA AUGUSTOPOULOS JUCAN

EDGAR WALLACE

Răzbunătorul

EDITURA „EŞANTION"
Cluj-Napoca — 1991

ISBN 973-95296-0-7

CAPITOLUL I

Directorul poliţiei apăsă pe butonul de pe birou, şi îi zise poliţistului, care intră cîteva clipe mai tîrziu:

— Spune domnului inspector Wembury că-l rog să poftească pînă la mine!

Puse apoi într-un dosar documentul pe care tocmai îl citise. Cariera lui Alan Wembury, atît ca agent de poliţie cît şi ca militar, era strălucită. Devenit ofiţer în cursul războiului, dobîndise gradul de maior, fiind decorat apoi cu „Meritul militar", pentru purtarea sa pe cîmpul de luptă. Acum îl aştepta o nouă distincţie.

Uşa se deschise şi un bărbat înalt se ivi în prag. Ridicînd privirea, directorul zări o faţă slabă şi smeadă, cu doi ochi verzi şi surîzători.

— Bună dimineaţa, Wembury.

— Bună dimineaţa, domnule director.

Alan Wembury avea vreo treizeci şi ceva de ani. Atît ţinuta cît şi limbajul său ales trădau un contact îndelungat cu persoane culte şi distinse.

— Te-am poftit la mine, fiindcă vreau să-ţi comunic o ştire, foarte plăcută.

Purta o vie simpatie acestui subaltern integru. În lunga sa carieră, nu mai acordase nimănui atîta încredere ca acestui tînăr detectiv.

— Mă încîntă orice ştire nouă, rîse Alan.

— Ai fost înaintat inspector regional şi începînd de luni vei lua în primire circumscripţia „R", zise directorul.

Alan nu-şi putu ascunde un gest de mirare, cu toată stăpînirea de sine ce-l caracteriza.

Rangul de inspector regional era un pas important în cariera sa. Ajuns aici la o asemenea vîrstă, trebuia negreşit să devină într-o zi inspector principal la Scotland Yard şi apoi cine ştie ce alte distincţii l-ar mai putea aştepta.

— Sînt foarte surprins, domnule director, zise într-un tîrziu şi fireşte, vă sînt foarte recunoscător. Cred însă că mai degrabă alţii ar fi meritat această avansare.

Colonelul Walford clătină capul.

— Sentimentele d-tale îţi fac cinste, spuse el cu îngăduinţă, dar eu nu-ţi împărtăşesc părerea.

Apoi adăugă:

— Se fac schimbări importante la Scotland Yard. Bliss se întoarce din America, unde a fost detaşat la legaţia din Washington. Îl cunoşti?

Alan Wembury dădu din cap. Desigur, auzise despre aprigul Bliss, dar ştia destul de puţine lucruri despre el: că era un detectiv capabil, cît se poate de rău văzut de colegii şi subalternii săi de la Scotland Yard.

— Circumscripţia „R" nu mai e aşa de agitată ca acum cîţiva ani, urmă directorul clipind şmechereşte din ochi, ceea ce pentru tine ar trebui să fie un fapt îmbucurător.

— Avea deci un asemenea renume? întrebă Alan, pentru care Deptford era un teren aproape necunoscut.

Colonelul Walford făcu un gest afirmativ.

— Cînd afirm acest lucru, mă gîndesc la „Răzbunătorul". Mă întreb dacă vestea morţii sale nu-i o legendă. Poliţia australiană pretinde că înecatul

pescuit în portul Sidney nu era altul decît acest criminal extraordinar.

— Răzbunătorul! exclamă Alan Wembury în timp ce gîndul îi zbura aiurea.

Cine oare nu auzise de Răzbunătorul, cel care îngrozise cu faptele sale întreaga Londră? Ucisese fără milă și fără nici un folos, mînat numai de poftă răzbunării personale. Oameni care aveau motiv să-l urască și să se teamă de el, se culcau liniștiți, bătîndu-și joc de amenințări, știindu-și casa bine păzită de poliție. Dar a doua zi erau găsiți țepeni în patul lor. Răzbunătorul trecuse pe lîngă ei, nevăzut, neauzit de nimeni și-i secerase în floarea vîrstei.

— Cu toate că Răzbunătorul nu mai bîntuie în circumscripția d-tale, totuși trebuie să te ferești de cineva în Deptford, spuse colonelul Walford, și anume de...

— Maurice Meister, completă Alan.

Colonelul ridică, surprins, sprincenele.

— Îl cunoști? întrebă mirat. Nu-mi imaginam că faima lui de avocat să fie chiar atît de mare.

Alan Wembury nu se grăbi să răspundă.

— Îl cunosc prea puțin și asta numai fiindcă, din întîmplare, este avocatul familiei Lenley.

Pe fața directorului își făcu loc umbra unui zîmbet.

— Trebuie să-ți mărturisesc că nici nu știu măcar cine sînt acești Lenley de care vorbești cu atîta respect. Sau poate, se lumină deodată, e vorba de bătrînul George Lenley de Hertford mort cu cîteva luni în urmă?

Alan făcu un gest afirmativ.

— Obișnuiam să vînez cu el, continuă șeful său, de data aceasta îngîndurat. Aparținea acelei categorii

de moșieri englezi, care știu să bea bine și să călărească la fel. Mi s-a povestit c-a murit ruinat. A avut copii?

— Doi, domnule director, răspunse Alan liniștit.

— Și Meister e avocatul lor? N-au fost bine sfătuiți cînd și-au pus averea în miinile unui individ ca Maurice Meister.

Se uită pe fereastră spre malurile Tamisei. Datorită geamurilor duble, zgomotul străzii se auzea foarte slab. Afară sufla un vînt de primăvară: crengile copacilor, înmugurite, își dădeau parcă mîna de-a lungul malurilor: în curînd splendoarea verde a frunzișului urma să le acopere. Un loc straniu, acest Scotland Yard și, totuși, ce inimi calde băteau înăuntrul zidurilor sale severe. Gîndul lui Walford zbura la orfanii rămași sub ocrotirea lui Meister.

— Meister l-a cunoscut pe Răzbunător, zise deodată.

Wembury făcu ochii mari.

— L-a cunoscut pe Răzbunător? repetă el.

— Nu știu în ce măsură; bănuiesc însă că îndeajuns ca să fie neliniștit, dacă Răzbunătorul mai e în viață. Acesta i-o încredințase lui Meister pe Gwenda Milton, sora sa. Acum o jumătate de an, a fost scos din Tamisa corpul neînsuflețit al fetei.

Alan își reaminti această dramă.

— Fusese secretara lui Meister, continuă colonelul. Într-o zi, cînd vei avea timp, n-ar strica să treci pe la arhivă. Au rămas multe lucruri nedeslușite în această afacere.

— În ce privește rolul lui Meister?

Colonelul Walford dădu din cap.

— Deslușirea acestei afaceri are puțină importanță dacă Răzbunătorul e mort; dacă trăiește însă

(Walford dădu din umerii săi laţi privind pe sub sprincene, în mod semnificativ, la tînărul detectiv), dacă trăieşte, există un motiv care o să-l readucă la Deptford şi la Meister.

— Ce anume, domnule director? întrebă Wembury.

Walford surise iarăşi enigmatic.

— Cercetează actele şi vei regăsi cea mai veche dramă din lume: povestea unei femei încrezătoare şi a unui bărbat ticălos.

Apoi făcu un gest de parcă vroia să-şi alunge din minte imaginea Răzbunătorului şi reveni la chestiunile administrative.

— De luni într-o săptămînă îţi iei postul în primire. Poate doreşti să te abaţi între timp pînă acolo, spre a face cunoştinţă cu lucrările şi personalul circumscripţiei d-tale.

Alan ezită.

— Dacă se poate, domnule director, aş dori un concediu de o săptămînă.

Rostind aceste cuvinte, chipul i se înroşi.

— Un concediu? Desigur! Vrei poate să duci vestea bună iubitei?

Walford clipi şiret din ochi.

— Nu, domnule director.

Dar stînjeneala sa opuse acestor vorbe o dezminţire formală.

— Aş dori numai să înştiinţez o domnişoară de avansarea mea, continuă, din ce în ce mai încurcat. E de fapt vorba de domnişoara Mary Lenley.

Şeful surise.

— Chiar atît de bine îi cunoşti pe aceşti Lenley? întrebă, mărind nedumerirea lui Alan.

— Nu, domnule director; dar ea mi-a fost întotdeauna o prietenă foarte bună, zise cu sfială, de parcă n-ar fi fost în stare să vorbească în alt chip de ea. Am crescut într-o căsuță pe moșia Lenley-lor. Tatăl meu era grădinar-șef la bătrînul moșier și i-am cunoscut de cînd mă știu. Nimeni altcineva, în tot satul Lenley, nu mă așteaptă, spuse cu tristețe. Eu . . .

Ezită, dar Walford îi veni în ajutor.

— Ia-ți concediul, băiete! Du-te unde te trage inima! Și dacă domnișoara Lenley e tot atît de deșteaptă, pe cît e de frumoasă — judec după cum a fost cînd era copilă — atunci o să uite că-i o Lenley de la Lenley-Court, iar dumneata un Wembury din căsuța grădinarului. Pentru că, în aceste timpuri democratice omul e prețuit după ceea ce este el însuși, nu după ceea ce a fost tatăl său. Sper că ești conștient de valoarea d-tale. Altfel — se opri, clipind iarăși din ochi — ai comite o greșeală de neiertat.

Alan părăsi biroul directorului, cu neplăcuta impresie că acesta știa mult mai multe despre familia Lenley, decît era dispus să mărturisească.

CAPITOLUL II

Se pare că primăvara se făcuse simțită mai curînd în satul Lenley, decît în bătrîna și ursuza Londră, care parcă se împotrivea dezmierdărilor anotimpului, pînă ce, în fața năvalei brîndușelor, zarnacadelelor și narciselor cu inima galbenă, avea să se declare învinsă de lumină diafană a soarelui.

Ieşind din gară şi îndreptîndu-şi paşii spre sat, Alan zări, în spatele împrejmuirii, vestita potecă a zarnacadelelor, strălucind în splendoarea ei aurie. Dincolo de plopii înalţi, se întrezărea acoperişul conacului îmbătrînit şi cenuşiu.

Vestea norocului său deja ajunsese acolo. Hangiul de la „Leul Roşu" îi ieşi grăbit în întîmpinare., cu o bucurie vădită, zugrăvită pe faţa rumenă.

— Sînt fericit că te revăd, Alan, zise. Am aflat vestea avansării tale şi sîntem şi noi mîndri de ea. În curînd vei fi prefect de poliţie.

Alan zîmbi, încîntat de acest entuziasm spontan. Iubea satul acesta din vecintătatea conacului. Pentru că satul întruchipa căminul visurilor sale. Oare visul cel mare, visul suprem, pe care nu reuşise şi nu îndrăznise să-l ducă niciodată pînă la încheierea-i logică, firească, se va împlini?

— Te duci la conac s-o vezi pe domnişoara Mary?

Răspunsul afirmativ al detectivului, pesemne nu-i fu pe plac hangiului, pentru că îşi strînse buzele clătinînd din cap.

— Lucrurile stau foarte prost acolo, Alan. Se zice că nici pentru domnul John, nici pentru domnişoara Mary n-a mai rămas nimic din toată moşia. Domnul John e bărbat şi poate să-şi croiască un drum în viaţă. Şi bine-ar fi să fie unul mai bun decît cel pe care a apucat.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Alan repede.

Hangiul păru a-şi reaminti dintr-o dată că vechiul prieten, cu care vorbea, era în acelaşi timp şi agent de poliţie. Numaidecît deveni discret.

— Se zvoneşte că ar fi făcut legătură cu dracul. Ştii dumneata cum vorbeşte lumea; totuşi ceva trebuie să fie la mijloc. Johnny n-a fost un băiat trist

niciodată, acum însă e veșnic mohorît. Sărăcia îi e ca un ghimpe în suflet. Nu se poate împăca defel cu ea.

— Atunci de ce mai stau la moșie? Nu pricep de ce John Lenley n-o vinde!

— S-o vîndă! izbucni batjocoritor hangiul. Pînă și ultima frunză, de pe cea din urmă creangă a fost ipotecată! Mai locuiesc aici doar pînă cînd avocatul londonez reușește să aranjeze chestiunea succesiunii. Dealtfel, din cîte am auzit, se vor muta săptămîna viitoare la Londra.

Avocatul londonez... Alan se încruntă. Desigur Maurice Meister. Era curios să cunoască omul pe seama căruia circulau zvonuri atît de ciudate. La Scotland Yard se șopteau lucruri care scrise ar putea fi numite pamflet, iar rostite, defăimare. Se refereau la anumite legături ale sale, nejustificabile nici chiar la un avocat specialist în chestiuni penale și a cărui profesiune îl obliga să ia contact cu drojdia societății.

— Oprește-mi o cameră, domnule Griggs. Hamalul îmi va aduce bagajele de la gară. Eu mă duc la conac să-l văd pe John Lenley.

Rostea „John“ dar inima șoptea „Mary“. Dacă pe cei din jur izbutea să-i înșele, nu izbutea să-și înșele însă și inima.

Pășea pe drumul larg umbrit de stejari, și de pretutindeni îi răsăreau în fața ochilor semnele decăderii. Prin prundiș creștea iarba; frumoasele garduri vii, din tisă, ce împodobeau grădina în stil Tudor, și înaintea cărora se oprea cu sfială, cînd era copil, erau acum tunse de o mînă stîngace. Pajiștea dinaintea casei era neîngrijită ca o barbă nepieptănată. De cum zări conacul inima i se strînse.

Ferestrele aripii dinspre răsărit erau înegrite — nici chiar jaluzelele lăsate nu le puteau masca starea; două geamuri sparte, după cum se vedea, de multă vreme rămăseseră neînlocuite.

Cînd se apropie la numai cîțiva metri de porticul întunecat, se ivi o tînără zveltă, care îndată ce-l recunoscu, îi alergă în întîmpinare.

— O, Alan!

După o clipă el ținea amîndouă mîinile fetei în mîinile sale puternice, privindu-i chipul încîntător. N-o văzuse de un an. Acum o privea ținîndu-și răsuflarea. Cunoscuse o copilă, încîntătoare, e drept, dar totuși copilă. Acum privea în ochii mari și limpezi ca cristalul ai unei femei în plină transformare. Corpul ei subțire se dezvoltase armonios, iar fața sa fermecătoare strălucea de o frumusețe nouă. Alan încerca o senzație de spaimă; parcă-l cuprinsese un fel de disperare întunecînd pentru moment bucuria ce-i umpluse sufletul la vederea copilei. Dacă mai înainte distanța dintre ei fusese nemăsurat de mare, acum, îi despărțea un adevărat abis.

Zări parcă, pentru prima dată cu deznădejde imensitatea care o separa pe fiica moșierului Lennley de inspectorul Wembury.

— O, Alan, cît mă bucur să te revăd. (Și în ochii ei triști luci un zîmbet). Nu-i așa că ai o noutate pentru mine? Prea tîrziu, Alan! Am citit-o în gazeta de dimineață!

El rîse cu tristețe:

— Nu știam, că promovarea mea e un fapt de interes mondial.

— Dar ai atîtea să-mi povestești.

Și-i luă brațul cu dezinvoltură, așa cum făcea în copilărie, cînd fiul grădinarului îi era tovarăș de

joc, acel băiat sfios care dădea drumul zmeului ei de hirtie, care arunca și prindea mingea pentru dînsa.

— N-am aproape nimic de povestit, răspunse Alan. Am fost înaintat peste capetele altora, mai pricepuți decît mine și nu știu dacă trebuie să mă bucur, sau să mă supăr.

Pășind, împreună cu ea pe pajiștea neîngrijită, înregistra o senzație stranie, care aducea mult a ștrengărie.

— Am fost oarecum norocos în vreo două cazuri de a căror elucidare a trebuit să mă ocup, dar nimic nu mă poate opri să cred că datorez avansarea faptului că sînt în grațiile directorului meu, decît calităților mele profesionale.

— Prostii! rise ea. Ai fost înaintat pentru meritele tale! Asta-i tot!

Mary îi surprinse o căutătură îndreptată spre casă. Numaidecît expresia ei se schimbă.

— Bietul conac! rosti îngîndurată. Desigur că ai aflat cum stăm, Alan. (oftă adînc). Îți vine rău să te gîndești la toate astea. Johnny vrea să închirieze un mic apartament în oraș și Maurice îmi va găsi de lucru.

Alan o țintui cu privirea.

— De lucru? îngăimă. Nu cumva vrei să spui că ești nevoită să muncești pentru a-ți cîștiga existența?

— Ba chiar așa e, dragul meu Alan. Sînt pe cale de a mă iniția în tainele stenografiei și ale dactilografiei. Voi fi secretara lui Maurice.

— Secretara lui Meister! Parcă mai auzise aceste cuvinte... Și deodată, ca prin vis, își aminti de altă secretară, al cărei corp fusese pescuit din Tamisa,

iar cuvintele pline de semnificaţie ale colonelului Walford îi reveniră în minte.

— Mi se pare, sau eşti rău dispus, Alan? Te supără gîndul că-mi voi cîştiga singură existenţa?

— Nu, răspunse el, neizbutind să-şi ascundă sentimentul de aversiune pe care i-l inspira proiectul ei. Dar trebuie să se fi salvat, totuşi, ceva din naufragiu.

— Nimic, absolut nimic. Am un venit minim din proprietatea mamei, tocmai atît cît să nu rămîn muritoare de foame. Apoi, Johnny e băiat destoinic. În ultimul timp, a cîştigat o grămadă de bani. Curios, nu-i aşa? N-aş fi crezut niciodată că Johnny se pricepe la afaceri, şi totuşi, iată-l reuşind. Peste cîţiva ani, cumpărăm Lenley din nou.

Cuvinte curajoase care însă nu reuşiră să-l înşele pe Alan.

O văzu privind pe deasupra capului său şi, cînd se întoarse, zări în spatele său doi oameni care se apropiau.

Cu toată căldura unei frumoase zile de primăvară şi cu toate că Palatul de Justiţie se găsea la 40 de mile depărtare de Lenley, domnul Meister purta îmbrăcămintea tradiţională a avocatului ajuns. Redingota, care-i scotea statura zveltă în relief, avea o croială ireproşabilă; un ac cu un opal frumos împodobea cravata neagră. Pe cap avea un joben elegant şi pe miini nişte mănuşi fără cusur. Obrazul slab şi palid, în contrast cu ochii negri, de nepătruns, manierele şi limbajul său îi dădeau un aer aristocratic.

„Pare un duce, vorbeşte ca un don, şi cugetă ca un diavol", era, poate, cel mai măgulitor lucru ce se spusese cîndva despre Maurice Meister.

Insoţitorul său, un tînăr înalt, de vreo douăzeci de ani, se încruntă cînd îl recunoscu pe vizitator.

— Hallo! exclamă el prost dispus.

Apoi, către insoţitorul său:

— Îl cunoşti pe Wembury, nu-i aşa Maurice? E sergent de poliţie, sau cam aşa ceva.

Maurice Meister surise, aproape imperceptibil

— Inspector regional, mi se pare, spuse, intinzind o mînă lungă şi slabă. Înţeleg că vii pe la noi cu scopul de a mări spaima bieţilor mei clienţi.

— Sper că vom fi în stare să-i aducem pe calea cea bună, spuse Alan zîmbitor.

Johnny Lenley îl ţintui cu privirea. Încă din copilărie, nu-l putuse suferi, iar acum anumite motive, făceau să renască vechea ură.

— Ce te aduce la Lenley? întrebă ursuz. Nu ştiu să ai vreo rudă pe aici!

— Se înţelege că are, interveni Mary. A venit să mă vadă pe mine, nu-i aşa, Alan? Regret că nu-l putem ruga să locuiască la noi; dar, din păcate, nu ne-a mai rămas aproape nimic din tot mobilierul.

Ochii lui John Lenley scînteiară la aceste cuvinte.

— Cred că nu e nevoie să faci paradă de sărăcie! o bruscă el.

Meister se grăbi să schimbe subiectul convorbirii:

— Din cîte ştiu, Wembury, deocamdată mai lucrezi în West End. Care a fost ultimul d-tale caz? Nu-mi amintesc să-ţi fi citit numele în gazetă, în legătură cu vreo afacere penală.

— N-avem obiceiul să înştiinţăm publicul de insuccesele noastre. Ultima mea însărcinare a fost anchetarea furtului unui colier de perle de la lady Darnleigh din Park Lane, cu ocazia balului Ambasadorilor.

În timp ce vorbea, o fixa pe Mary. Chipul ei era ca un magnet ce-i atrăgea privirea. Altfel, ar fi trebuit să observe mîna lui John Lenley, ridicîndu-se la gură spre a opri o exclamaţie involuntară, sau să surprindă căutătura grabnică, avertizatoare, pe care Meister i-o aruncă tînărului scăpătat.

Urmă o clipă de tăcere.

— Lady Darnleigh? întrebă Maurice cu glas tărăgănat. A, da, îmi amintesc . . . N-ai fost şi d-ta acolo în acea noapte, Johnny?

John Lenley ridică din umeri, cu vădită neplăcere.

— Am fost, desigur . . . Dar despre furt am aflat mult mai tîrziu. Totuşi . . . n-aţi putea găsi un subiect de conversaţie mai potrivit decît hoţii şi crime?

Le întoarse spatele şi traversă pajiştea împleticindu-se. Mary îl urmări cu o privire îngrijorată.

— Nu înţeleg de ce Johnny a devenit atît de irascibil în ultimul timp. Care să fie cauza, Maurice?

Maurice Meister îşi examină atent ţigara, ce ardea în ţigareta de chihlimbar.

— Johnny e tînăr şi nu trebuie să uiţi, dragă, că a avut de curînd multe necazuri.

— Şi eu la fel, răspunse ea liniştit. Sau crezi, poate, că pe mine nu mă doare, că trebuie să părăsesc Lenley-Court?

Glasul ei tremură o clipă, dar cu o putere de voinţă, pe care Alan ştiu s-o recunoască, şi s-o preţuiască, ea se sili să surîdă.

— Sînt prea sentimentală, zise. Dacă nu mă stăpînesc, o să încep îndată să plîng pe umărul lui Alan. Hai, să mergem împreună la grădina de trandafiri, Alan. Şi cînd vei vedea în ce hal arată acum, o să plîngi, poate, cu mine . . .

CAPITOLUL III

John Lenley îi urmări cu privirea pe cei doi, pînă dispărură. Devenise livid de furie.

— Aș vrea să știu ce l-a adus aici pe acest porc?

Maurice Meister, care-l urmase, se uita cu dispreț la el.

— Dragul meu, ești foarte tînăr și foarte necopt. Ai primit educația unui gentilom și te porți ca un mojic.

— Așa! Nu cumva ar fi trebuit să-i întind mîna și să-i urez și bun sosit? Știi din cine se trage acest individ? Tatăl său a fost grădinarul nostru!

Maurice rise pe înfundate.

— Vai, cè snob ești, Johnny! Și cel puțin dacă ai învăța să-ți maschezi sentimentele.

— Spun pe față ceea ce gîndesc, zise John scurt.

— Ca și cîinele cînd îl calcă cineva pe coadă, răspunse Maurice.

Și dintr-o dată se răsti la el:

— Măgarule! Dobitocule! Era cît pe ce să te trădezi! Oare ai realizat cu cine stai de vorbă, cine te pîndește pe furiș? Cel mai șiret detectiv din toată Anglia! Omul care l-a prins pe Hersey, omul care l-a dus la spînzurătoare pe Gostein și care a spart banda lui Flack!

— N-a observat nimic, spuse Johnny. Dar spune-mi ce-i cu perlele? Parc-ai primit astăzi o scrisoare, ce conținea ceva în legătură cu ele... Sînt vîndute?

Mînia dispăru de pe fața avocatului. Spuse cu mult calm:

— Crezi cumva, dragul meu, că niște perle în va-

loare de 150 de mii de lire sterline se pot vinde într-o săptămînă?

John Lenley făcu o strîmbătură. După o clipă de tăcere, rosti cu oarecare iritare în glas:

— Curios că tocmai Wembury a făcut investigațiile... Sînt sigur însă că lady Darnleigh nu bănuiește nimic.

— Nu fi prea sigur. Sînt suspectați toți cei care au fost în seara aceea acolo, iar dumneata mai mult decît oricine, fiindcă se știe că ești ruinat. Dealtfel, cu o clipă înainte de plecare, un lacheu te-a văzut urcînd scara principală.

— I-am spus că mă duc să-mi iau pardesiul, spuse Johnny repede.

Fața sa exprimă însă o mare neliniște.

— De ce i-ai spus lui Wembury că am fost și eu la bal?

Maurice începu să rîdă.

— Fiindcă știa. O slabă licărire a ochilor săi mi-a lămurit totul. Dealtfel, liniștește-te! Persoana bănuită în momentul de față e un nenorocit de măcelar. Totuși, nu poate fi, deocamdată, vorba de vînzarea colierului. Trebuie să așteptăm prilejul de a-l trimite la Anvers.

Mary nu-și conduse musafirul la grădina de trandafiri, ci într-un boschet cu statui roase de vreme. Pe marginea unui heleșteu, unde creșteau flori de nufăr, era așezată o bancă de marmură, crăpată.

— Alan, zise, în timp ce se așezau, trebuie să-ți spun ceva. Să știi, însă, că acum vorbesc cu prietenul meu, nu cu inspectorul de poliție.

— Se înțelege. Dar ce s-a întîmplat?

Ea avu un moment de șovăire.

— Johnny, zise în fine, vorbește într-un chip atît

de ciudat, de parcă n-ar mai ști să deosebească binele de rău. Uneori pare numai o glumă, alteori, însă, am impresia că crede ce spune. Apoi, prietenii săi... Săptămîna trecută a fost aici un individ, un anume Hackitt. Îl cunoști?

— Sam Hackitt? întrebă Alan surprins. Cum să nu! E o veche cunoștință de-a mea...

— Cu ce se ocupă?

— Cu spargeri, răspunse Alan domol.

Ea își mușcă buza.

— Johnny m-a mințit, pretindea că-i un meseriaș care pleacă în Australia.

— Mă tem, Mary, că în curînd vei veni în contact cu mulți oameni ca Hackitt sau chiar mai răi decît el.

— Faci aluzie la clienții lui Maurice? Fii sigur că nu vor putea să mă strice și pe mine!

— De clienții lui nu mă tem, zise Alan liniștit. Mi-e teamă de Maurice Meister.

Ea-l privi ca pe un ieșit din minți.

— Teamă de Maurice? De un om atît de drăguț! A fost cît se poate de bun cu Johnny și cu mine. Ai auzit ceva rău despre el?

— Nimic, mărturisi Alan, decît faptul că Scotland Yard nu-l vede cu ochi buni.

Fetei îi veni să rîdă.

— Fiindcă reușește să-i scape pe necăjiții aceia de borfași! O, Alan, îl tachină, niciodată nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea ta.

Wembury își dădu seama că orice stăruință ar fi fost de prisos. Mai avea o singură mîngîiere. Dacă ea va lucra pentru Meister, precis, va locui în circumscripția lui. Îi destăinui ceea ce gîndea.

— Ce urît o să-mi pară Deptford-ul după Lenley-

Court, zise ea strîmbîndu-se. Înseamnă un an sau doi, fără petreceri, fără baluri. Voi muri fată mare!
— Am oarecare îndoieli, răspunse el, rîzînd. E însă adevărat că şansele de a întîlni o partidă strălucită la Deptford nu sînt tocmai mari.
Şi amîndoi începură să rîdă.

CAPITOLUL IV

Maurice Meister îi spiona pe cei doi tineri din spatele unui gard de tisă.
„Curios, îşi zise, că niciodată nu mi-am dat seama de frumuseţea Mary-ei Lenley". Trebuia, se vede, să se lovească de dragostea făţişă a acestui agent de poliţie, ca să se trezească în el un interes pentru fata căreia îi promisese, sub impulsul, regretat mai pe urmă, o ocupaţie în biroul său... Un mugur, pe cale să devină o floare minunată. O observa în taină. Conturul obrazului, ţinuta capului, împodobit cu un păr negru ca abanosul, linia mlădioasă a trupului... Meister îşi lingea buzele uscate. Curios, că niciodată n-o privise pe Mary Lenley din acest punct de vedere.
Lui îi plăceau femeile blonde. Gwenda Milton avusese un păr auriu, foarte bogat. Altfel, era o fată proastă, care-l plictisise repede. Dar această plictiseală marca începutul unei drame. Meister se înfioră la amintirea acelei zile posomorite, cînd apăruse ca martor, făcînd declaraţii mincinoase, în afacerea aceea.
Mary, care tocmai întorsese capul, îl zări şi îi făcu semn cu mîna. El se apropie cu paşi mărunţi.
„Ce ten admirabil, şi ce frumoşi sînt ochii ei că-

prui cu gene lungi"! își spuse avocatul. Cînd te gîndești că o cunoștea de mică și că trăia de o săptămînă sub același acoperiș cu ea, fără să-i observe farmecul!

— Am întrerupt o convorbire confidențială? întrebă Meister.

Mary clătină capul, dar nu convingător. Oare nu cumva îi spusese lui Wembury ceva despre postul ce i se oferise? Oricum nu va întîrzia s-o facă. Meister socoti că e mai bine să-i dea chiar el această veste detectivului.

— Ai aflat că domnișoara Mary îmi face cinstea de a deveni secretara mea?

— Da, răspunse Alan, înfruntînd privirea avocatului. Și i-am spus, că va locui în circumscripția mea așa că voi putea avea grijă de dînsa.

Vorbea chibzuit; fiecare cuvînt avea un înțeles aparte, conținînd un avertisment și o amenințare totodată. Maurice Meister era prea ager la minte spre a trece cu vederea așa ceva. Alan Wembury se declarase păzitorul fetei. În alte împrejurări, acest amănunt l-ar fi înveselit poate. Cu o oră înainte ar fi privit spusele polițistului ca pe o glumă hazlie. Acum însă... Privi spre Mary și simți cum îi crește pulsul.

— Foarte interesant, zise într-un tîrziu, cu glas răgușit. Extraordinar de interesant!

Apoi, alergă înaintea poștașului, care tocmai se ivise la intrarea grădinii.

— Oare, Maurice e supărat pe dumneata? întrebă Mary.

— Toată lumea se supără pe mine mai devreme sau mai tîrziu. Manierele mele trebuie să fi devenit de-a dreptul nesuferite.

Ea începu să-i mîngîie mîna, așezată lîngă brațul ei pe banca de piatră.

— Alan, dragule, zise, jumătate în glumă, jumătate în serios, nu cred că aș putea să fiu vreodată supărată pe tine. Ești cel mai drăguț bărbat pe care-l cunosc.

O clipă mîinile lor se împreunară într-o strîngere caldă. Îl văzură apoi pe Maurice, înapoindu-se cu telegrama nedeschisă.

— Pentru dumneata, Wembury, zise rîzînd. Iată ce înseamnă să fi un personaj important! Nu poți părăsi biroul un minut, fără să nu ți se telegrafieze.

— Pentru mine? întrebă mirat, detectivul.

Luă telegrama, o deschise și citi:

> **„Foarte urgent stop, întoarce-te numaidecît și raportează Scotland Yard stop. Fii gata să-ți preiei mîine circumscripția stop. Poliția australiană comunică: Răzbunătorul părăsit Sidney patru luni în urmă și probabil se găsește acum la Londra".**

Telgrama era semnată Walford.

Alan își mută privirea de la telegramă la grădina înflorită, de la grădină la tînăra fată, care-l privea cu îngrijorare.

— S-a întîmplat ceva?

Alan făcut un gest negativ.

Răzbunătorul în Anglia!

Nervii săi se încordară la această știre. Henry Arthur Milton, ucigașul neîndurat al dușmanilor săi — iscusit, îndrăzneț, neînfricat.

Gîndurile lui Alan Wembury zburară la Scotland Yard și la biroul directorului. La Gwenda Milton — care se sinucisese, aruncîndu-se în Tamisa.

Să fi fost Meister cauza disperării, care a trimis tînărul ei suflet, atît de curînd, înaintea judecății lui Dumnezeu? Dacă da, atunci vai de Maurice Meister!

CAPITOLUL V

Răzbunătorul era la Londra!

Alan Wembury se înfioară de cîte ori își amintește.

Nu că s-ar teme sau că l-ar urî pe omul a cărui doborîre i se cere, dar, cu siguranță, unicul scop al întoarcerii Răzbunătorului este uciderea avocatului. Primejdie pentru Meister, înseamnă acum, în mod fatal, primejdie pentru Mary. Această concluzie întunecă, parcă, strălucitorul cer de primăvară, dînd fațadei aspre a Scotland Yard-ului o înfățișare și mai sinistră.

Cînd Alan sosi la Scotland Yard, colonelul Walford era ocupat cu detaliile unui furt mărunt.

— Ai primit telegrama mea? Regret din suflet că am fost nevoit să-ți scurtez concediul. Vreau să pleci numaidecît la Deptford. Nu se știe cu precizie ce anume l-a readus pe Răzbunător. Dealtfel, n-avem informații concrete despre el; presupunem numai, că-i aici.

— Credeam . . .

— Răzbunătorul are nevastă, urmă directorul. Puțini au cunoștință de acest fapt. S-a căsătorit cu ea acum un an sau doi. După dispariția lui, ea a părăsit Anglia, fiind apoi identificată în Australia. Acum soția lui s-a îmbarcat pentru Anglia.

— Am înțeles. Înseamnă că Răzbunătorul e aici sau va veni în curînd.

— Știrea că acest om este viu, că e la Londra și încă în plină libertate, va provoca o furtună, căreia nici eu nu-i voi putea rezista.

— Presupuneți, atunci, că Răzbunătorul va fi mai tare decît mine? întrebă Alan cu un suris.

— Nu, fu răspunsul surpinzător. Îmi pun toată nădejdea în dumneata și în doctorul Lomond. A propos, îl cunoști?

— Nu, domnule director. Cine-i?

Colonelul întinse mîna spre o carte aflată pe biroul său.

— E unul dintre puținii detectivi amatori care m-au impresionat. Acum paisprezece ani, a scris o carte referitoare la criminali, care merită să fie citită. A trăit mult timp în India și în Tibet. Cred că subsecretarul de stat a fost foarte bine inspirat, cînd l-a convins să primească postul.

— Ce fel de post, domnule director?

— Postul de medic de poliție la circumscripția „R", adică la noua d-tale circumscripție. În acest moment, el se află la prefectul de poliție. Doctorul Lomond are un caracter de adevărat scoțian.

— Oare ne va ajuta să-l prindem pe Răzbunător?

— Am această presimțire, răspunse șeful.

Cînd ușa se deschise, un om înalt și gîrbovit intră cu pași greoi.

Alan îi dădu cam cincizeci de ani. Avea părul cărunt, o mustață mică, ce-i cădea peste gură și ochi albaștri în care se citea voioșia. Hainele sale, dintr-o stofă groasă de lînă, erau prost croite, iar pălăria înaltă, de fetru, părea să aparțină secolului trecut.

— Domnule doctor, vi-l prezint pe inspectorul Wembury, care va conduce circumscripția d-voastră.

În următoarea secundă, degetele detectivului fură strivite într-o puternică strîngere de mînă.

Un ceas mai tîrziu, Alan părăsi Scotland Yard-ul, împreună cu directorul. Deodată, acesta îi spuse:

— Afacerea perlelor o vei trece lui Burton. Ai găsit vreun indiciu nou?

— Nu, domnule director.

Aproape uitase de existența acestui caz.

Walford se încruntă.

— După plecarea dumitale, mi-am spus: ce coincidență ciudată că mergi tocmai la Lenley-Court! După cum se știe, tînărul Lenley a fost la lady Darnleigh, în noaptea în care s-a comis furtul.

Văzînd ce expresie luase fața subalternului său, colonelul spuse repede:

— Nu pretind că e amestecat în această afacere. Dar aș da orice, să putem lămuri misterul colierului. Lady Darnleigh are prea mulți prieteni la Whitehall și aproape zilnic primesc scrisori de la Ministrul de Interne, care îmi cere știri cu privire la cazul acesta.

Alan își continuă drumul singur. Era neliniștit.

A doua zi înmînă toate actele privitoare la cazul respectiv inspectorul Burton și părăsi Scotland Yard-ul aproape cu un sentiment de ușurare.

Toată săptămîna fu foarte ocupat. Făcu cunoștință cu Deptford, cu notorietățile circumscripției. Mary, de la care așteptase o scrisoare, nu-i scrisese. Nici măcar nu știa dacă era în oraș, pînă cînd, într-o zi, pe șoseaua Lewisham, cineva îi făcu semn dintr-o mașină deschisă. Se întoarse și o zări pe Mary.

Subalternul însărcinat cu aflarea adresei celor doi Lenley îi raportă că aceștia închiriaseră un apartament într-un bloc modern, situat lîngă Malpas Road; era

o clădire modestă, locuită mai ales de meseriași. Ce contrast tragic cu Lenley-Court și cu splendoarea sălilor sale spațioase! Tactul înnăscut îl opri de la o vizită stînjenitoare.

CAPITOLUL VI

— L-am văzut pe „polipul" tău, azi dimineață, anunță Johnny.

Venise acasă, să ia prînzul, și Mary nu-l văzuse demult atît de bine dispus. Îl privi cu ochii mari.

— „Polipul" meu?

— Wembury, traduse Johnny. Noi așa le zicem. E un cuvînt din graiul pungașilor și înseamnă agent de poliție.

Pe fața ei apăru o schimbare.

— „Noi" le zicem? repetă Mary. Vrei să spui „ei" le zic, Johnny.

— Ești o mică puritană, Mary. Noi, sau ei, nu-i totuna? Cu toții sîntem, în fond, niște hoți.

Mary găsi prudent să nu răspundă la această curioasă generalizare.

— Unde l-ai văzut pe Alan?

— De ce îi spui așa? Omul e un polițist iar tu-l tratezi, de parcă ar fi pe aceeași treaptă socială cu noi.

Mary, care tocmai tăia cîteva felii de pîine, surîse.

— Vecinul nostru e lăcătuș, iar locatarii de sus, șase persoane, își cîștigă existența din venitul lor de cantonieri. Patru, sînt fete.

El se răsuci, enervat, în scaunul său.

— Stăm aici doar pentru scurtă vreme. Nu-ți imaginezi cumva că mă voi mulțumi să locuiesc toată viața în această gaură mizerabilă. În orice caz, vreau să întrerupi relațiile cu Wembury. Maurice, dealtfel, împărtășește părerea mea.

— Sînt hotărîtă să-l văd în continuare pe Alan, răspunse ea. Îmi pare rău că trebuie să te nemulțumesc și să-mi atrag dezaprobarea lui Maurice. Țin la Alan . . .

— Țineam la argatul meu, dar asta nu m-a împiedicat să-l concediez, o întrerupse Johnny.

— Alan Wembury nu-i argatul tău. Poți să mă consideri lipsită de gust, dar Alan corespunde întocmai concepției mele despre un bărbat bine.

Johnny era cît pe ce să-i dea un răspuns aspru; totuși se stăpîni.

A doua zi, pentru Mary Lenley, urma să înceapă o viață nouă. Atunci cînd Maurice îi propusese să-i devină secretară, ideea îi surîsese, dar în curînd, fără să înțeleagă de ce, o cuprinsese o mare neliniște, care creștea cu cît se apropia termenul.

În dimineața următoare, Johnny nici nu se trezise bine, cînd Mary era gata de plecare. El își făcu apariția numai după ce se auzi strigat.

— Așadar, ești, gata să intri în rîndul muncitoarelor, mormăi Johnny căscînd. N-ar trebui să-ți dau voie. Oricum, voi sta prin apropierea ta fără să te scap din ochi.

Cîteva minute mai tîrziu, Mary cobora cu pași repezi, întortocheata Tanners Hill, îndreptîndu-se spre un cartier de o murdărie înspăimîntătoare. În privința murdăriei, cît și în cea a urîțeniei, puține străzi puteau rivaliza cu Flanders Lane, dar casa lui Meister se deosebea în mod surprinzător de toate

celelalte. Se afla la o oarecare distanță de stradă, fiind înconjurată de un zid înalt, străpuns de o singură ușă neagră, ce răspundea în curte. În spate se ridica o vilă nu tocmai nouă, unde avocatul își avea locuința și birourile.

O femeie bătrînă o conduse sus pe scara cu treptele roase, deschise o ușă grea, sculptată, și o lăsă singură într-o încăpere, care urma să-i devină într-o zi foarte familiară. Era o cameră spațioasă ai cărei pereți erau acoperiți cu lambriuri de stejar. Pe vremea cînd boierimea trăia încă în casele în care astăzi se înghesuiesc săracii și hoții, aceasta fusese salonul unui negustor bogat din City.

Camera era destul de simpatică. Pe pereți atîrnau tablouri ieșite de sub penelul unor mari artiști, iar într-un colț se afla un pian lung cu coadă, care atrase atenția tinerei fete.

Lîngă această încăpere era o anticameră, fără ieșire directă, care slujea probabil ca birou, judecînd după dulapurile cu acte așezate de-a lungul unuia dintre pereți, precum și după unicul pupitru, pe care se găsea o mașină de scris.

Nici nu apucă bine să privească în jur, cînd se deschise ușa și intră Meister, bine dispus și zîmbitor. Pășind repede spre ea, o prinse de amîndouă mîinile.

— Dragă Mary, sînt încîntat!

Entuziasmul său o făcu să rîdă.

— Dar nu e vorba de o vizită, Maurice. Am venit să lucrez.

— Vei avea destul de lucru, dragă Mary, contracte, depoziții . . .

Se uita împrejur, căutînd, parcă, inspirația.

— O să-ți dau să copiezi o mărturie, spuse, căutînd febril printre hîrtiile de pe birou.

Trecu multă vreme pînă cînd reuși să găsească un document cît de cît inofensiv. Căci clientela lui Maurice Meister era dintr-o specie cu totul aparte. Acestui om, care-și făcuse un principiu din a nu lăsa ca mîna lui dreaptă să știe ce făcea cu cea stîngă, îi era greu să se hotărească acum să-i înmîneze corespondența sa dubioasă. Numai după ce citi documentul cuvînt cu cuvînt îl dădu noii sale secretare.

— Ei bine, Mary, cum îți place aici? Dar te rog, ia loc, draga mea.

— Cum îmi place? Trăiești într-un cartier oribil, Maurice.

— Cartierul nu l-am făcut eu. L-am găsit așa cum este, răspunse Maurice rîzînd. Totuși, crezi că te vei simți bine la mine?

— Cred că da. E plăcut să lucrezi pentru o persoană simpatică, pe care o cunoști de atîta timp... Și apoi Johnny e pe aproape. Mi-a spus că va veni des să vadă ce fac.

În timp ce ea vorbea, Maurice nu-și putea desprinde privirea de pe trupul ei. Era mai frumoasă decît își închipuise. Avea acea drăgălășenie fragedă care-i plăcea atît de mult. Deși brună, părea mai delicată decît Gwenda Milton. Prin ochii ei vorbeau sufletul și mintea; citeai în ele o pasiune latentă, un foc ce trebuia numai ațîțat.

Simțind că privirea sa prea insistentă o supără, se grăbi să risipească ceața bănuielii, care o putea învălui.

— Să-ți arăt, mai bine, casa! zise el cu vioiciune. O conduse prin toate încăperile bătrînei clădiri,

dar înaintea unei uși de la etajul superior, șovăi o clipă. Băgă apoi cheia în broască și deschise ușa.

Dintr-o singură privire aruncată înăuntru, Mary zări o cameră, cum n-ar fi bănuit că poate exista în casa aceea sărăcăcioasă. Deși praful se așternuse pe mobile, își dădu seama că erau luxoase. Un covor de preț acoperea podeaua; pe pereți atîrnau tablouri alese cu îngrijire. Candelabrele de argint, ca toate celelalte obiecte din cameră, îi dădeau un aer de bogăție, ba chiar de risipă. Era un fel de salon-dormitor.

— Ce cameră frumoasă! exclamă tînăra, după ce își învinse uimirea.

El privi posomorît la cuibul care o cunoscuse pe Gwenda Milton, înainte de tragicul ei sfîrșit.

— Dacă va fi curățată e demnă de o prințesă... Dealtfel, draga mea, o pun în întregime la dispoziția ta.

— La dispoziția mea? Ce idee absurdă Maurice! Stau cu Johnny, deci, nu poate fi vorba să locuiesc vreodată aici.

El dădu din umeri.

— Johnny? Da. Dar ai putea să întîrzii într-o seară... sau Johnny să fie plecat. Nu mi-ar face plăcere deloc să te știu singură în locuința aceea mizerabilă.

Încuie ușa, coborînd în urma ei.

— Bineînțeles că poți să faci cum vrei, rosti cu aparentă nepăsare. Camera te așteaptă, dacă vei avea vreodată nevoie de ea.

Fata evită orice răspuns. Cineva — o femeie — locuise acolo, pentru că nu putea fi camera unui bărbat. Mary fu copleșită de o senzație neplăcută. Despre viața particulară a lui Maurice Meister nu știa

aproape nimic. Își amintea vag că Johnny făcuse odată aluzie la o legătură de dragoste avută de avocat. Dar ea nu fusese curioasă, așa că nu cunoștea amănuntele acelei aventuri.

CAPITOLUL VII

În după amiaza zilei cînd Mary Lenley se dusese pentru prima dată la serviciu, vaporul „Olimpic“ fu remorcat pînă în docul portului Southampton. Cei doi oameni de la Scotland Yard, care însoțiseră nava de la Cherbourg și făcuseră în taină un examen foarte amănunțit al pasagerilor, fură cei dintîi care puseră piciorul pe pămînt, postîndu-se la capătul punții de debarcare. Așteptară o vreme, din cauza controlului pașapoartelor, dar, curînd, călătorii începură să coboare unul cîte unul pe dig.

Deodată, unul dintre agenți observă o față, pe care nu o văzuse în timpul călătoriei. Un om slab, de statură mijlocie, cu cioc și mustață neagră, apăru pe puntea vasului, apropiindu-se încet.

Cei doi detectivi se înțeleseră din priviri și, cînd pasagerul ajunse pe dig, unul dintre ei îl acostă zicînd:

— Scuzați-mă, domnule, dar nu v-am zărit pe vapor. O clipă bărbosul îl măsură cu privirea pe interlocutor.

— Sînt eu vinovat dacă ești orb?

Agenții erau în căutarea unui tîlhar care o luase la sănătoasa, după ce jefuise o bancă din New-York.

— Arătați-mi, vă rog, pașaportul d-voastră.

Pasagerul șovăi, apoi băgă mîna în buzunarul interior al hainei, și scoase, nu pașaportul, ci un port-

moneu de piele. Trase afară un bilet. Detectivul îl luă şi citi:

Inspector Central Bliss C.I.D.
Scotland Yard. Detaşat la legaţia din Washington.

— Vă rog să mă scuzaţi!

Agentul restitui legitimaţia, cu o atitudine complet schimbată.

— Nu v-am recunoscut, domnule inspector. N-aveaţi barbă, cînd aţi părăsit Scotland Yard.

— Pe cine căutaţi? întrebă Bliss cu glas aspru.

Al doilea detectiv dădu o scurtă explicaţie.

— Nu-i pe vapor, asta vă pot spune eu, răspunse Bliss îndepărtîndu-se cu o uşoară înclinare a capului.

Nu-şi transportă geamantanul în vamă, ci îl puse jos şi, rezemat de zidul clădirii supraveghea debarcarea pasagerilor. Deodată zări femeia pe care o căutase cu privirea.

Zveltă, vioaie, curajoasă — aceasta fu prima impresie pe care şi-o făcu inspectorul Bliss. N-avusese, dealtfel, niciodată ocazia, să-şi revizuiască părerea. Tenul ei smead era fără pată. Sub delicata linie a sprîncenelor, doi ochi negri, priveau îndrăzneţ, atotştiutori. Iată o fată, de care nu-ţi poţi bate joc. Un produs încîntător al zilelor noastre. Îmbrăcată cu un lux, poate nu îndeajuns de discret, purta nişte inele scumpe pe degete, iar la urechile mici, cercei de dimensiune respectabilă. Trecînd pe lîngă el, lăsă în urma ei un parfum ameţitor.

Se îmbarcase la Cherbourg şi i se păru o coincidenţă ciudată că voiajaseră împreună, pe acelaşi vapor, fără ca ea să-l fi recunoscut. Urmărind-o în clădirea vămii o observă cum îşi croia drum printre

munții de cufere și geamantane, pînă la indicatorul „M". Examinarea propriului său gemantan fu repede terminată. Îl dădu unui hamal, spunîndu-i să-i ocupe un loc în trenul ce aștepta în gară. Apoi se îndreptă spre colțul unde tînăra femeie, pierdută acum în mulțimea de călători, indica bagajele sale unui vameș.

De două ori întoarse capul, de parcă i-ar fi simțit privirea, iar a doua oară ochii lor se întîlniră. Fața ei căpătă o expresie de mirare, poate chiar de îngrijorare.

Ocupată cu geamantanele, nu observă că Bliss, se apropiase de ea; dar întorcînd capul, se trase brusc înapoi.

— Doamna Milton, mi se pare? îi spuse inspectorul.

Iarăși privirea aceea. Exprima teamă, fără îndoială.

— Desigur! Așa mă numesc.

Avea accentul dulce al persoanelor crescute în statele din sud.

— Dar, cu cine am onoarea?

— Numele meu e Bliss. Inspector central Bliss, de la Scotland Yard.

Numele nu-i spunea nimic, dar cînd auzi profesia, doamna Milton se îngălbeni. După o clipă, însă, obrajii ei își redobîndiră culoarea normală.

— Vai ce interesant! Și eu cu ce vă pot servi?

— Aș dori să văd pașaportul dumneavoastră.

Fără a spune un cuvînt ea-l scoase dintr-o mică geantă și i-l înmînă. Bliss întorcînd repede filele, examină ștampilele de îmbarcare.

— Ați fost în Anglia de curînd?

— Desigur! spuse ea cu un surîs. Chiar săptămîna trecută. Am avut, însă, o treabă la Paris. Iar acum m-am înapoiat prin Cherbourg, fiindcă îmi era tare dor să-i aud vorbind pe americani.

El continua examinarea ștampilelor.

— Sidney, Genova, Domodossola, — călătoriți mult doamnă Milton, dar mai puțin rapid decît soțul dumneavoastră.

Pe fața ei frumoasă se ivi un surîs.

— Sînt prea ocupată, spre a vă povesti viața mea, sau a vă face descrierea călătoriilor mele. Poate aveți însă nevoie de mine într-o chestie mai importantă?

— Nu, de la dumneavoastră nu vreau nimic, dar sper să-l întîlnesc odată și odată pe soțul dumneavoastră.

Ochii ei se micșorară.

— Nădăjduiți, poate, să ajungeți și dumneavoastră în cer? întrebă batjocoritor. Credeam că ați aflat de moartea lui Arthur.

O clipă dinții lui albi sclipiră.

— Cerul nu-i tocmai locul unde l-aș căuta.

Îi restitui pașaportul și se îndepărtă. Ea-l urmări cu privirea pînă ce dispăru.

Oare Răzbunătorul ajunsese deja în Anglia? se întrebă femeia. Tresări la acest gînd. Căci ea Cora Ann Milton îl iubea pe bărbatul îndrăzneț care ucidea numai de dragul de-a ucide, iar acum el era un fugar, un rătăcitor pe pămînt, cu mîinile tuturor îndreptate spre el și cu o sută de copoi polițienești pe urmele lui.

CAPITOLUL VIII

Cind Johnny Lenley veni in acea după-amiază, la Meister, vederea surorii sale, trudind din greu la mașina de scris, ii fu extrem de penibilă. Își dădu seama, parcă, pentru prima dată, de halul de sărăcie în care ajunseseră.

Încleștîndu-și dinții, străbătu camera și bătu la ușa biroului particular al lui Meister.

— Cine-i acolo? întrebă avocatul.

Johnny încercă să deschidă ușa, dar era încuiată. Auzi închizîndu-se ușa grea a unei case de bani, apoi, zăvorul fu tras și Meister se ivi în prag.

— Ce fel de secrete ai? mormăi Johnny, în timp ce intra.

Meister închise ușa după el, invitîndu-l să se așeze.

— Tocmai am examinat niște perle destul de interesante, spuse semnificativ, și firește că nu trebuie atrasă atenția întregii lumi asupra unor obiecte furate.

— Ai primit vreo ofertă pentru ele? întrebă Johnny repede.

Maurice răspunse afirmativ.

— Doresc să le trimit, chiar în noaptea asta, la Anvers.

Descuie casa de bani, care era așezată într-un colț al camerei, scoase o cutie de carton, ridică capacul și apăru un minunat colier de perle.

— Valorează cel puțin 20.000 de lire, asigură Johnny, cu ochi strălucitori.

— Adică cel puțin cinci ani de muncă silnică, replică Meister brutal, și sincer vorbind, sînt cam îngrijorat.

— Îngrijorat? Dar pentru ce? Nimeni n-o să bănuiască că domnul Meister, eminentul avocat, tăinuiește perlele contesei Darnleigh.

Johnny chicoti.

— Zău, te-ai prezenta bine pe banca de acuzare de la Old Bailey! Și ce tărăboi ar mai face gazetele de seară, pe seama senzaționalei arestări și demascări a domnului Maurice Meister!

Pe fața lui Maurice nu se clinti nici un mușchi; dar ochii săi negri, căpătară un luciu sinistru.

— Foarte amuzant, zise calm. Niciodată n-aș fi crezut că posezi o imaginație atît de bogată!

Înainte de a așeza perlele în cutie, le examină din nou, ținîndu-le în lumină.

— Pe Mary ai văzut-o? întrebă cu prefăcută indiferență.

— E groaznic, s-o văd muncind, dar n-am încotro, Maurice...

— Ce dorești?

— Ai avut în serviciul tău o fată. Se numea Gwenda Milton.

— Ei, și?

— S-a sinucis, nu-i așa? Știi, poate, de ce?

Maurice Meister îl privea acum drept în față.

— Jurații au fost de părere...

Dar Johnny îl întrerupse brusc:

— Părerea juraților o cunosc. A mea e cu totul alta.

Se apropie de Maurice și-i puse mîna pe umăr, vrînd parcă să-și sublinieze cuvintele.

— Mary Lenley nu-i Gwenda Milton. Nu e sora unui criminal fugar, și pretind pentru ea un tratament ceva mai bun decît cel de care a avut partea cealaltă.

— Nu te înțeleg, zise avocatul, furios.

— Ba mă înțelegi, și încă foarte bine. Să știi că dacă i se întîmplă Mary-ei ceva, vei avea motive să-ți fie teamă de mine mai mult chiar decît de Răzbunător.

Pentru o clipă numai, pleoapele lui Maurice se lăsară în jos.

— Ești cam isteric, Johnny. Ce să i se întîmple Mary-ei? Iar în ceea ce-i privește pe Răzbunător și pe sora sa, ei nu mai sînt în viață.

Luă cutia de pe masă și ridică din nou capacul, părînd complet adîncit în contemplarea perlelor.

— Ca hoț de bijuterii . . .

Nu-și termină fraza, pentru că în clipa aceea se auzi o bătaie în ușă.

— Cine-i acolo? întrebă Meister repede.

— Inspectorul regional Wembury.

CAPITOLUL IX

Maurice Meister puse grabnic cutia în casa de bani, pe care o încuie, apoi deschise ușa. Cu toate că avocatul avea nervi de oțel, era tras la față și extrem de palid. Johnny, deasemenea, părea surescitat, dar izbuti să se stăpînească într-o oarecare măsură.

— Hallo, Wembury! rîse silit. Peste tot dau de d-ta.

Atitudinea celor doi oameni exprima frică, teroare, groază năprasnică. Ce avea de ascuns? Alan era uimit de starea lor, care trăda o vinovăție tainică.

— Am aflat că Lenley e aici, și deoarece voiam să-i vorbesc . . .

— Mie? întrebă Johnny speriat. Nu înțeleg despre ce!

Wembury își dădea bine seama că Meister îl privea stăruitor. De ce se temeau? Prin ușa, rămasă întredeschisă, o zări, cu inima strînsă, pe Mary, care bătea la mașină, tăcută.

— O cunoști pe lady Darnleigh, nu-i așa? întrebă Alan.

Johnny confirmă.

— Acum cîteva săptămîni a pierdut un colier de perle de mare valoare, urmă detectivul, și eu am condus cercetările. Am trecut acest caz inspectorului Burton, dar azi dimineață m-a rugat printr-o scrisoare să elucidez ceva rămas neclarificat. Mary părăsise mașina de scris, și se apropiase de el.

— Ceva a rămas neclarificat? repetă Johnny mecanic. Și ce anume?

Wembury șovăi să-i adreseze întrebarea în prezența fetei.

— Vrea să știe ce te-a determinat să te duci în apartamentul contesei Darnleigh.

— Am dat o explicație, dealtfel foarte firească, răspunse Johnny mînios.

— Că ai avut impresia că pălăria și pardesiul ți-au rămas la primul etaoj? Burton, însă, a fost informat că unul dintre lachei ți-a comunicat, pe cînd urcai scara, că pălăriile și pardesiele erau jos, la parter.

John Lenley îi evită privirea.

— Nu-mi amintesc. Eram destul de indispus în noaptea aceea. Cînd mi-am dat seama de eroare, am coborît imediat. Se presupune, oare că n-aș fi străin de furt?

Glasul său tremura ușor.

— Nimeni nu și-a exprimat o asemenea bănuială, zise Wembury cu un surîs, dar datoria noastră este să ne informămă cît mai exact.

— Pînă n-am aflat despre furt din ziare, nu știam nimic...

— Ba nu, Johnny — interveni Mary, — cînd ai venit acasă mi-ai spus că s-ar fi...

Fratele ei îi impuse tăcere din privire.

— A fost cu două zile mai tîrziu, draga mea, zise încet și chibzuit. Ți-am arătat ziarul care conținea știrea. Nu puteam să-ți vorbesc în seara aceea, deoarece nici nu ne-am întîlnit.

Alan se întrebă ce voise să spună fata, dar ea făcînd un efort uriaș, se stăpîni. Era foarte palidă și ochii ei exprimau atîta suferință încît Alan nici nu îndrăzni s-o privească.

— Desigur, Johnny, îmi amintesc... îmi amintesc, rosti cu greutate.

Tăcerea care urmă fu penibilă. Alan privi în jos, la covorul uzat.

— Bine, spuse, într-un tîrziu. Cred că asta o să-l satisfacă pe Burton. Îmi pare rău că te-am deranjat. Se uita la Johnny, cu o privire severă.

— De ce nu pleci în străinătate, Lenley, zise detectivul cu un vizibil efort. Nu arăți prea bine.

Johnny tresări sub căutătura dură a lui Wembury.

— Anglia mi-ajunge, răspunse morocănos. Ce ești tu Wembury? Medicul casei?

Alan tăcu o clipă.

— Da. Cred că această denumire mă caracterizează destul de bine.

Și, după un scurt salut, plecă.

Mary se întoarse la mașina ei, de scris dar nu mai era în stare să lucreze. Cu un gest, Maurice îl conduse pe tînăr înapoi în biroul său, închizînd încet ușa.

— Presupun că ai înțeles cuvintele lui Wembury.

— Nefiind cititor de gînduri, n-am înțeles nimic, răspunse Johnny, pe jumătate amuzat, pe jumătate furios. Are un tupeu extraordinar tipul ăsta! Și cînd te gîndeșit că-i fiu de grădinar! . . .

— Eu, în locul tău, aș uita toate astea, răspunse Maurice cu asprime. Amintește-ți că te-ai trădat și că, de astăzi înainte, vei fi supravegheat de poliție. N-ar avea mare importanță, dar și eu voi fi supravegheat, ceea ce e foarte neplăcut. Se poate, totuși, ca Wembury să nu-și facă datoria, neinștiințînd Scotland Yard-ul. Dacă și-o va face, însă, vei avea mari neplăceri.

— Și tu deasemenea, zise Johnny ursuz. Unde vor găsi perlele? La d-ta în casă!

Maurice nu se arătă deloc speriat, ci chiar surîse.

— Cred că exagerăm primejdia care te amenință și cred că cel expus sînt eu. Cei de la Scotland Yard nu mă văd cu ochi buni și vor căuta să mă doboare cu orice preț.

Meister se uită la casa de bani.

— Ce n-aș da să mă știu la o sută de mile depărtare, de aceste afurisite de perle! Nu m-aș mira deloc decă Wembury s-ar întoarce înarmat cu un ordin de percheziție domiciliară. Ce ne facem atunci?

— Cel mai bun lucru ar fi să le trimitem, prin poștă, la Anvers, propuse Johnny.

Meister surîse disprețuitor.

— Dacă sînt supravegheat, ceea ce e foarte verosimil, crezi că nu se vor gîndi să facă un control și

la poștă? Singurul lucru pe care îl putem face cu acest nenorocit de colier, e să-l ascundem undeva pentru o zi, două.

Johnny își mușcă necăjit degetele.

— Am să iau perlele cu mine. În locuința mea găsesc destule ascunzători pentru ele.

— Nu-i o idee rea, zise încet avocatul. Wembury n-o să caute niciodată la tine, deoarece o iubește pe Mary.

Meister scoase cutia din casa de bani și i-o înmînă tînărului, care o puse în buzunar.

— Am s-o ascund în cufărul meu, sub pat. După o săptămînă o aduc înapoi.

Cînd străbătu populata Flanders Lane un om ieși de pe o străduță îngustă, urmărindu-l. Sergentul de stradă, abia îl observă cînd trecu, nebănuind că aici, în apropierea miinilor sale înmănușate, era omul pe care îl căuta poliția din trei continente.
Henry Arthur Milton, cunoscut și sub numele de Răzbunătorul.

CAPITOLUL X

După plecarea lui Johnny, Maurice Meister se plimbă multă vreme de colo pînă colo, în micul său sanctuar.

O persoană, sau mai bine zise două persoane, puseseră stăpînire pe gîndurile lui: John Lenley și sora sa.

Nu era prima dată cînd cineva îl amenința și vorbele lui Johnny referitoare la Mary, avuseseră exact efectul contrar celui dorit. Avocatul deschise ușa încet și privi prin crăpătură. Fata stătea la mașina de scris concentrată asupra paginii.

Soarele de dimineață inundă fereastra scăldîndu-i fața de o mare și aleasă frumusețe. Maurice o privi îngîndurat. Viața dobîndise un nou farmec pentru el: începuse o nouă etapă. Gîndul lui reveni la Johnny. Exista un mijloc sigur și eficace de a scăpa de acest băiat lăudăros, ale cărui amenințări constituiau poate, o primejdie mai mică decît siguranța sa stupidă. Trebuia trimis într-un loc unde puterea să-i fie redusă.

Maurice era un tip șiret. Lăsă să mai treacă un timp de la întrevederea cu Johnny, înainte de a se apropia de sora lui. Prînzul simplu ce i se servise fetei rămăsese neatins. Acum stătea la fereastră, privind îngîndurată afară. Glasul lui o făcu să tresară.

— Ce-i cu tine, dragă?

Vorbea cu afecțiunea unui părinte, așa cum obișnuia în astfel de situații.

Ea clătină obosită capul.

— Nu știu, Maurice. Sînt necăjită din cauza lui Johnny și-a perlelor.

— A perlelor? repetă el cu prefăcută mirare.

— De ce a mințit Johnny? Primul lucru, pe care mi l-a spus în seara aceea, cînd s-a întors acasă, a fost că s-a comis un furt și că au dispărut bijuteriile contesei Darnleigh. Nu crezi oare cumva . . .

— Că s-ar fi implicat în această afacere? Ce idee! Contrazicerile lui se datorează probabil faptului că memoria îl e cam slăbită din pricina necazurilor îndurate. Nu e plăcut să te trezești deodată fără mijloace de existență!

Mary oftînd adînc se întoarse la pupitrul ei. Scoțînd apoi o foaie dintr-un teanc de corespondență, întrebă:

— Maurice, cine-i Răzbunătorul? Am găsit o telegramă nedeschisă printre scrisorile tale.

El i-o smulse din mîini. Constată că era expediată cu trei luni în urmă și purta semnătura agentului său din Australia. Cuprindea următoarele:

Omul scos din apă în portul Sidney identificat: nu e Răzbunătorul; presupus părăsit Australia.

Mary observă cu uimire că fața avocatului devenise galbenă ca ceara. Mîna care ținea hîrtia tremura. După o clipă el rupse telegrama în bucățele și petrecîndu-și brațul de după umerii fetei, îi spuse:

— Eu în locul tău, nu m-aș necăji atît din cauza lui Johnny. E adevărat că s-a împrietenit cu fel de fel de indivizi, dar aceștia nu ar constitui o societate potrivită pentru tine.

Brațul său nu se dezlipi de umerii fetei. Nu era prea speriată, dar se simțea stînjenită și căută să se elibereze din această îmbrățișare prea părintească. El lăsă brațul în jos, de parcă gestul său ar fi fost numai unul de protecție, avînd aerul că nu observă mișcarea ei.

— Nu poți face ceva pentru el? se rugă Mary. Poate te-ar asculta.

Îl prinsese acum de braț, privindu-l în față. Pulsul avocatului se acceleră. Dacă Johnny urmează sfatul detectivului și pleacă în străinătate cu colierul și cu Mary? Nu i-ar fi greu să vîndă perlele și ar obține pentru ele o sumă cu care ar putea trăi ani de zile. Iată care erau gîndurile lui Maurice în timp ce mîngîia obrazul fetei.

— Voi vedea ce pot face pentru Johnny ... Nu-ți mai bate căpșorul drăgălaș cu asta.

Meister avea o mașină mică de scris în biroul său particular, pe care o lua cu el cînd călătorea. Toată după-amiaza Mary îl auzi scriind anevoie... scrisoarea de trădare.

Cînd inspectorul Wembury se întoarse în seara aceea la circumscripția din Flanders Lane, găsi acolo o scrisoare. Era scrisă la mașină, nesemnată, și fusese predată de un mesager aflat în serviciul unei mesagerii din West End. Avea următorul conținut:

> **„Colierul de perle al contesei Darnleigh a fost furat de John Lenley, din Malpas Mansions, nr. 37. În momentul de față se află într-o cutie de carton în cufărul de sub patul său".**

Alan Wembury citi scrisoarea cu inima strînsă pentru că nu vedea înaintea sa decît a singură cale: a datoriei.

CAPITOLUL XI

Wembury era conștient că nu avea obligația să ia în seamă denunțul, fiind vorba numai de o scrisoare anonimă, cum se primesc zilnic la poliție. Dar mai știa că atunci cînd astfel de informații corespund cu anumite știri aflate în atenția poliției, sau cînd confirmă o bănuială întemeiată, trebuiesc făcute cercetări.

Trecu în biroul său, pentru a rezolva în liniște această problemă. Nimic mai simplu decît să însărcineze pe altcineva cu efectuarea investigațiilor, sau să ignore scrisoarea... Dar acesta ar fi fost un act de lașitate morală.

Printr-o ferestruică, zări în biroul alăturat pe doctorul Lomond și sub impulsul unei inspirații subite, îi făcu semn să vină la el. N-ar fi

putut spune exact de ce-l alesese tocmai pe Lomond drept confident; adevărul era că în scurtul timp de cînd se cunoșteau, deveniseră aproape prieteni.

Intrînd, doctorul se uită împrejur, pe sub sprincenele stufoase.

— Mi se pare, Wembury, că ai un necaz, zise, clipind din ochi.

— Ai ghicit, răspunse Alan, invitîndu-l să se așeze. În cîteva cuvinte, Alan îi destăinui totul. Lomond îl ascultă cu multă băgare de seamă.

— Foarte penibil, zise clătinînd capul. Și seamănă mult cu o dramă! După părerea mea, însă, trebuie să-l tratezi pe John Lenley ca pe un John oarecare și să uiți că e fratele domnișoarei cu același nume. Cred, dealtfel, că cel mai mult asta te doare, adăugă el șiret.

Scoțînd o tabacheră de argint din buzunar, bătrînul începu să-și răsucească o țigară, gînditor.

— Acest John Lenley nu-i cumva prieten cu Meister?

Alan se uită țintă la el. Lomond pronunțase numele avocatului cu o intonație cu totul specială.

— Îl cunoști?

— În toată cariera mea am urmat un principiu, acela de a mă familiariza cu legendele locale, de cîte ori veneam într-o nouă localitate. Meister e o legendă. Pentru mine e cel mai interesant om din Deptford și mă bucur că voi avea prilejul să-l întîlnesc.

— Dar de ce oare prietenia lui Johnny cu Meister . . . începu Alan.

Se opri, însă, brusc. Cunoștea prea bine însemnătatea fatală a acestei prietenii.

Maurice Meister era mai mult decît o legendă, era un individ funest. Cunoștea codul penal de la un

capăt la celălalt și nu ignora niciuna din părțile slabe, pe care le conțin chiar și legile cele mai bune. Reușea astfel să scape pe cei mai mulți dintre clienții săi de la o condamnare sigură și meritată. Oamenii bănuitori se întrebau de unde își procurau bani hoții săraci, pentru plata onorariului. Alții, răuvoitori, insinuau că Meister se despăgubea chiar din produsul furtișagurilor, profitînd de situația sa de avocat, spre a afla de la clienții săi ascunzișurile respective. Numeroși hoți de bijuterii se opriseră din fuga lor la casa din Flanders Lane, spre a lăsa dovada culpei lor în mîna lui Meister. Funcționa ca bancher al răufăcătorilor mari, dar își reclama tributul de la micii pungași.

— Arată-mi scrisoarea anonimă, zise Lomond.

O examină cu multă atenție.

— Scrisă de un diletant, spuse într-un tîrziu. Dactilografii diletanți, uită să lase spațiu între cuvinte, dar mai ales, schimbă distanța dintre rînduri.

Doctorul își ascuți buzele ca și cînd s-ar fi pregătit să șuiere.

— Excluzi, oare, posibilitatea că ar fi scrisă chiar de Meister?

— De Meister? (la așa ceva Alan nu se gîndise). Dar de ce? Dacă Meister este implicat în acest furt, o să încredințeze colierul lui John Lenley atrăgînd atenția asupra faptului că un prieten al său e hoț?

Lomond continua să privească scrisoarea.

— Există, oare, un motiv pentru ca Meister să încerce să scape de acest tînăr?

Alan clătină capul.

— Nu-mi imaginez care ar putea fi. Părerea dumitale îmi pare cam excentrică, doctore. Înștiințarea provine, probabil, de la un dușman de-al lui

Lenley, care are un dar aparte de a-şi atrage numeroase duşmănii.

— Meister..., murmură Lomond, ţinînd hîrtia în lumină, pentru a-i examina filigranul. Poate vei avea prilejul să-ţi procuri o mostră a hîrtiei pe care o întrebuinţează şi a caracterelor maşinii sale de scris.

— Dar, pentru Dumnezeu, de ce doreşte să scape de Lenley? insistă Alan. Chiar dacă Johnny l-a insultat, să zicem, — e unul din obiceiurile sale urîte — acesta nu constituie un motiv ca să-l trimită la muncă silnică.

— Doreşte să scape de John Lenley, afirmă Lomond din nou. Aceasta este şi rămîne excentrica mea părere şi, dacă sînt un excentric, în acelaşi timp sînt şi un om care ştie să calculeze exact!

După plecarea doctorului, Alan continuă să fie stăpînit de aceeaşi stare de nedumerire, şi căuta zadarnic, o soluţie. Zbîrnîitul telefonului îl trezi din visare; luă receptorul şi recunoscu glasul colonelului Walford.

— Wembury, poţi să vii la Yard? Am ştiri noi cu privire la personajul despre care ţi-am vorbit săptămîna trecută.

Alan uitase aproape complet de existenţa Răzbunătorului. Profită bucuros de prilej, ca să se sfătuiască cu directorul, care se dovedise în atîtea rînduri nu numai un superior simpatic ci şi un prieten adevărat.

O jumătate de oră mai tîrziu, sună la uşa colonelului şi acest lucru urmă să aibă o tragică însemnătate pentru Mary Lenley.

CAPITOLUL XII

John Lenley, deîndată ajunse acasă, ascunse cu multă grijă cutiuţa de carton, apoi, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat plecă în vizită la o cunoştinţă a familiei. Întorcîndu-se, Mary găsi apartamentul gol. O durea capul, dar asta nu însemna nimic în comparaţie cu supărarea care-i rodea inima. Gătirea cinei, în aceste condiţii, devenise aproape o imposibilitate.

Nu mîncase nimic de dimineaţă. Senzaţia de sfîrşeală ce o încerca, urcînd treptele de piatră, pînă la etajul lor, îi amintea faptul într-un chip foarte neplăcut.

Încercă, deci, să mănînce ceva şi era tocmai pe punctul să-şi toarne a doua ceaşcă de ceai, cînd auzi o cheie răsucindu-se în broască şi apăru Johnny. Chipul îi era negru de supărare.

— M-am dus să iau ceaiul la familia Hampton, zise, aruncînd o privire dispreţuitoare mîncărurilor sărăcăcioase ce-l aşteptau pe masă. Dar m-au tratat ca pe un lepros — şi cînd te gîndeşti cum au fost găzduiţi şi ospătaţi aceşti porci la Lenley Court, de nenumărate ori!

Mary era adînc revoltată, căci întotdeauna îi considerase pe aceşti Hampton ca pe cei mai buni prieteni ai tatălui său.

— Johnny, se poate oare, să se fi purtat aşa de urît, fiindcă sîntem . . . fiindcă n-avem bani?

El mormăi ceva. În cele din urmă spuse:

— O fi fost şi asta. Dar, mai bănuiesc şi alt motiv.

Atunci ea înţelese şi inima i se strînse dureros.

— Nu cumva, îngăimă, din cauza perlelor contesei Darnleigh?

Johnny o săgetă cu privirea.

— De ce întrebi? ... N-au spus-o chiar direct. Au făcut numai aluzii la nestematele acelei cotoroanțe.

— Dar din toate acestea nimic nu e adevărat, nu-i așa?

Glasul ei, care părea că vine din altă lume, era cu totul schimbat.

— Nu înțeleg ce vrei să spui! răspunse el aspru, fără a îndrăzni s-o privească.

Lucrurile din cameră începură să se învîrtească în jurul ei, și simți nevoia să se sprijine de ceva.

— Doamne!

— Nu cumva mă crezi hoț?

Mary își reveni într-o oarecare măsură.

— Privește în ochii mei, Johnny ... Știi ceva despre perlele acelea?

Nu îndrăzni să-și privească sora.

— Știu doar că au fost furate! Ce vrei de la mine strigă, cuprins de un acces de mînie. Cum îndrăznești să-mi iei un interogatoriu, de parcă aș fi un hoț! Iată ce se întîmplă cînd ai de-a face cu oameni inculți ca Wembury ...

— Ai furat perlele lady-ei Darnleigh?

Mary era extrem de palidă. Johnny făcu o încercare zadarnică, să reziste privirii surorii sale.

— Eu ..., începu.

În aceeași clipă se auzi o bătaie în ușă. Se priviră speriați.

— Cine să fie? glăsui Johnny, răgușit.

Ea clătină capul.

— Nu știu.

Picioarele-i erau ca de plumb. Izbuti cu greu să ajungă pînă la intrare; se temea că are să leșine.

Alan Wembury stătea înaintea ușii, cu o expresie, pe care nu i-o cunoscuse niciodată.

— Vrei să-mi vorbești, Alan? întrebă ea gîfîind.

— Vreau să vorbesc cu Johnny.

Glasul său era tot atît de slab ca și al ei, aproape nu se înțelegea ce spune.

Ea deschise ușa mai larg, lăsîndu-l să intre în sufragerie. Johnny stătea încă în același loc, lîngă măsuța acoperită cu rămășițele cinei. Zgomotul ușii, care se închisese, avea pentru el o rezonanță sinistră, asemeni clopotului, pentru osînditul la moarte.

— Ce dorești de la mine, Wembury?

John Lenley vorbea cu multă greutate. Inima îi bătea atît de tare, că celălalt nu se putea să n-o audă. Cel puțin așa i se părea lui.

— Vin de la Scotland Yard. (Glasul lui Alan era complet schimbat și nefiresc). L-am văzut pe colonelul Walford și i-am comunicat o știre, primită azi după-amiază. I-am explicat... relațiile mele cu familia ta, cît de mult o prețuiesc și de ce șovăi să fac această treabă...

— Ce fel de treabă? întrebă Johnny, după un moment de tăcere.

— În momentul de față nu am nici o însărcinare. (Wembury își alegea cuvintele cu multă grijă). Mîine, însă, voi veni cu un ordin de percheziție domiciliară, pentru a căuta perlele lady-ei Darnleigh.

Auzi geamătul fetei, dar nu întoarse capul.

John stătea nemișcat; era palid ca un cadavru. Nu cunoștea procedurile polițienești. Altfel, ar fi înțeles semnificația amănuntului dat de Alan, că nu se afla în posesia unui ordin de percheziție domiciliară. Wembury observă această neștiință și făcu o ultimă

încercare deznădăjduită de a o scăpa pe fata iubită de consecințele funeste ale nebuniei fratelui ei.

— Neavînd ordinul pomenit, nu sînt îndreptățit să-ți percheziționez locuința. Abia mîine dimineață voi fi în posesia acestui ordin.

Dar, în aroganța-i nebună, Lenley respinse prilejul ce i se oferea. Nu voia să aibă nici o obligație față de fiul grădinarului.

— Perlele sînt într-un cufăr sub pat . . . O știi, altfel n-ai fi venit. Nu primesc favoruri de la dumneata și nici nu cred, că mi le-ai acorda. Dacă îți place să-l arestezi pe fiul al cărui tată era stăpînul casei în care te-ai născut, atunci n-ai decît să-ți satisfaci această plăcere.

John se duse în camera sa, iar peste cîteva clipe reveni cu o cutioară de carton, pe care o așeză pe masă. Alan Wembury parcă încremenise în fața tragediei care copleșise această familie. Nu îndrăznea să ridice ochii spre Mary, care stătea lîngă masă; chipul palid era întors către fratele ei, cu o expresie de nemărginită durere. Cînd își recăpătă graiul exclamă:

— Johnny, cum ai putut face una ca asta?

El ridică nervos din umeri.

— Lasă acum, Mary, răspunse apatic. Mi-am pierdut mințile.

Cu o mișcare bruscă, o strînse în brațe și în clipa în care îi sărută obrazul palid, simți un fior zguduindu-l din cap pînă în picioare. Apoi se smulse din îmbrățișare, șoptind cu voce stinsă:

— Sînt gata.

Și părăsi camera. Ca arestat.

CAPITOLUL XIII

Atît Alan Wembury cît și prizonierul său nu schimbară nici un cuvînt pînă în apropierea circumscripției din Flanders Lane. Acolo Johnny întrebă fără a întoarce capul:

— Cine m-a denunțat?

Numai severa disciplină a celor doisprezece ani de carieră polițienească îl opri pe Alan să-l denunțe pe trădător.

— Am primit o informație, răspunse laconic, iar tînărul începu să rîdă.

— M-ai supravegheat desigur după furt. Vei fi avansat de pe urma acestei afaceri, și profit de ocazie ca să te felicit.

În fața sergentului de serviciu, deveni ceva mai amabil și întrebă dacă Maurice Meister putea fi înștiințat. În momentul în care intra în celulă se informă:

— Cît voi primi pentru asta, Wembury?

Alan clătină capul. În sinea lui era convins că nimic nu-l putea scăpa pe Johnny de munca silnică cu toate că era vorba de o primă infracțiune.

Era aproape miezul nopții și ploua cu găleata, cînd Alan străbătu grăbit Flanders Lane, spre locuința lui Meister. Din partea opusă a străzii, pe deasupra zidului înconjurător, se puteau zări ferestrele etajului de sus. Una singură era luminată. Avocatul nu dormea încă. Vorbea, probabil, cu unul dintre ciudații săi clienți, venit la el pe furiș și pe căi nebănuite, ca să-i ceară ajutorul și să-i arate obiecte de valoare, dobîndite în mod necinstit. Aceste case vechi, situate lîngă fluviu, erau împînzite de galerii subterane, și numai cu cîteva săp-

tămîni în urmă, cu ocazia unor demolări, se descoperise o încăpere, pe care proprietarul imobilului nici măcar nu o bănuise, în decursul celor douăzeci de ani cît locuise acolo.

În timp ce traversa strada, Alan zări deodată o figură ieșind din umbra întunecoasă a zidului care înconjura locuința avocatului. În mișcările acestui om era ceva tainic, care trezi detectivul din Alan. Îl strigă dar, spre surprinderea sa, în loc s-o rupă la fugă, precum se aștepta din partea unui locuitor al acelui cartier rău famat omul se opri, și porni spre el. În lumina lămpii de buzunar a inspectorului, apăru un bărbat slab, cu o față smeadă și bărboasă. Wembury nu-l mai văzuse pînă acum, dar acest fapt nu era de mirare. Majoritatea indezirabililor din Deptford îi erau încă total necunoscuți.

— Hallo! Cine ești dumneata și ce cauți aici? îl întrebă.

Celălalt îi răspunse tăios:

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare.

— Sînt ofițer de poliție, spuse Alan.

Străinul chicoti înfundat.

— Atunci, zise, sîntem frați în nenorocire, pentru că și eu sînt ofițer de poliție. Inspectorul Wembury?

— Așa mă numesc, spuse Alan.

— Iar eu mă numesc Bliss, — inspector principal Bliss — de la Scotland Yard.

Bliss? Alan își aminti că detectivul acesta, atît de antipatic multor colegi, trebuia să sosească în Anglia în ziua aceea sau în cea precedentă.

— Cauți pe cineva? îl întrebă Alan.

O clipă Bliss evită răspunsul.

— Nu știu exact ce și pe cine caut. Deptford a fost

cîndva circumscripția mea și am vrut să-mi împrospătez amintirile. Dumneata te duci la Meister?

De unde știa că Meister locuia aici? În această casă se mutase abia după plecarea lui Bliss în America. Și ce interes special purta acestui avocat suspect?

— Mi-a spus cineva că Meister trăiește în Deptford, spuse repede Bliss, ca și cînd ar fi citit gîndurile lui Alan. O decădere, fără îndoială. L-am cunoscut pe cînd locuia în Lincoln's Inn, unde avea o clientelă serioasă.

Cu un salut scurt, se îndreptă în direcția în care pornise cînd îl oprise Alan. Acesta, rămas în fața ușii lui Meister, îl urmări cu privirea pe Bliss, pînă cînd dispăru. Într-un tîrziu, sună, dar trebui să aștepte destul de mult: avu deci timp să se gîndească. Gîndurile lui nu erau tocmai plăcute. Nu îndrăznea să și-o imagineze pe Mary, singură și cuprinsă de disperare, în locuința ei tristă. Nici pe băiatul pe care-l cunoscuse de mic, nu și-l putea imagina stînd pe patul de scînduri, din celulă, cu capul rezemat în palme, gîndindu-se la viața sa distrusă.

Deodată auzi niște pași, venind dinspre curte, și glasul lui Meister întrebînd:

— Cine-i acolo?

— Wembury.

Un zăngănit de lanțuri, un scîrțîit de zăvoare și ușa se deschise. Cu toate că Meister purta un halat de casă, Wembury observă la lumina slabă a felinarului, că era complet îmbrăcat. Nu-și scosese nici măcar jambierele.

— Ce s-a întîmplat, domnule Wembury?

Alan nu știa dacă în casă mai locuiau și alte persoane, care le-ar fi putut auzi convorbirea. Fără

să aștepte vreo invitație din partea avocatului, urcă înaintea lui pe scară și intră în cameră. Pianul deschis și niște note împrăștiate pe jos arătau că Meister tocmai cîntase.

— E ceva în legătură cu Johnny? întrebă, închizînd ușa. Era, poate numai o închipuire din partea lui Alan, dar vocea avocatului părea obosită și răgușită.

— Ce te face să presupui acest lucru? răspunse inspectorul. Da, într-adevăr, e vorba de John. L-am arestat acum o oră pentru furtul perlelor lady-ei Darnleigh. M-a rugat să-ți comunic și dumitale faptul.

Maurice se uita în jos, tăcut și aparent, foarte îngîndurat.

— De unde ai primit dumneata informația pe a cărei bază a fost arestat Lenley? întrebă el. Sau, poate, știai de mai mult timp . . .

Alan îl fixă cu privirea și această privire îl indispuse pe avocat.

— Nu sînt dispus să-ți raportez, doar dacă nu ești și dumneata la curent. I-am promis lui Lenley că te voi înștiința și cu asta mi-am îndeplinit datoria.

Privirea avocatului rătăcea pe obiectele din cameră. Nu se opri nici măcar o dată asupra lui Alan.

— Perlele au fost găsite? întrebă în sfîrșit. Inspectorul aprobă printr-o mișcare a capului.

— Se aflau într-o cutie de carton . . . O brățară, furată și ea, nu a mai fost găsită. Am descoperit urma unei vechi etichete pe cutie și cred că voi fi în stare să-l depistez pe proprietar.

Spre marea lui mirare, la aceasta, Meister, răspunse:

— Cred că-ți pot veni în ajutor. Nu e deloc ex-

clus să fi fost chiar a mea, căci Johnny mi-a cerut una săptămîna trecută. Bineînțeles, nu știam ce întrebuințare vrea să-i dea.

O clipă, Alan rămase pe gînduri. Sperase că va reuși să-l implice cumva pe Meister în acest furt, mai ales că descoperise mai mult decît mărturisise. Eticheta, pe jumătate ștearsă, purta încă destul de citeț adresa avocatului. Totuși, Maurice nu observase. Era una dintre acele mici greșeli, pe care le comit chiar și cei mai iscusiți criminali. Din păcate avocatul poseda multă prezență de spirit, și astfel distruse orice speranță că-i va putea dovedi complicitatea. În afară de cazul în care Johnny ar fi decis să spună totul. Dar Johnny nu era omul care să-și trădeze complicele.

— Cît crezi că va primi? întrebă avocatul.

— Te interesează sentința? D-ta pari foarte sigur de vinovăția lui.

Maurice înălță din umeri.

— Probabil nu l-ai arestat fără o dovadă zdrobitoare. Bietul băiat! zise el.

Brusc, Alan pricepu motivul acestei trădări rămas pînă atunci obscur: Mary!

Wembury risese la ideea că Meister ar fi putut dori să scape de fratele fetei. Atunci nu putuse descoperi nici un motiv serios. Acum însă cele mai urîte perspective i se înfățișară singure. Își pironi privirea asupra avocatului. Îi cunoștea reputația dubioasă, povestea cu Gwenda Milton, și cu altele, din viața-i, prea puțin onorabilă. Era oare Mary nevinovata cauză a faptei sale ticăloase? Pentru ca Meister să poată pune stăpînire pe ea, trebuia ca Johnny să fie îngropat de viu? De această dată, avocatul susținu privirea detectivului fără să clipească.

CAPITOLUL XIV

— În ceea ce o privește pe domnișoara Lenley, zise Alan cu răceală, trăiește, din fericire, în circumscripția mea și are destulă încredere în mine, ca să mă înștiințeze, în cazul în care ar avea vreo neplăcere.

— Crezi, într-adevăr, domnule inspector, că ar apela la d-ta? răspunse avocatul cu un surîs, iar în glasul său era ceva ce a amintea de moliciunea unei pisici. Din cîte am înțeles ai avut ingrata misiune de a-i aresta fratele. Ți se pare verosimil să vină tocmai la d-ta să se plîngă de necazurile ei?

Lui Alan i se strînse inima. De la arestare încoace, îl chinuise întrebarea: care va fi de acum înainte atitudinea fetei? Cum putea, oare, să rămînă prietenoasă față de cel care provocase ruina și rușinea fratelui ei?

— Ei aparțin unei vechi familii, urmă Meister, și au o oarecare mîndrie. Mă întreb dacă biata Mary îți va ierta vreodată că i-ai arestat fratele. Va fi o mare nedreptate față de d-ta, se înțelege, dar femeile nu cunosc logica. Dealtfel voi face tot ce pot pentru domnișoara Lenley și pentru Johnny să-i ajută. Voi avea, cu siguranță, mai multe prilejuri să-i ajut decît d-ta. Pot să-l văd pe Johnny chiar în seara asta?

Alan făcu un gest afirmativ.

— Da. Aceasta e și dorința lui, dar nu cred că vei putea face mare lucru. O eliberare pe cauțiune e exclusă, fiind vorba de un delict prea grav.

Meister, dezbrăcîndu-și halatul păși grăbit spre ușa ce ducea în dormitor.

— Nu te voi lăsa să aştepţi mult, zise ieşind.

Rămas singur, Alan se plimbă de colo pînă colo, pe covorul uzat, cu miinile la spate şi cu capul plecat.

Era ceva respingător în atmosfera creată de acel pian şi acele lambriuri, mobile şi perdele jerpelite. Erau multe uşi! Numără patru! Oare unde duceau ele, ce poveşti ar fi putut mărturisi?

Mai ales una, zăvorită şi ferecată, îi stîrni interesul. Tocmai era adîncit în examinarea ei, cînd deodată, spre marea lui uimire zări un bec roşu aprinzîndu-se deasupra ei. Un semnal, fără îndoială... De la cine? Lumina se stinse, şi Meister intră, îmbrăcat cu pardesiul.

— Ce înseamnă această lumină, domnule Meister?

Avocatul privi împrejur.

— Lumină? Ce fel de lumină? întrebă repede, privind în direcţia indicată de detectiv. Te referi desigur, la becul roşu? Cum l-ai observat?

— S-a aprins acum cîteva minute şi pe urmă s-a stins.

Faţa avocatului căpătase o paloare neaşteptată.

— Oare nu te înşeli?

Apoi continuă:

— Înlocuieşte soneria... Vreau să spun că dacă apeşi pe butonul roşu de la intrare se aprinde lumina. Nu pot suferi soneriile.

Minţea şi îi era frică în acelaş timp. Semnificaţia becului roşu era alta. Care anume?

În cîteva clipe, Meister deveni nervos, neliniştit. Mîna, pe care o ducea mereu la gură, tremura. Uitîndu-se la el cu coada ochiului, într-un moment

cînd se credea neobservat. Alan îl văzu scoțînd o tabacheră de aur din buzunar, luînd o priză între police și arătător și trăgînd pe nas.

— Cocaină, ghici inspectorul Wembury.

Și, văzînd efectul produs asupra dispoziției avocatului, devenit vesel, dintr-o dată înțelese că nu greșise.

— Trebuie să te fi înșelat... Probabil un reflex de la lampa de masă, spuse Maurice.

— Dar de ce n-ar putea fi cineva la ușa de la intrare? întrebă Alan rece.

Meister comisese o greșeală, iar acum se străduia să o îndrepte.

— Se prea poate... Vrei să fii atît de bun și să te uiți d-ta, domnule inspector? Iată cheia!

Alan, luînd cheia din mîna avocatului, coborî scara, străbătu curtea și deschise poarta exterioară. Nu era nimeni. Bănui, ba chiar fu sigur, că Meister îi ceruse acest serviciu numai fiindcă dorea să rămînă singur cîteva clipe, poate pentru a cerceta motivele acelui semnal.

Urcînd scara, auzi zgomotul produs de un sertar care se închide; cînd intră în cameră, Maurice tocmai își punea mănușile, cu un aer de nepăsare.

— Nimeni? întrebă. Trebuie să fi fost doar o închipuire a d-tale, sau poate că un trecător ne-a jucat o farsă apăsînd pe buton.

— Becul nu s-a mai aprins în timpul lipsei mele? întrebă Alan.

Meister făcu semn că nu.

— Ești sigur? insistă detectivul.

— Absolut sigur, spuse avocatul, dîndu-și prea tîrziu seama că i se întinsese o cursă.

— Ciudat! spuse Wembury. Am apăsat pe butonul roșu de la intrare și dacă rostul becului ar fi fost într-adevăr cel indicat de d-ta, ar fi trebuit să se aprindă din nou.

Meister mormăi ceva despre fire deranjate și aproape îl împinse afară din cameră.

Alan nu fu de față la întrevederea din arestul poliției. Îl lăsă pe avocat în seama sergentului de pază și se întoarse cu durere în suflet la locuința sa din strada Blakheath. Nu putea să facă nimic pentru Mary. Nici măcar să-i propună pe cineva, vreo femeie care să-i țină de urît. Cum ar fi putut bănui că, chiar în momentul în care se frămînta din cauza ei, cineva îi ținea fetei de urît și acest cineva . . . era tocmai o femeie.

CAPITOLUL XV

Multă vreme după ce Johnny Lenley fusese dus la închisoare, Mary Lenley rămase ca amețită, din pricina nenorocirii copleșitoare care o lovise. Stătea pe scaun cu mîinile împreunate, uitîndu-se la fața de masă albă, pînă cînd începură să o doară ochii. Ar fi vrut să plîngă, dar nu putea. Din tragedia care se jucase sub acest acoperiș, tot ce-i rămăsese, era senzația de vis, de gol sufletesc; parcă i se scosese inima din piept.

Johnny hoț! Nu era posibil; visa. Se va trezi curînd, scăpînd de acest coșmar îngrozitor și va auzi vocea fratelui ei, strigînd-o de pe pajiște . . . Dar nu se afla la Lenley—Court, ci într-o casă locuită de oameni simpli. Era așezată pe un scaun incomod, iar Johnny se găsea în celula unei închisori.

Simţicum îl îngheaţă sîngele de groază. Şi Alan . . . Cărei fatalităţi se datora faptul că tocmai el trebuise să-l prindă pe Johnny? Păstra foarte clar în memorie scena care precedase arestarea. Fiecare cuvînt rostit de Alan, îi era întipărit în minte. A înţeles bine că Wembury riscase totul pentru a-i salva fratele. Johnny n-avea decît să tacă, să profite de prilejul care i se dăduse, ca să scape de perle în cursul nopţii. Atunci n-ar mai fi fost smuls de lîngă ea. Dar înfumurarea îi fusese fatală. L-a nenorocit. N-avea ce să-i reproşeze lui Alan. Era doar adînc mîhnită pentru el, iar amintirea feţei lui obosite o durea aproape ca şi nesocotinţa lui Johnny.

Auzi soneria. Sunase de trei ori, pînă cînd înţelese, că e cineva la uşa de la intrare. „Poate Alan", gîndi, şi, ridicîndu-se cu greu, ieşi în coridor ca să deschidă. Zări o femeie îmbrăcată într-o manta de ploaie, lungă şi neagră; o pălărie, de asemenea neagră, îi scotea în evidenţă frumuseţea tenului şi a părului. Îndată, Mary observă că necunoscuta e plină de farmec şi, fără îndoială, aparţinea cercurilor distinse.

— Greşiţi, spuse.

— D-ta eşti Mary Lenley, nu-i aşa?

„O americană", constată Mary, neputînd să-şi ascundă mirarea.

— Îmi dai voie să-ţi vorbesc, domnişoară?

Fata îi făcu loc să treacă şi Cora Ann Milton intră în cameră, privind în jur. În această privire se simţea o nuanţă de dispreţ, dar Mary era prea abătută ca să i-o ia în nume de rău.

— Ai un mare necaz, nu-i aşa?

Fără să fie rugată, se așeză, lingă sertarul pe jumătate deschis al mesei, scoase o tabacheră impodobită cu pietre prețioase, și-și aprinse o țigară.

— Da, zise Mary, un foarte mare necaz.

Se mira de unde știa femeia de necazurile ei și se întreba ce anume o adusese la ea, la o oră atît de înaintată.

— Mi-am imaginat... Am aflat că Wembury l-a arestat pe fratele d-tale, pentru furtul nestematelor. Presupun că le-a găsit și pe acestea...

Mary dădu încet din cap.

— Da, perlele au fost aici. Eu, însă, n-am știut.

Nu cumva femeia aceasta era chiar lady Darnleigh in persoană? Atîția membri ai aristocrației își aduseseră soțiile din Statele Unite.

— Numele meu e Milton... Cora Ann Milton, zise necunoscuta fără să observe ce impresie îi produsese fetei.

— N-ai auzit niciodată de mine, drăguțo?

Mary clătină capul. Era obosită sufletește și trupește și ar fi dorit să rămînă singură cu durerea ei.

— Dar de Răzbunător ai auzit?

Mary ridică repede privirea.

— Răzbunătorul? Criminalul căutat de poliție?

— Căutat de fiecare, puică...

Cu tot tonul ușuratic, glasul Corei tremura ușor.

— De mine mai mult decît de oricine... Sînt soția lui!

Mary sări ca arsă. Era de necrezut! Această ființă minunată, soția unui om care se afla veșnic sub amenințarea spinzurătorii.

— Da, sînt soția lui. Crezi, poate, că-i ceva cu care nu mă pot mîndri? Te înșeli!

Apoi, fără tranziție:

— Lucrezi pentru Meister, nu-i așa?

— Da. Dar nu pot înțelege, doamnă . . .

— Milton, — o ajută Cora.

— . . . Doamnă Milton, care e scopul vizitei d-tale la o oră atît de tîrzie.

Cora Ann Milton examină camera cu ochi experimentați, care știau să prețuiască, exact, lucrurile.

— Apartamentul d-tale nu este tocmai frumos, totuși este preferabil camerei luxoase a lui Meister.

Văzînd că fata se înroșise închise ochii pe jumătate.

— Ți-a și arătat-o! La naiba, individul nu pierde timpul . . .

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Mary nu se supăra ușor, dar acum simțea că era pe cale să se înfurie. Avea impresia că, fără greșeala lui Johnny, această femeie n-ar fi îndrăznit să vină niciodată la ea. Parcă din pricina arestării lui, ființele dubioase se credeau îndreptățite s-o trateze cu familiaritate.

— Dacă nu înțelegi ce vreau să spun, atunci să lăsăm chestia asta, zise femeia cu răceală. Meister știe că m-am reîntors?

Mary făcu un gest negativ. Doamna Milton stătea lîngă masă. Își scoase o batistă din poșetă: în purtarea ei era multă stăpînire de sine și chibzuință.

— Nu cred că-l interesează domiciliul d-tale, răspunse Mary obosită. Scuză-mă, doamnă Milton, dar te-aș ruga să nu mă mai reții. Am primit o lovitură prea grea astă seară și nu mă mai simt în stare să discut despre domnul Meister, soțul d-tale, sau altcineva.

Dar Cora Milton nu se lăsă ușor descurajată, așa că răspunse:

— Presupun că după rezolvarea acestei afaceri, vei lucra pînă tîrziu în biroul lui Meister. Poate vrei să-ți notezi adresa mea?

— La ce bun . . ., începu Mary.

— La ce bun! repetă cealaltă. Deși trăim într-o eră a libertății, muzele sînt singurele femei ce ar mai putea fi considerate cumsecade. Aș dori să poți lua legătura cu mine, dacă . . . se întîmplă ceva. A mai fost o fată . . . Presupun însă că n-ai nevoie să fii prevenită. Te-aș ruga să nu-i spui scumpului Maurice că soția Răzbunătorului se află aici.

Mary nici nu-i mai ascultă ultimele cuvinte. Se îndreptă spre ușă și o deschise larg.

— Asta înseamnă că vrei neapărat să plec, zise Cora Ann, cu un surîs blajin. Nu ți-o iau în nume de rău, drăguțo. Cred că m-aș purta la fel, dacă vreo femeie s-ar oferi să-mi fie înger păzitor.

— Nu-mi trebuie tutelă. Am prieteni . . .

Se opri brusc. Prieteni! În toată Londra, în toată Anglia nu era nimeni căruia să i se poată adresa la nevoie . . . în afară de Alan Wembury. Dar Maurice? De ce se îndoia de Maurice? În ultimele zile, în relațiile lor, intervenise o ușoară schimbare. Nu mai era sfătuitorul către care putea să-și îndrepte pașii.

Cora Ann o observă de la ușă. Ochii săi pătrunzători, șireți, îi citeau gîndurile.

— Wembury acela e un băiat de treabă. Sper că nu ești supărată pe el, fiindcă ți-a înșfăcat fratele.

Mary făcu un gest obosit. Ajunsese aproape la limita răbdării.

Mult timp după plecarea Corei Ann, fata rămase lîngă masă, căutînd să înțeleagă rostul acelei vizite. Dacă ar fi urmărit-o pe femeie pînă jos, ar fi descoperit poate, cheia enigmei.

Cora ieși în strada pustie și întunecoasă, făcu cîțiva pași, cînd deodată, un om apăru lîngă ea, atît de neașteptat și de misterios, încît ea se trase înapoi.

— O, m-ai speriat! spuse respirînd din greu.

— Ai vorbit cu fata?

— Da... Arthur (glasul ei răsuna înăbușit din cauza emoției), de ce stai aici? Nu-ți dai seama, nesocotitule, ce pericol...

Îl auzi chicotind.

— Cora Ann, vorbești prea mult, spuse el repede. Știi că te-am văzut azi după-amiază?

— M-ai văzut? Dar unde erai?... Arthur, după ce să te recunosc, cînd te întîlnesc? Am ciudata senzație că ești mereu în apropierea mea și privesc atît de insistent la fiecare trecător că, într-o bună zi, mă vor aresta pentru purtare necuviincioasă!

El chicoti din nou.

— Numai scumpa mea nevastă o să mă recunoască, spuse ironic. Ochii iubirii pătrund orice deghizare.

Auzi o exclamație de mînie. Lui Arthur Milton îi plăcea să o înfurie pe frumoasa sa soție.

— Stai că văd eu acum cum arăți, zise ea.

Și deodată se auzi un pocnet ușor, și o rază albă lumină fața lui Arthur.

— Ești nebună, zise el cu asprime, smulgîndu-i lanterna din mînă. Dacă mă poți vedea tu, mă văd și alții.

— Sper să le facă multă plăcere, șopti Cora.

Ea văzuse că fața soțului ei era acoperită de la frunte pînă la bărbie de o bucată de mătase neagră, tăiată numai în regiunea ochilor.

— Ai primit scrisoarea mea? întrebă Milton.

— Da... vrei să zici codul. Credeam că ziarele nu publică anunțuri cifrate.

El nu răspunse și în mod mecanic ea băgă mîna în poșetă. Plicul dispăruse.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Milton repede.

Iar după ce află începu să se agite.

— Cora, ești o zăpăcită! Trebuie să o fi pierdut sus, la fata aceea. Du-te și caut-o!

Ea urcă în grabă scările și bătu în ușă. Mary deschise fără să șovăie.

— M-am înapoiat, zise femeia, cu respirația întretăiată. Am pierdut o scrisoare pe undeva pe aici. Abia acum mi-am dat seama.

Începură să caute împreună prin toate colțurile, ridicînd covoarele și scuturînd perdelele, dar nici urmă de scrisoare.

— Trebuie s-o fi pierdut în altă parte...

Femeia părea atît de agitată, încît fetei i se făcu milă.

— Conținea bani?

— Bani? Nu, zise Cora Ann îngîndurată. Dacă n-ar fi fost decît asta...

Se uita împrejur buimacă.

— Știu sigur că am avut-o înainte de a veni aici.

— Poate că ai lăsat-o acasă, zise Mary.

Dar Cora clătină capul.

Totuși, după încă o căutare minuțioasă, începu să se îndoiască dacă, într-adevăr o avusese în poșetă.

Mary Lenley închise ușa după ea răsuflînd ușurată. Se așeză din nou la masă. Ceaiul era rece și amar. Deschise un mic sertar unde-și ținea lingurile și privi cu mirare în jos. Scrisoarea căutată cu atîta înfrigurare era aici, deasupra lingurițelor și furculițelor. Pe plic nu scria decit „Cora Ann". Poate adresa era înăuntru. După o clipă de șovăire, scoase din plic un carton alb și pătrat, acoperit cu grupuri de litere și cifre, aproape microscopice. Nu trebuia să fie deosebit de pricepută ca să înțeleagă că ținea în mînă un cod cifrat. Dacă ar fi fost mai experimentată în acest domeniu și-ar fi dat seama cu cită măiestrie era întocmit.

Puse cartonul înapoi în plic, iar plicul înapoi în sertar așteptînd ca femeie să se reîntoarcă. Ce se întîmplase era ușor de explicat. Cînd își scosese batista din poșetă plicul alunecase în sertarul pe jumătate deschis. Pe urmă, printr-o mișcare, îl închisese probabil, fără să observe, deoarece aluneca foarte ușor.

Cînd se duse la culcare, Mary luă scrisoarea cu ea în dormitor și o încuie într-unul din sertarele măsuței ei de toaletă, unde își păstra cîteva mici giuvaeruri. După de o puse acolo, uită cu desăvîrșire de scrisoare.

CAPITOLUL XVI

O lună mai tîrziu, Mary Lenley stătea în sala de marmură a Tribunalului, așteptînd, cu miinile împreunate, și cu o fată crispată și îndurerată, sentința juraților. Fusese de față la dezbateri și ascultase o parte din mărturii; dar nu putuse îndura

imaginea fratelui ei pe banca acuzaţilor. Aştepta afară deznodămintul dramei.

Uşa sălii de şedinţe se deschise şi apăru Alan Wembury. Se apropie de ea.

— S-a ... terminat? întrebă Mary cu glas răguşit.

Wembury clătină din cap.

— În curînd, răspunse liniştit.

Se vedea clar că tînărul inspector nu prea dormise: era tras la faţă, cu ochii obosiţi. Arăta copleşit de durere.

— Îmi pare rău Alan, zise ea, atingîndu-i uşor mîna.

Nu lipsi mult ca această atingere să aducă lacrimi în ochii lui Alan.

— Mary, dacă ai ştii ce simt ... Şi partea cea mai oribilă este că mi se face un merit din această arestare. Ieri am primit o scrisoare de felicitare din partea directorului poliţiei.

Ea surise trist.

Orice tragedie îşi are şi partea ei caraghioasă, în acest caz fiind reprezentată prin renumele dobîndit, fără voia lui, de tînărul detectiv.

Se aşeză lîngă ea, încercînd s-o consoleze şi chiar dacă nu era prea îndemînatic, ba chiar stîngaci am putea spune, ea înţelese totuşi buna lui intenţie. Pe urmă veni Maurice, elegant ca de obicei, cu jobenul mai lucios decît oricînd şi cu ghetele albe ca zăpada. Dacă n-ar fi fost expresia lugubră a feţei sale, ai fi putut spune că vine de la o nuntă.

— Judecătorul analizează acuzaţia. N-ai putea d-ta, Wembury, să te întorci în sala de şedinţă, pentru a ne ţine la curent cu ceea ce se întîmplă?

Alan ghici dorinţa avocatului de a rămîne singur cu Mary.

— E un tînăr foarte isteț, spuse Meister urmărindu-l cu privirea. Un ambițios, lipsit de scrupule, dar așa sînt toți cei de tagma lui.

— Niciodată nu l-am considerat pe Alan lipsit de scrupule, răspunse Mary.

— Poate am folosit cuvinte prea tari, admise nepăsător. La urma urmei, omul trebuia să-și facă datoria. A dovedit o mare iscusință, prin felul cum l-a atras pe Johnny în cursă.

— Iscusință? Cursă? se încruntă Mary.

— Despre aceasta nu s-a vorbit la dezbateri. Procedeele polițienești rămîn pe cît se poate secrete, surîse Maurice semnificativ. Dar eu cunosc dedesubturile și pot să-ți spun că Wembury era pe urmele lui Johnny, încă de cînd s-a comis furtul. A venit chiar la Lenley-Court în acest scop.

— Ești sigur, Maurice? Credeam . . .

— Credeai că a venit să te vadă pe tine și să-ți primească felicitările pentru promovarea sa? E o eroare explicabilă. Draga mea, dacă te gîndești bine, vei vedea că un detectiv e întotdeauna nevoit să-și ascundă adevăratele motive. Totuși, în caz că l-ai acuza de duplicitate, Wembury s-ar arăta desigur indignat și ar tăgădui totul.

Fata se gîndi o clipă.

— Nu cred nimic din toate astea. Alan mi-a spus că arestarea a fost urmarea unei scrisori anonime, primită cu puțin înainte.

— Sst! îi făcu semn Meister, căci Alan ieșise din sala de ședință și se apropia de ei.

— Cred că va mai dura vreo zece minute.

Înainte ca Meister s-o poată opri, fata întrebă:

— Alan, e adevărat oare, că l-ai supravegheat pe Johnny un timp îndelungat?

— Vrei să spui în legătură cu delictul? Nu, eu nu-l știam vinovat și nu l-am bănuit, pînă cînd am primit o scrisoare de la o persoană, care, prin situația ei, era în măsură să știe totul despre furt.

Vorbind, se uită la Maurice Meister.

— Dar atunci, cînd ai venit la Lenley-Court?

— Draga mea, o întrerupse Maurice, de ce pui asemenea întrebări indiscrete inspectorului?

— Pe mine nu mă supără, zise brusc Alan. Am mers la Lenley-Court, ca să văd de Miss Lenley și să-i comunic promovarea mea. Sau vrei să susții că vizita mea era în legătură cu furtul?

— Poate că ți-am atribuit merite pe care nu le aveai, răspunse, încercînd să dea discuției un ton glumeț. Dar ca avocat, cunosc rolul acestor scrisori misterioase, menite să acopere acțiunile agenților secreți.

— Nu este nimic misterios în scrisoarea denunțătoare, primită în cazul lui Johnny, în afara persoanei care a trimis-o. A fost scrisă pe hîrtie de mașină Swinley Bond nr. 14.

Meister tresări.

— Am făcut cîteva investigații la papetăriile din Deptford și am descoperit, că această hîrtie specială nu se găsește acolo. Provine de la un librar din strada Tribunalului, cu o clientelă de avocați. Poate dorești d-ta să continui cercetările.

După aceste cuvinte, se îndepărtă cu un salut.

— Ce a vrut să zică? întrebă fata îngrijorată.

— Cine poate ghici vreodată ce vrea să spună un ofițer de poliție! răspunse Maurice, cu un surîs silit.

Ea rămase mult timp îngîndurată.

— A dat de înțeles că Johnny a fost trădat de... de cineva...

— De cineva care n-ar locui la Deptford, zise Maurice repede. Crede-mă, draga mea, toată această poveste neverosimilă nu merită atenția pe care i-o acorzi. Dealtfel, ar fi mai bine ca pe viitor să te ferești de Wembury.

— De ce? întrebă Mary uitîndu-se țintă la el.

— Sînt multe motive, răspunse avocatul încet. În primul rînd, am o clientelă care s-ar uita cam chioriș la mine dacă secretara mea ar fi prietena unui detectiv.

Citind pe fața fetei efectul produs de vorbele sale, urmă repede:

— Se înțelege că nu mă amestec în prieteniile tale. Dar aș vrea să-ți fiu de folos, Mary. Sînt cîteva chestiuni, pe care trebuie să le discutăm după terminarea acestei dureroase afaceri. Nu poți rămîne singură la Malpas Mansions.

— Johnny va fi trimis la închisoare, fără îndoială, zise ea tristă.

Nu mai era momentul să o cruțe.

— Da, Johnny va fi trimis la închisoare, zise Meister. Va trebui să te împaci cu acest gînd. Nu este exclus să primească chiar șapte ani. Cum vrei, deci, să rămîi singură? . . .

— Nu pot locui nicăieri în altă parte decît la Malpas Mansions, zise ea. Înțeleg că ești animat de cele mai bune intenții, Maurice, dar hotărîrea mea este definitivă. Dacă vrei să-mi dai o slujbă, voi lucra cu plăcere pentru tine. Nu cred că lipsa mea de simț practic mă va ajuta să-mi găsesc de lucru în altă parte, și, în orice caz, nimeni nu-mi va da un salariu ca acela pe care mi l-ai oferit tu. Trebuie însă să rămîn, la Malpas Mansions, pînă la întoarcerea lui Johnny.

Fură întrerupţi în mod dramatic. Se deschise uşa sălii Tribunalului şi apăru Alan Wembury. După ce se opri o clipă, uitîndu-se la ea, se apropie încet.

— Ei bine? întrebă Mary, ţinîndu-şi răsuflarea.

— Trei ani închisoare, zise Alan. Judecătorul a întrebat dacă cineva mai are ceva de declarat în legătură cu el. Atunci m-am prezentat încă o dată ca martor şi le-am spus ce ştiam.

— Şi ce ştiai? întrebă Meister.

Se ridicase în picioare, privindu-l pe detectiv în faţă.

— Ştiu că a fost un tip de treabă, pînă cînd l-au nenorocit criminalii cu care a avut tangenţă, răspunse Alan, printre dinţi. Într-o zi voi pune mîna pe omul care l-a nenorocit pe Johnny Lenley şi îl voi aduce în faţa aceleiaşi Curţi. (Arătă cu mîna spre uşa sălii). Atunci mă voi prezenta din nou ca martor, dar nu pentru a depune în favoarea acuzatului, ci dimpotrivă, voi istorisi judecătorului o poveste care o să-l ducă pe denunţătorul lui John Lenley într-o închisoare din care nu va mai ieşi niciodată!

CAPITOLUL XVII

Pentru Maurice Meister, Răzbunătorul era mort. Afirmaţia că Henry Arthur Milton s-ar găsi în Anglia îl făcea să rîdă. Privea totul ca pe o glumă, sau poate ca pe o legendă dintre cele care se formează în jurul marilor criminali. În cursul celor trei luni care au urmat de la condamnarea lui Johnny, avocatul a fost prea prins de afaceri ca să dea atenţie

vreuneia dintre aluziile șoptite de faimoșii săi clienți.

Scotland Yard, care acționează numai pe baza unor indicii sigure, nu întreprinsese nimic pentru a-l preveni, fapt care îi întărise neîncrederea în zvonurile care circulau.

Mary, se prezenta regulat la serviciu și în curînd încetă să mai joace doar un rol decorativ, devenind o dactilografă destoinică. Uneori se întreba dacă nu ar fi de datoria ei să-i comunice lui Maurice că avusese o întrevedere cu Cora Ann Milton. Dar, fiindcă nimeni nu mai pomenise de Răzbunător, socoti că ar fi mai potrivit să ocolească acest subiect. Deși nu întrerupsese complet relațiile cu Wembury, îl întîlnea, totuși, foarte rar. De două ori îl întîlnise pe stradă, dar el o evitase. La început se simți jignită, însă pe urmă își dădu seama că ceea ce-l determina pe Alan să procedeze astfel se datora tactului înnăscut al acestuia. Într-o zi îl întîlni în High Street și-l opri înainte ca el să se poată eschiva.

— Alan, să știi că nu mai ești deloc drăguț.

Apoi adăugă malițioasă.

— Se spune că nu vrei să mă mai cunoști din cauza relațiilor mele dubioase.

El schimbă fețe-fețe, făcînd-o să regrete imediat cuvintele rostite. În firea lui se simțea ceva copilăresc.

— Bineînțeles că n-am crezut niciodată așa ceva. Dar ce purtare! Te ferești de mine ca de ciumă.

— Dimpotrivă, îmi închipuiam că sînt delicat, răspunse el, spășit.

Apoi, luîndu-și inima în dinți:

— Ai ceva vești de la Johnny?

— Da, răspunse ea, e voios și își făurește planuri de viitor.

Apoi adăugă:

— Nu vrei să luăm miercuri ceaiul împreună? E singura zi cînd plec mai devreme de la serviciu.

Alan se întoarse la inspectorat deosebit de fericit. Bătrînul doctor Lomond, scriind la un raport referitor la un conducător de automobil beat, îl privi pe deasupra ochelarilor și-l întrebă în felul său mucalit:

— Ai moștenit ceva părăluțe?

— Ceva mult mai bun, îi răspunse Alan cu un surîs. Am scăpat de o fantomă chinuitoare.

— Adică te certaseși cu o fată, iar acum v-ați împăcat.

Avea darul neliniștitor de a citi gîndurile celor de față.

— Nu am nimic împotriva căsătoriei. Dar pentru un inspector de poliție e un lucru cam riscant, continuă el.

— Eu nu mă gîndesc la căsătorie, zise Alan rîzînd

— Atunci mă mir cum de nu ți-e rușine, zise doctorul aruncîndu-și mucul de țigară în foc.

— Ar trebui să fii bine dispus. Colonelul Walford mi-a povestit că ți-a trimis o scrisoarea de mulțumire pentru munca depusă în cazul Pridveaux, îi spuse Alan.

Bătrînul clătină capul.

— Dragul meu, nu mă mîndresc cu ceea ce am făcut. Dar să știi că am oroare de otrăvitori, iar Pridveaux a lucrat cu un sînge rece cum rar am întîlnit. Un om straniu, cu un occiput ciudat. Ai observat vreodată occiputul proeminent al otrăvitorilor?

În timp ce vorbea, un individ scund, sărăcăcios îmbrăcat, intră în cancelarie. Se apropie de sergent cu un rînjet pe obrazul neras. Atitudinea lui era aceea a unui om familiarizat cu mediul în care trăiește. Îl salută pe sergent cu amabilitate, punînd adeverința de eliberare pe pupitru.

— Hackitt! exclamă Wembury. Nici nu știam că ai fost eliberat.

Îi întinse mîna și rînjetul de pe fața pușcăriașului se lăți.

— Luni mi-au dat drumul, povesti Hackitt. Mă angajează Meister.

— Ce spui! Nu cumva vrei să te faci jurisconsult?

Ideea îl măguli pe Hackitt.

— Nu; trebuie să-i văcsuiesc ghetele. O slujbă nepotrivită pentru un om cu aptitudinile mele, domnule Wembury... Dar ce să faci, cînd poliția te hăituiește mereu?

— Prostii, răspunse Alan surîzînd. Poliția nu hăituiește pe nimeni. Deci, intri ca valet în casa lui Meister? Felicitările mele!

Sam Hackitt își scărpina îngîndurat bărbia nerasă.

— Se spune că John Lenley ar fi la răcoare, domnule Wembury. N-a avut noroc.

— L-ai cunoscut?

Sam Hackitt șovăi.

— Da și nu. Am fost la el o singură dată pe cînd locuia încă la țară. Era boier mare pe atunci. Însă știam că-i de-al nostru... Cineva pregătise o lovitură pentru amîndoi. Eu nu m-am învoit, fiindcă era prea primejdios. Nu-mi place să lucrez cu diletanți. Sînt nepricepuți și riști să fii descoperit. Apoi, domnul care a finanțat afacerea îmi pretindea să port pușcă. Mulțumesc!

Alan cunoştea aversiunea spărgătorilor de meserie faţă de armele de foc.

— Cine era acel domn, Sam? întrebă Alan, cu toate că era sigur că nu va afla nimic de la el. Ştia că un hoţ nu-şi trădează patronul, decît silit.

— Aşa... făcu Sam nehotărît. E cineva care trăieşte în Sheffield... Băiat drăguţ, Lenley acela... Păcat de el!

Apoi trecu repede la alt subiect.

— Domnule Wembury, ce-i cu zvonurile despre întoarcerea Răzbunătorului la Londra? Am aflat despre asta, în timp ce mă aflam la Maidstone şi i-am scris patronului d-voastră o scrisoare.

Alan era surprins; Răzbunătorul aparţinea unei alte categorii şi cu toate că micii delincvenţi dovedeau un mare interes pentru faptele acestui rege al crimelor, detectivul nu crezuse că vreunul dintre ei ar fi putut avea legături cu el.

— Am înţeles că s-a înecat, spuse Sam alene. Am citit o lungă descriere în ziar.

— L-ai cunoscut, Sam?

Celălalt îşi scărpină iarăşi bărbia.

— Sînt unul dintre puţinii care l-au văzut fără deghizare, zise rînjind. Răzbunătorul e un drac de om! Cine a mai ştiut vreodată să se deghizeze ca el!

Sergentul, între timp, trecu nişte amănunte din actul de eliberare într-o condică.

— Poate într-o bună zi o să te chemăm, dacă Răzbunătorul îşi va face din nou apariţia.

— Asta nu mai apare. S-a înecat. Cred în ceea ce scriu ziarele.

Doctorul Lomond îl urmări cu privirea, clătinînd neîncrezător din cap.

— Iată un supraoptimist. Şi ce căpăţînă. Ai observat oare, Wembury, aplatizarea craniului său? Zău că mi-ar face plăcere să-l măsor.

CAPITOLUL XVIII

Cît de lungi au fost zilele pînă în miercurea aceea! Fiecare zi părea că are mai mult decît 24 de ore. Alan a primit dimineaţa un bileţel de la Mary, în care ea îi indica o mică cofetărie din West End ca punct de întîlnire. Cu un sfert de oră înaintea orei indicate, el ajunsese deja şi o aştepta. În sfîrşit fata apăru. Era foarte nostimă în costumul ei de serj bleu-marin, cu obrajii mai îmbujoraţi decît altădată.

— Sînt o funcţionară conştiincioasă, spuse ea. Am fi putut să ne întîlnim la Blackheath, dar mi-a fost teamă să nu fiu zărită de vreunul dintre clienţii domnului Meister şi bănuită de legături secrete cu poliţia, căreia aş putea să-i dezvălui antecedentele lor puţin onorabile.

Alan începu să rîdă. N-o mai văzuse atît de bine dispusă din timpul fericitelor zile de la Lenley-Court.

Cofetăria era aproape goală. Mai era vreo oră pînă cînd mulţimea de clienţi să ocupe toate mesele. El găsise un colţişor liniştit, unde puteau vorbi nestingheriţi. Fata era plină de speranţe pentru viitor. Maurice (Alan nu putea suferi s-o audă numindu-l astfel pe Meister) voia să-l instaleze pe Johnny la o fermă de păsări. Ea socotise deja ziua exactă a eliberării lui.

— Din fiecare an i se reduc trei luni, dacă are o purtare ireproşabilă, zise Mary, iar John e foarte cuminte. Mi-a scris deunăzi că o să se străduiască să obţină această reducere. Ar fi minunat nu-i aşa, Alan?

El şovăi dacă să-i pună sau nu întrebarea care-l chinuia. În cele din urmă se hotărî totuşi.

— Da, scrie despre tine şi nu te vorbeşte de rău, îl linişti Mary. Cred că, după ce va fi liber, îl vei putea influenţa în bine.

Îi povesti apoi că avea foarte mult de lucru, că timpul trecea repede, mai repede chiar decît îndrăznise să nădăjduiască. Maurice era bun cu ea. (De cite ori nu revenea la această afirmaţie!). Viaţa la Malpas Mansions se scurgea lin. Putuse chiar să angajeze o mică servitoare.

— Mereu vrea să-mi povestească despre grozăviile Deptfordului, de parcă viaţa mea n-ar fi ea însăşi plină de grozăvii! Eroul favorit al servitoarei mele e Răzbunătorul. Ştii ceva despre el?

Alan dădu din cap.

— E eroul tuturor oamenilor din Deptford cu mentalitatea lor caraghioasă, urmă Mary. Îi încîntă gîndul că cineva duce poliţia de nas. Acum e cumva în Anglia?

Alan făcu un gest negativ.

— Dacă Răzbunătorul te interesează, pot să-ţi fac o comunicare importantă: am făcut cunoştinţă cu nevastă-sa.

El făcu ochii mari.

— Cora Ann Milton? zise neîncrezător.

Ea începu să rîdă cînd văzu efectul cuvintelor sale. Îi povesti despre vizita pe care i-o făcuse Cora Ann, dar dintr-un motiv neînţeles nu-l informă chiar

exact despre acea întrevedere. Nu aminti nici măcar în treacăt că o sfătuise să se ferească de Meister. Cînd ajunse la codul secret, Alan se arătă extrem de interesat.

— De-abia acum mi-am amintit de el! spuse Mary plină de căință. E în sertarul mesei mele de toaletă și ar trebui să i-l restitui Corei.

— Un cod . . . E foarte important. Crezi că ai putea să mi-l aduci mîine?

Ea fu de acord.

— Dar pentru ce te-a vizitat? Spui că era chiar în noaptea . . . în care Johnny a fost arestat . . . Ai mai văzut-o de atunci?

Mary clătină capul.

Se plimbară agale prin Green Park și cinară la un mic restaurant în Soho. Alan îi povesti despre marea sa antipatie — bărbosul inspector Bliss și se înfurie într-atît încît o făcu aproape să leșine de rîs. Aceasta a fost ziua cea importantă din viața lui Alan Wembury și cînd se despărți de Mary, după ce o ajută să se urce într-un tramvai, cu direcția Sud, i se păru că o parte din farmecul vieții sale plecase împreună cu ea.

Meister o rugase pe secretara sa să mai treacă pe la el în drum spre casă. Însă ea își făcuse un principiu, acela de a nu lucra acolo după orele nouă seara. Fiind mai tîrziu, ajunsă în New Cross, se duse direct acasă. În urma insistențelor lui Meister, în apartamentul ei fusese instalat un telefon, ceea ce îi era de mare folos. Îndată ce descuie ușa, auzi telefonul sunînd. Aprinse repede lumina și alergă la aparat. Nu se înșelase . . . Era Meister.

— Draga mea, unde ai fost? întrebă el prost dispus. Te-am așteptat de la opt.

Ea aruncă o privire ceasului brățară: pînă la ora zece mai era un sfert de oră.

— Îmi pare rău, Maurice, răspunse dar n-am promis că voi veni.

— Ai fost cumva la teatru? întrebă el bănuitor. Nu mi-ai spus nimic despre această intenție.

— Nu. M-am întîlnit cu cineva.

— Cu un bărbat?

Mary Lenley poseda un fond de răbdare nesecat, dar acest lung interogatoriu o irita, ceea ce Meister trebuia să fi simțit, căci înainte ca ea să poată răspunde, el adăugă:

— Iartă-mi curiozitatea dragă, dar țin locul părintelui tău în timpul lipsei bietului Johnny și aș dori să știu . . .

— Am cinat cu cineva, îl întrerupse brusc. Regret, dacă, din cauza mea, ai suferit vreun neajuns, dar nu ți-am promis că voi veni sigur.

Urmă o pauză.

— N-ai putea veni acum?

— E prea tîrziu, Maurice. Dealtfel, ce dorești să mai lucrez?

Dacă Meister ar fi răspuns imediat, poate că ea l-ar fi crezut, dar pauza fu cam prea lungă.

— Să dactilografiez niște mărturii! zise Mary batjocoritor . . . Ce idee, la ora asta! Vin mîine dimineață ceva mai devreme.

— Acel „cineva" n-a fost cumva Alan Wembury? Mary găsi momentul foarte potrivit pentru a pune receptorul în furcă.

După ce puse ibricul cu ceai să fiarbă, merse în dormitor ca să îmbrace o rochie de casă. Curentul provocat de fereastra deschisă îi smulse ușa din mînă. Aprinse lumina și închise, îngîndurată, fe-

reastra. Dăduse voie servitoarei să iasă la plimbare, și fata plecase înaintea ei. Cînd a plecat închisese toate ferestrele deoarece se înnorase și se putea să plouă. Cine o deschisese oare pe aceasta? Se uită în jurul ei înfiorîndu-se. Cineva pătrunsese în cameră: unul din sertarele măsuței de toaletă era spart. Din cîte își dădea seama, nu lipsea nimic. Deodată își aminti de codul secret... Dispăruse! Dulapul fusese deasemeni deschis, rochiile nu atîrnau ca de obicei și lucrurile din sertarul de jos erau răvășite. De către cine? Nu de un spărgător de rînd, căci nu lipsea nimic în afară de scrisoare. Se întoarse și deschise fereastra uitîndu-se în jos. Se afla la vreo 15 metri deasupra solului. La dreapta, era balconul bucătăriei, iar alături un mic ascensor, cu ajutorul căruia, gospodinele din Malpas Mansions puteau să se aprovizioneze de la negustorii din curte. Ascensorul tocmai era jos și ea putea vedea frînghiile lungi de sîrmă vibrînd ușor în vîntul puternic. Un om sprinten putea să urce pînă la nivelul balconului fără un efort supraomenesc, dar care om, sprinten sau nu, riscase să-și rupă gîtul pentru a răscoli bietele ei catrafuse și a pune mîna pe scrisoarea Corei Ann?

Își aduse lanterna de buzunar ca să facă un control mai amănunțit. Descoperi două urme pe covor. Erau atît de bătătoare la ochi încît se miră că nu le băgase în seamă, chiar în clipa cînd intrase în dormitor.

Mai făcu o descoperire. Măsuța de toaletă, pe care întotdeauna ținea periile frumos aranjate, acum era în dezordine. Găsi la piciorul patului una din periile de haine, care fusese întrebuințată de cineva foarte murdar, căci era umedă și purta urme de

noroi. Intrusul neînfricat nu se mulțumise numai cu atît: se folosise și de peria ei de păr, după cum dovedeau firele de păr gras și negru. Faptul îi amintea de vremea cînd tatăl ei obișnuia să întrebuințeze prima perie pe care o avea la îndemînă. Cineva cu barbă, o barbă neagră, și-o netezise înaintea oglinzii. Începu să rîdă de ideea aceasta caraghioasă. Dar, curînd, redeveni serioasă.

Auzi soneria și deschizînd ușa de la intrare îl zări pe portarul casei.

— Mă scuzați domnișoară. A fost cineva în apartamentul d-voastră în timp ce nu erați acasă?

— Tocmai mă întrebam și eu, Jenkins, răspunse Mary, invitîndu-l să intre în dormitor, ca să-i arate urmele lăsate de vizitator.

— Toată seara un individ a dat tîrcoale casei noastre, zise portarul, scărpinîndu-se în cap. Avea o barbă neagră, ca de țap. Înainte de a se înnopta, un chiriaș l-a zărit în curtea din spate, privind la ascensorul bucătăriei. Doamna din apartamentul alăturat spune că a bătut mai întîi timp de zece minute la ușa d-voastră. Asta a fost în jurul orei opt. Ați observat că vă lipsește ceva, domnisoară?

Ea clătină din cap.

— Nu lipsește nici un obiect de valoare.

Cu greu ar fi putut indica adevărata valoarea a codului secret.

CAPITOLUL XIX

Un om cu barbă! Oare unde auzise despre un asemenea om. Deodată își aminti de convorbirea pe care o avusese cu Alan. Inspecotrul Bliss? Părea ceva fantastic.

Luă cartea de telefon și căută numărul circumscripției din Flanders Lane. Cînd primi legătura, îi răspunse un glas ursuz. Domnul Wembury nu se întorsese încă. Fusese plecat toată ziua, dar acum trebuia să sosească dintr-o clipă în alta. Ea îi comunică numele și numărul de telefon, accentuînd că e vorba de o problemă personală. Peste o oră, auzi sunînd telefonul și recunoscu vocea lui Alan. Îi explică pe scurt cele întîmplate și auzi o exclamație de mirare.

— Nu cred că e posibil să fi fost persoana la care te gîndești, zise detectivul.

Pesemne vorbea dintr-o cameră unde mai erau și alții de față.

— Dacă nu crezi că e prea tîrziu, aș putea veni pînă acolo.

— Vino, te rog, răspunse ea fără șovăire.

Alan sosi atît de repede încît Mary-ei i s-a părut că zburase.

— Datorez sosirea mea rapidă unui taxi, explică detectivul. Nu le întîlnești prea des în High Street, Deptford, dar am avut noroc.

Venise la dînsa pentru prima dată de la arestarea lui Johnny. Pînă și mobilele, și aranjamentul lor îi trezeau amintiri penibile. Mary se părea că-i ghicise starea căci îl conduse direct în camera ei, arătîndu-i urmele lăsate de musafirul nepoftit.

— Bliss? spuse el încruntîndu-se. Oare de ce a venit, și ce a căutat aici?

— Asta mă întreb și eu.

Acum putu și ea să surîdă. Cît de liniștitoare era prezența lui Alan Wembury.

— Dacă voia să aibă scrisoarea, urmă Mary, nu avea decît să vină să o ceară.

Alan clătină capul.

— Ai ceva ce aparține lui Meister... acte, de exemplu? întrebă el deodată.

Ea făcu un gest negativ.

— Niște chei, poate?

— Da, desigur! își aduse ea aminte. Am cheile de la ușa de la intrare. Mi le-a dat fiindcă bătrîna lui bucătăreasă e cam surdă, iar de obicei mai doarme, cînd vin eu la serviciu.

— Unde le păstrezi? întrebă Alan.

Ea deschise poșeta.

— Le iau întotdeauna cu mine. Dealtfel nu înțeleg de ce ar avea nevoie domnul Bliss de cheie. Parcă el nu se poate duce la domnul Meister, oricînd dorește?

Dar Alan găsise o altă urmă. Oare Bliss aflase despre vizita Corei Ann? Wembury nu fusese înștiințat că Biroul Central voia să lucreze independent; dar chiar presupunînd că Bliss își propusese să-l prindă el însuși pe Răzbunător, ar fi ales oare un mod atît de primejdios de a intra în apartamentul Mary-ei, numai ca să verifice niște bănuieli? De unde ar fi putut el afla de scrisoare?

— Nu există decît un singur om care ar fi putut veni după scrisoare și acela e Răzbunătorul, zise Alan cu convingere.

Lăsase ușa de la intrare deschisă și înapoindu-se în sufragerie îl găsi pe portar în hol.

— Domnișoară, strigă acesta surescitat, individul e iarăși afară. Ce-ar fi să chemăm un polițist?

— Care individ, întrebă Alan repede. Vrei să spui omul cu barbă?

Portarul nu știa că Alan era detectiv.

— Da, domnule. Nu credeți c-ar fi bine să chemăm un polițist? E unul la capătul străzii.

Fără a mai pierde vremea cu răspunsul, Alan se repezi în jos pe scări. În strada întunecoasă zări un om, care nu căuta deloc să se ascundă, ci stătea în lumina revărsată de felinar. Cînd însă Werbury trecu strada ca să ajungă la el, tipul se dădu puțin înapoi. Mary avusese dreptate. Era Bliss.

— Bună seara, domnule Wembury, zise cu răceală.

Alan își formulă, fără ocolișuri, acuzația.

— Cineva a intrat, astă seară, prin balcon, în apartamentul domnișoarei Lenley și am motive să cred că acela ai fost d-ta, Bliss.

— Intrat prin spargere în apartamentul domnișoarei Lenley? spuse inspectorul principal înveselit. Am eu, oare, mutră de spărgător?

— Nu știu ce mutră ai d-ta, dar ai fost văzut în curte, pe înserat, examinînd ascensorul de la bucătărie. Nu încape îndoială că cel care a pătruns în camera domnișoarei Lenley s-a folosit de acest mijloc, cățărîndu-se pe frînghiile ascensorului.

— În cazul acesta, răspunse Bliss, singurul lucru care-ți rămîne de făcut e să mă duci cu d-ta la secție, încheindu-mi proces verbal. Dar vreau să-ți ușurez sarcina, mărturisindu-ți că, într-adevăr, m-am cățărat pe frînghia asta infernală, am intrat în dormitorul domnișoarei Lenley forțînd fereastra și i-am percheziționat apartamentul. Dar n-am găsit ceea ce m-aș fi așteptat să găsesc. Fusese luat de omul care a urcat acolo înaintea mea.

— Așa explici d-ta lucrurile? întrebă Wembury. Adică a mai fost și altcineva sus?

— Exact. Dealtfel, e o explicație foarte firească, chiar dacă, nu te mulțumește. De-abia după ce am văzut pe altcineva cățărîndu-se cu ajutorul frînghiei și deschizînd fereastra am făcut și eu la fel. Era cu puțin înainte de a se înnopta. Cei ai casei îți vor confirma, desigur, că am urcat pe scară și am bătut la ușa domnișoarei Lenley. Neprimind nici un răspuns m-am hotărît să urmez aceeași cale ca și intrusul necunoscut. Acum ești mulțumit, domnule Wembury? Sau poate găsești că am încălcat îndatoririle unui ofițer de poliție urmărind un spărgător?

Alan era nedumerit. Dacă Bliss spunea adevărul atunci acțiunea lui era perfect justificată. Dar nu cumva mințea?

— D-ta ai scotocit prin sertare?

— Nu. Prietenul nostru ne-a luat-o înainte. Am deschis un singur sertar și găsind un adevărat talmeș-balmeș, am tras concluzia că predecesorul meu făcuse o percheziție. Cred că n-a găsit ceea ce căutase, și că, probabil, se va întoarce la noapte. Mai ai ceva de întrebat, domnule inspector?

— Nu, zise Alan scurt.

— Și nu ai de gînd să mă arestezi? Bine! Atunci, în momentul de față nu mai ai nevoie de prezența mea.

Și se îndepărtă cu mers liniștit.

Alan reveni în apartamentul Mary-ei și îi povesti despre convorbirea avută, dar din discreție profesională, nu-i comunică decît în parte părerea sa.

— Se prea poate să spună adevărul, zise detectivul. Urmărind un spărgător și-a făcut numai da-

toria. Dacă minte, nu vom mai afla nimic; însă în caz că spune adevărul, va raporta cele întîmplate.

Peste o jumătate de oră, Alan părăsi locuința fetei. Înapoindu-se la secție, află cu mirare că Bliss făcuse, într-adevăr, un raport despre spargere, indicînd ora exactă precum și alte amănunte. Mai adăugase că inspectorul Wembury fusese însărcinat cu efectuarea investigațiilor.

Alan rămase perplex. Dacă declarațiile lui Bliss erau exacte, atunci cine urcase mai întîi cu ajutorul frînghiei? Și care era ținta pe care o urmărise necunoscutul dacă nu căutarea codului? Răzbunătorul trecea astfel din nou pe primul plan, fapt nu tocmai liniștitor pentru detectiv. Aici era un mister, care rămăsese nedezvăluit pînă în noaptea aceea de groază, cînd Răzbunătorul ajunsese la Maurice Meister.

Mary trebuia să rezolve două probleme, în cel mai scurt timp. Amîndouă începeau cu aceleași cuvinte: „Oare să-i spun lui Maurice?...". Să-i spună lui Maurice că-și dăduse întîlnire cu Alan Wembury?... Să-i comunice ceva despre spargere? În orice caz, cea din urmă mărturisire era mai ușor de făcut și spera că-l va absorbi pe de-a-ntregul.

La sosirea ei, Maurice nu coborîse încă în birou, iar Sam Hackitt, de curînd instalat în casa avocatului, ștergea fără entuziasm geamurile. Apăruse cu cîteva zile în urmă și cu tot trecutul lui pătat, omulețul acesta îi devenise destul de simpatic.

— Bună dimineața, domnișoară, zise ducînd mîna la o șapcă imaginară. Unchiașul mai stă încă în pat, după cum se vede.

— Domnul Meister a avut desigur, o noapte rea, răspunse Mary.

— Eu aș mai spune și altfel, mormăi Sam, storcînd pe îndelete cîrpa.

Mary găsi că e mai prudent să nu-l încurajeze la destăinuiri.

— Ciudată casă, zău!

Sam bătu cu degetul într-unul din lambriuri.

— Sună a gol. Seamănă mai degrabă cu o nucă găunoasă decît cu o locuință onestă.

Casa fusese clădită pe vremea cînd Petru cel Mare trăia încă la Deptford. Mary comunică servitorului acest eveniment istoric, dar faptul nu făcu mare impresie asupra lui.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe aceste Petre... Rege, spui d-ta? Asta e una din născocirile lui Meister.

— E un fapt istoric, Sam, zise Mary cu severitate în timp ce ștergea praful de pe mașina de scris.

— Ce-i aia istorie?... Născociri, minciuni, răspunse Hackitt liniștit. Vai, domnișoară, nu-ți poți imagina cîte cărți de istorie am citit eu: Hume, Macaulay, Gibbsons... Știi, Gibbsons ăla, care a scris despre Roma.

Mary era uimită.

— Cum? I-ai citit?

El dădu din cap.

— I-am studiat, declară el solemn, atît de solemn că fetei îi veni să rîdă.

— Ești un învățat, atunci. Nici nu-mi închipuiam că am de a face cu un om atît de cult.

— Cînd stai toată ziua închis, de bine de rău trebuie să faci ceva, zise Sam.

Mary înțelesese că în timpul întemnițării, cărțile îi ținuseră de urît.

Poseda noţiuni surpinzătoare despre materiile cele mai diferite, pesemne şi acestea agonisite în împrejurări similare. De mai multe ori îşi căută de lucru la pianul şters de praf şi lustruit, căci în capacul negru, chipul lui se reflecta ca într-o oglindă. Instrumentul acesta îl fascina pe Sam şi probabil că Meister îi inspira mai mult respect prin talentul lui muzical, decît prin cunoştinţele sale juridice. Apăsă pe o clapă provocînd un sunet pătrunzător, iar apoi se scuză repede.

— Mîine mă duc la Scotland Yard, domnişoară, îl auzi spunînd.

Ea credea că e ceva legat de ultima lui condamnare şi nu manifestă decît un interes redus.

— N-am mai fost niciodată acolo, urmă Sam liniştit, dar îmi închipui că e întocmai ca şi în celelalte cancelarii de poliţie: un scaun, o masă, o pereche de cătuşe, un sergent şi patruzeci şi cinci de mii de mincinoşi sperjuri!

Apariţia lui Meister întrerupse brusc reflecţiile lui Sam. Mary-ei i se păru că Maurice era suferind şiobosit. El îl trimise mai întîi pe Hackitt afară cu un glas ursuz, apoi se plînse că a dormit rău.

— Unde ai fost... începu avocatul.

Ea găsi momentul potrivit să-i povestească despre spargere. Nedorind să amintească de Cora Ann, nu menţionă nici furtul scrisorii. El ascultă uimit, pînă cînd ajunse la convorbirea dintre Alan şi inspectorul Bliss.

— Bliss? Asta-i ciudat!

Se ridică, închizînd ochii pe jumătate, de parcă ar fi privit o lumină puternică.

— Bliss... Nu l-am văzut de ani de zile. A fost în America. Un om capabil... Bliss... Hm!

— Dar nu e oare extraordinar, că s-a cățărat pe frînghie ca să ajungă în apartamentul meu sau că altcineva a fost acolo înaintea lui? Ce-și imaginau ei că vor găsi în biata mea locuință?

Maurice clătină capul.

— Eu nu cred versiunea lui Bliss. El însuși urmărea să găsească ceva în camera d-tale. Povestea cu celălalt tip e inventată.

— Dar ce ar fi putut găsi? insistă Mary.

Maurice Meister nu era însă pregătit pentru a da o explicație mulțumitoare.

Bliss! N-avea ce căuta în Deptford, numai dacă . . .

Maurice era intrigat și îngrijorat, în același timp. Apariția la Deptford a unui personaj important de la Biroul Central, își găsea explicația numai prin niște evenimente extraordinare. Căută să-și amintească vreo întîmplare recentă ce l-ar fi putut aduce pe acest detectiv renumit. Dar un fapt curios, în ultimele trei luni infractorii din Deptford avuseseră purtări destul de bune. Nici o crimă, nici un furt mai însemnat nu se săvîrșise. Meister, care era părtaș la mai multe nelegiuiri decît o bănuiau chiar și cei mai înverșunați dușmani ai săi, știa că nu se comisese nici un delict atît de grav, încît Scotland Yard să-l trimită pe cel mai destoinic inspector al său ca să efectueze cercetări independente.

După ce chibzui îndelung, Meister ajunsese la concluzia că nu existau motive de îngrijorare. Probabil că Biroul Central voise să afle cîte ceva despre noul inspector regional și-l însărcinase pe Bliss să analizeze gradul de prietenie a lui Wembury cu cei doi Lenley.

Meister obișnuia să ia dejunul în biroul său. Și astăzi, ca și în celelalte zile, în timp ce-și sorbea

cafeaua, aruncă a privire indiferentă peste ziare. Viaţa lui era atît de zbuciumată încît nu prea avea timp să-şi manifeste interesul pentru marile evenimente mondiale. Doar o notiţă de la capătul unei coloane îi atrase atenţia:

REVOLTĂ ÎNTR-O INCHISOARE

— UN deţinut il salvează pe director de la o moarte sigură —

Avocatul parcurse în grabă reportajul, dar căută zadarnic un nume cunoscut, căci, aşa cum era obiceiul în asemenea cazuri, anonimatul era păstrat cu stricteţe. Într-o închisoare din provincie se declanşase o revoltă. Capii răzvrătiţilor doborîseră un gardian şi puseseră mîna pe chei. Directorul închisorii, care se găsea întîmplător în sală, ar fi fost omorît dacă unul dintre deţinuţi nu l-ar fi apărat cu îndîrjire, pînă la sosirea gardienilor înarmaţi. Maurice încreţi buzele şi zîmbi. Avea o părere cît se poate de proastă despre criminali. Parcă nici nu ar fi fost fiinţe omeneşti. Care avea să fie răsplata deţinutului erou? În orice caz, una mai mare decît ar fi meritat.

Hackitt intră cu o tavă, să strîngă masa. Uitîndu-se fără sfială peste umărul stăpînului său, citi întregul articol.

— Directorul ăsta e un om cumsecade. Mă mir cum s-au răzvrătit băieţii împotriva lui. Dar paznicii, ce-i drept, sînt răi ca nişte fiare.

Meister îl privi cu răceală.

— Hackitt, dacă vrei să-ţi păstrezi slujba, să nu mai vorbeşti neîntrebat.

— Îmi cer iertare, răspunse Sam imperturbabil, dar sînt limbut din fire.

— Atunci, manifestă-ţi, te rog, limbuţia faţă de alte persoane, zise Maurice tăios.

Sam ieşi cu tava. Nu trecu mult timp şi reveni cu un plic lunguleţ, de culoare galbenă. Meister i-l smulse din mînă, căutînd adresa. Citi inscripţia: „Confidenţial şi foarte urgent" şi văzu ştampila de la Scotland Yard.

— Cine a adus plicul? întrebă avocatul.

— Un „polip", zise Sam.

Maurice îi arătă uşa.

Aşteptă pînă cînd uşa se închise de tot, apoi desfăcu grăbit plicul şi, cu o mînă tremurîndă, scoase la lumină scrisoarea.

> Stimate domn,
>
> Avem onoarea de a vă înştiinţa că domnul colonel Walford, directorul poliţiei, Biroul Central, doreşte să vă prezentaţi la biroul său din Scotland Yard, miine la ora unsprezece şi treizeci de minute, dimineaţa. E vorba de o chestiune deosebit de importantă şi domnul director e încredinţat că veţi face tot ce vă stă în putinţă pentru a vă înfăţişa la ora indicată. În cazul în care nu aveţi posibilitatea să veniţi, sînteţi rugat să-l înştiinţaţi imediat, telefonic.
>
> Primiţi vă rog, . . .

O chemare de la Scotland Yard! Cea dintîi pe care Meister o primise vreodată. Oare ce prevestea? Se ridică în picioare, deschise un mic bar şi scoase o sticlă de coniac. Îşi turnă o porţie generoasă, dar mîna cu care duse paharul la gură tremura, ceea

ce-l înfurie. Oare ce știa Scotland Yard? Ce doreau ei să afle? Viitorul său și libertatea sa atîrnau de răspunsul la această întrebare. Miine! Tocmai ziua pe care și-o alesese pentru a pune în aplicare anumite planuri. Fără a bănui nimic, Scotland Yard prilejuise Mary-ei încă o zi de răgaz.

CAPITOLUL XX

În urma cererii avocatului, Mary veni a doua zi foarte devreme la serviciu și mare îi fu mirarea găsindu-l sculat și îmbrăcat. El era unul dintre acei bărbați care dau mare atenție îmbrăcăminții în această privință fiind aproape un dandy. Dar în casă îi plăcea să stea într-un halat verde deschis, pînă cînd sosirea unui client, sau nevoia de a se sfătui cu alt avocat îl sileau să-și schimbe acest veșmînt comod.

Cînd ea intră în cameră, îl văzu plimbîndu-se de colo pînă colo, cu mîinile la spate. Avea înfățișarea unui om care nu a dormit bine, la remarca sa despre aceasta, răspunse într-un mod care contrazicea aparențele.

— Ba da, am dormit minunat, îi spuse.

Vorbea, nervos, întretăiat și în mod vădit se afla sub stăpînirea unei mari emoții. Tînăra secretară nici nu bănuia măcar, că această emoție putea fi provocată de teamă.

— Trebuie să merg la Scotland Yard, dragă Mary, și aș dori să știu (aici se sili să-i surîdă) dacă ești dispusă să mă însoțești.

Observînd aversiunea exprimată de fața ei, adăugă repede:

— Nu chiar înăuntru în Yard... Poţi să mă aştepţi într-o cofetărie din apropiere, sau altundeva, pînă cînd ies.

— Dar pentru ce, Maurice?

Întrebarea era neaşteptată şi nu era deloc dispus să îi răspundă.

— Dacă nu vrei, poţi să stai acasă, zise Maurice tăios.

Dar numaidecît îşi schimbă tonul:

— Sînt cîteva probleme, pe care aş dori să le discutăm... Aici sînt numele şi adresele mai multor persoane, continuă el luînd o hîrtie de pe pupitru. Doresc să pui această hîrtie în poşeta dumitale. Domnii de pe listă, trebuie înştiinţaţi, în caz de... vreau să spun, dacă va fi nevoie.

Nu-i putea mărturisi că petrecuse o noapte de groază. Că la mici intervale de timp se trezise din visuri urîte, acoperit de sudori reci, pentru a cădea pradă gîndurilor chinuitoare, care îi înfăţişau ziua de mîine, cu toate primejdiile care-l ameninţau. De asemenea nu-i putea spune că numele trecute pe listă fuseseră alese cu atîta grijă şi aparţineau unor oameni bogaţi, care l-ar fi putut ajuta dacă ar fi ajuns într-o situaţie dificilă. Dar dacă i-ar mai fi explicat că avea nevoie de prezenţa ei, ca să se distreze înainte de întrevederea cu directorul poliţiei şi ca să aibă la îndemînă pe cineva care putea fi înştiinţat şi însărcinat cu apărarea intereselor sale în caz de nevoie, atunci ar fi fost într-adevăr sincer.

— Nu ştiu de ce au nevoie de mine la Scotland Yard zise el, încercînd să pară indiferent. Presupun însă că e vorba de o chestiune în legătură cu unul din clienţii mei.

— Trimit des după d-ta? întrebă Mary fără să bănuiască nimic.

Maurice o fulgeră cu privirea.

— Nu, n-am fost încă niciodată acolo. E ceva cu totul neobişnuit. Nu ştiu să fi trimis vreodată după vreun alt avocat.

— Mi-am închipuit. Alan spune că Scotland Yard cheamă pe cineva numai cînd vrea să-l tragă de limbă, sau să-l înhaţe.

Meister se răsti la ea.

— Fii, te rog, atît de bună încît să mă scuteşti de trivialităţile prietenului tău detectivul. „Să-l tragă de limbă"... ce expresie! Desigur că m-au chemat fiindcă am apărat vreun mişel, despre care doresc să mai primească unele informaţii. Cine ştie, poate că omul intenţiona să mă fure!

Subiectul era atît de delicat, încît Mary se feri să-l mai atingă. Maurice nu poseda un automobil propriu, iar maşinile pe care şi le-ar fi putut procura de la garajele din cartier nu erau destul de elegante. Telefonase, deci, unui garaj din West End şi i se trimisese o maşină Rolls Royce, nouă şi luxoasă care stîrni admiraţia locuitorilor din Flanders Lane. Aceştia stăteau în stradă, privind cu jind cum avocatul şi secretara sa urcau în maşină. Nervozitatea lui Meister creştea pe măsură ce se apropiau de ţintă. O întrebă pe Mary de vreo zece ori dacă nu uitase, sau nu pierduse lista prietenilor influenţi. La un moment dat, văzîndu-l cufundat într-o tăcere posomorîtă, Mary încercă să-i vorbească despre reportajul din ziar.

— Revolta din închisoare? întrebă el distrat. Nu... Adică da, am citit. De ce te interesează?

— E închisoarea, unde Johnny își ispășește pedeapsa, răspunse Mary. Sînt cam îngrijorată. E un băiat impulsiv și mi-e teamă să nu fi făcut vreo prostie. Nu există, oare, posibilitatea să aflăm dacă a luat și el parte la revoltă?

Meister se arătă dintr-o dată interesat.

— Cum, Johnny e acolo? Uitasem de tot... Desigur, dragă, putem afla ceea ce dorești.

Continuă să mediteze asupra acestui subiect, iar cînd trecură podul Westminster zise:

— Nădăjduiesc că Johnny nu e implicat. Ar însemna pierderea notelor de bună purtare și deci a reducerii pedepsei.

Ea nu terminase încă de analizat această observație neplăcută, cînd mașina ajunse pe malul Tamisei, și se opri la mică distanță de intrarea în Scotland Yard.

— Preferi să mă aștepți în mașină?

— Cam cît va dura?

Maurice ar fi dat o mare sumă de bani, dacă cineva i-ar fi putut răspunde cu o oarecare exactitate la această întrebare.

— Nu știu. Autoritățile lucrează încet. Poți să faci, dealtfel, cum dorești.

În timp ce vorbea, văzu un om coborînd sprinten din tramvai, traversînd apoi strada pe îndelete, pentru a se îndrepta către intrarea Biroului Central.

— Hackitt? zise Meister surprins. Nu mi-a spus că vine și el, cu toate că mi-a servit dejunul cu o jumătate de oră înaintea sosirii tale...

Meister părea cuprins de neliniște și Mary nu pricepea cum era posibil ca o întîmplare atît de neînsemnată să producă asupra lui un asemenea efect.

— Bine... Nu-i nimic...

Cu un salut, avocatul se îndepărtă fără să-i mai arunce vreo privire.

Se opri înaintea porţii, cum s-ar opri o fiară sălbatică înaintea unei capcane. Ce ştia Hackitt despre el? Ce putea destăinui acest om? Nu-l angajase ca să-şi facă o pomană cu el, ci dimpotrivă, fiindcă se mulţumise cu un salariu mic. Dar poate că Hackitt era un agent secret, trimis să-l spioneze, scotocindu-i hîrtiile, dezgropîndu-i tainele, dînd pe faţă misterele pivniţelor zăvorite şi ale podurilor închise cu drugi de fier.

Încleştîndu-şi dinţii, coborî panta uşoară şi intră în Scotland Yard.

CAPITOLUL XXI

Mary vru mai întîi să citească un ziar, dar paginile tipărite nu puteau rezista concurenţei pe care le-o făcea viaţa însăşi: tramvaiele zgomotoase, pline cu pasageri, procesiunea nesfîrşită a vehiculelor străbătînd frumosul pod, priveliştea Londrei, vizibilă prin parbrizul din faţă.

Fata se întrebă dacă Alan n-ar putea avea întîmplător treabă la Biroul Central. Tocmai îşi spunea că acest lucru era prea puţin probabil, cînd el îşi făcu apariţia. Trecu cu paşi mari pe lîngă Rolls Royce. Deîndată ce-l zări, sări din maşină şi-l strigă.

— Mary? Ce te aduce aici? Sau poate ai venit cu Meister?

— Știai că a fost chemat?

— Desigur, zise Alan.

— E vorba de ceva important? Maurice mi s-a părut cam îngrijorat.

Wembury ar fi putut să-i spună că această îngrijorare era floare la ureche față de aceea pe care urma să o resimtă după vizita la Scotland Yard.

— Nu l-ați adus tcumva și pe Hackitt cu mașina? întrebă Alan cu un surîs.

Ea făcu un gest negativ.

— Nu. Maurice nici nu știa măcar că și Hackitt a fost chemat... Părea cam contrariat cînd l-a văzut aici. Dar cine este femeia asta, Alan?

Un mic și foarte frumos cupeu se apropiase fără zgomot, oprindu-se înaintea Rolls-ului chiar în fața porții. Șoferul sări jos, deschise ușa lustruită și o doamnă tînără apăru, aruncînd o privire asupra fațadei clădirii. Apoi trecu cu pas domol pe sub poartă. Cu toate că era o oră destul de matinală și multă lume pe stradă, ținea o țigară aprinsă între degetele înmănușate. Răspîndea în jur un parfum oriental extrem de rafinat.

— E „șic", nu-i așa? Și o veche cunoștință a ta.

— Nu cumva doamna Milton! spuse fata cu nedisimulată uimire.

— Ba chiar ea în persoană. Trebuie să alerg după ea și s-o conduc într-o încăpere mai retrasă.

Pentru o clipă îi luă mîna într-a lui, privind-o în ochi.

— Știi unde mă găsești, Mary, nu-i așa? zise Alan încet.

Și, înainte ca ea să poată răspunde la această întrebare enigmatică, Alan dispăruse. În urma ordinului unui sergent, șoferul Mary-ei fu nevoit să mute mașina ceva mai departe de intrare. Din acest punct, ea putea cuprinde cu privirea întreaga clădire. Nu părea să adăpostească o poliție atît de celebră ca Scotland-Yardul. Ar fi putut fi sediul unei importante societăți de asigurare, sau poate un edificiu guvernamental, clădit de un arhitect cu o înclinație foarte pronunțată pentru stilul gotic. Ce se întîmplă, oare, în spatele acelor ferestre? Nu cumva se desfășura acolo o dramă? Se gîndi la Johnny, cutremurîndu-se. Trecutul lui, semnele lui particulare erau înregistrate undeva în această clădire, unde erau păstrate și amprentele lui digitale. Johnny, un număr într-un registru... Ce gînd deprimant! Li se dădeau, oare, numere și la închisoare? Parcă citise despre așa ceva.

Dintr-o dată simți o privire ațintită asupra sa și întorcînd capul, întîlni doi ochi albaștri, care clipeau veseli sub niște sprîncene stufoase și cărunte. Aparțineau unui om înalt, puțin adus de spate, purtînd un costum de stofă groasă și o pălărie grotească de fetru maro. Fără îndoială că dorea să-i vorbească. Ea deschise ușa automobilului și coborî.

— D-ta ești domnișoara Lenley, mi se pare? Numele meu e Lomond.

— O, da, doctorul Lomond! Mi s-a părut că vă recunosc.

— Dar, domnișoară dragă, nici nu m-ai văzut pînă azi!

— Alan... domnul Wembury, spune că aveți înfățișarea tipică a unui doctor.

Bătrînul rîse pe înfundate, vădit amuzat de această observație.

— D-ta nu ești curioasă; altfel, m-ai fi întrebat de unde te cunosc eu. (Apoi, privind spre Scotland Yard). Un loc jalnic și sinistru, domnișoară dragă. Sper că n-ai fost citată să te prezinți aici, zise, vădit preocupat.

În timp ce vorbea, își scotocea buzunarele, pînă cînd găsi o tabacheră de argint și începu să își răsucească o țigară.

— M-au luat de la studiile mele, ca să examinez o biată creatură.

Mary luă cuvintele în sensul lor real. Credea că fusese chemat spre a identifica o persoană ucisă sau înecată și aversiunea resimțită i se putea citi pe față.

— Trăiește, zise doctorul rîzînd, și nu e deloc neatrăgătoare.

Apoi îi întinse mîna:

— Aș dori să te văd mai des. Poate vin odată în vizită la d-ta și atunci, vom sta puțin de vorbă.

— Mi-ar face plăcere, domnule doctor, spuse ea sincer.

Îl găsea simpatic pe bătrîn. Surîsul lui avea ceva voios și tineresc, care-ți mergea drept la inimă. Îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta cu pasul său greoi, tot răsucindu-și țigara. Cine era biata creatură? Înțelesese că era desigur vorba de un interogatoriu, căci Alan îi povestise despre abilitatea lui în cazul otrăvitorului Pridveaux. Deodată îi veni o idee: Cora Ann Milton! Mary îl compătimi pe doctor. Unui om atît de blînd, de drăguț, desigur că nu-i era prea ușor să-i vină Corei Ann Milton de hac!

CAPITOLUL XXII

Mary nu observă cînd inspectorul Bliss intră grăbit la Scotland Yard. Abia găsi de cuviință să răspundă la salutul sergentului de serviciu, înainte de a se îndrepta prin coridorul boltit spre biroul șefului poliției. Bliss era subțirel, cu chipul palid, împodobit de o barbă neagră, iar subalternii se temeau de dînsul din cauza străşniciei sale; dealtfel, el nu punea nici un preț pe afecțiunea lor.

— Asta-i domnul Bliss, zise un funcționar de poliție, către altul mai tînăr. Ferește-te de el. A fost destul de rău înainte de a pleca în America, dar de cînd s-a întors e și mai nesuferit!

Maurice Meister, stînd pe o bancă tare în sala de așteptare, îl zări prin ușa deschisă și se încruntă. Mersul acestui om îi părea cunoscut.

Sam Hackitt, fost deținut, care se învîrtea prin coridor în tovărășia unui detectiv mai mărunt, își scărpină îngîndurat nasul, întrebîndu-se unde dracu' mai văzuse mutra asta.

Bliss intră în biroul șefului poliției, închizînd ușa cu zgomot. Wembury, care privise distrat pe fereastră, se întoarse și îl salută. La fiecare nouă întîlnire, inspectorul principal Bliss îi devenea tot mai antipatic.

Bărbosul se îndreaptă spre biroul din mijlocul camerei, ridică o hîrtie și o citi bombănind. Intră un polițist și îi înmînă o scrisoare. După ce citi adresa de pe plic o aruncă pe birou. Întorcînd capul, întrebă enervat:

— Oare de ce ia directorul poliției acest interogatoriu? Asta nu-i o problemă administrativă. Lucrurile s-au schimbat mult în lipsa mea.

— Domnul şef al Scotland Yard-ului, s-a ocupat personal de acest caz, zise Alan, dar fiind mereu suferind, l-a transferat colonelului Walford.

— Şi de ce tocmai lui? mirii Bliss. Ştie cam tot atita despre cazul acesta, cit talpa ghetelor mele.

Alan îşi păstră singele rece. Ştia că îl va intîlni pe Bliss şi-şi propusese să-i mai pună citeva intrebări în legătură cu vizita sa misterioasă la Malpas Mansions, dar celălalt nu părea deloc dispus să discute.

— E un caz foarte important, zise Alan. Dacă Răzbunătorul e intr-adevăr la Londra şi pare aproape sigur . . .

Bliss zîmbi dispreţuitor.

— Răzbunătorul!

Apoi, aducîndu-şi aminte:

— Cine-i omul care a scris din închisoarea Maidstone?

— Un anume Hackitt. L-a cunoscut pe Răzbună-

Bliss rise.

— Hackitt! D-ta iţi imaginezi că Hackitt ştie ceva despre el? Dar încrezători aţi mai devenit la Scotland Yard! spuse ironic.

Întreaga lui atitudine era botjocoritoare, de parcă ar fi vrut să-l sfideze pe Wembury.

— Susţine că l-ar recunoaşte.

— Prostii! zise Bliss. Nu vezi că-i un truc de palavragiu? Ar spune orice, numai să stirnească senzaţie.

— Doctorul Lomond crede . . ., începu Alan.

Dar fu oprit de Bliss, care se răsti la el:

— Nu vreau să ştiu ce crede un medic de poliţie! Individul acela e de o nemaipomenită obrăznicie. A vrut să mă inveţe propria mea meserie.

Alan afla pentru prima dată despre conflictul dintre bătrînul medic și detectivul arțăgos. Încercă să protesteze:

— Lomond e un om destoinic!

Bliss răsfoia o carte găsită pe birou.

— Așa pretinde el însuși în această carte, care, se vede, ți-l impune d-tale. Am fost doi ani în America, adevăratul sălaș al acestor neghiobii antropologice, și am întîlnit nebuni care știau mai mult decît Lomond. Presupunînd că Hackitt îl cunoaște într-adevăr pe Răzbunător, cine altul l-ar mai putea identifica?

— Dumneata. După cîte știu, ai încercat să-l arestezi după cazul Attaman.

Bliss îl privi în ochi.

— Eu? Niciodată nu l-am văzut pe acest tîlhar. În ziua în care eram cît pe ce să-l înhaț, mă aflam în spatele său. Tocmai pusesem mîna pe el, cînd... trosc! am fost culcat la pămînt cu un cuțit vîrît de patru coți în mine. Cine, oare, l-a văzut?

— Meister, poate, zise Alan.

Celălalt se încruntă.

— Meister! Va avea el vreodată prilejul să vorbească? Iată ce aș vrea să știu!

Era a doua surpriză pentru Wembury în acea dimineață.

— Dar, de ce nu?

Inspectorul Bliss ocoli răspunsul.

— Fac pariu că Meister nu l-a văzut sub adevărata lui înfățișare. Răzbunătorul e foarte iscusit. Nimeni nu i-o poate contesta. Îmi pare rău că a trebuit să părăsesc Washingtonul. Ce viață tihnită duceam acolo.

— Nu pari tocmai mulțumit aici, zise celălalt cu un zîmbet.

— Pe d-ta, desigur, te lăsau acolo, răspunse Bliss mușcător. De mine au avut nevoie la Scotland Yard.

Cu toate că ar fi avut motive să se supere, lui Wembury îi veni să rîdă.

— Manierele d-tale îmi plac, dar nu-ți pot suferi modestia. Și, totuși, se pare că între noi nu e o deosebire prea mare. N-am observat ca răufăcătorii să se simtă descurajați din pricina întoarcerii d-tale!

Bliss tocmai se pregătea să-i dea un răspuns sarcastic, cînd intră colonelul Walford. Cei doi detectivi luară o atitudine marțială.

— Îmi pare rău, domnilor, că m-am lăsat așteptat, zise directorul voios. Bună dimineața, Bliss.

— Bună dimineața, domnule director.

— Aveți o scrisoare, anunță Wembury.

— Da, mîrîi Bliss enervat. Domnul director o vede și fără să i-o spui...

— Omul care v-a scris din Maidstone, e aici, raportă Alan.

— A, Hackitt?

— Credeți cumva că-l cunoaște pe Răzbunător? întrebă Bliss, zîmbind cu dispreț.

— Ca să fiu sincer, nu! Totuși, e din Deptford. Ar fi deci posibil să spună adevărul. Ordonă să fie adus înăuntru, Wembury. Eu mă duc să-l anunț pe domnul șef al Scotland Yard-ului, că încep interogatoriul.

— Hackitt! făcu Bliss după ieșirea superiorului. Ei aș! Îl cunosc. Acum vreo cinci, șase ani, l-am milostivit cu optsprezece luni pentru furt cu efracție. Un mincinos din naștere.

Peste două minute, în urma unui ordin telefonic, „mincinosul din naștere“ își făcu apariția.

Samuel Cuthbert Hackitt avea acea neobișnuită îndrăzneală a adevăratului londonez. Cu toată ciudățenia mediului, el nu arătă nici o urmă de sfială. Se vedea bine că amenințarea vagă a Scotland Yard-ului nu-l îngrozea deloc.

Alan Wembury îl primi cu un surîs.

— Hallo, domnule Wembury! strigă Sam vesel. Păreți voios și sănătos.

Aruncă o privire bănuitoare către celălalt detectiv.

— Îți amintești de domnul Bliss?

— Bliss? (Sam se încruntă). Sînteți puțin schimbat. De unde ați luat barba asta?

— Ține-ți gura aia afurisită! răcni Bliss.

Sam răspunse rînjind:

— De data asta vă recunosc!

— Amintește-ți Hackitt, unde te afli, îl admonestă Wembury.

Fostul deținut lăsă să i se vadă din nou dinții albi.

— Știu unde mă aflu, domnule inspector. La Scotland Yard. Văd că nu-i tocmai cine știe ce. Unde-i pianul, mă rog? Meister are unul! Și flori . . . mamă dragă! . . . de îți rîde inima.

Dacă ar fi putut să-l ucidă din priviri, atunci ochii lui Bliss l-ar fi expediat îndată pe lumea cealaltă. Ce-ar fi vrut să mai spună inspectorul, se poate numai bănui, căci în clipa aceea se înapoie colonelul Walford.

— Bună dimineața, domnule director, spuse Sam binevoitor. Frumoase belele aveți pe aici. Numai hoții și crime!

Colonelul Walford zîmbi imperceptibil.

— Hackitt, am primit o scrisoare de la d-ta, pe cînd te aflai încă în închisoare.

Şi deschizînd un dosar, scoase o coală de hîrtie albastră şi citi:

— „Domnule director! Spre că aceste rînduri vă găsesc în deplină sănătate, atît pe dumneavoastră, cît şi pe ceilalţi dragi prieteni de la Scotland Yard...".

— Nu puteam să ştiu că Bliss s-a reintors, îl întrerupse Sam.

— Aci relatezi foarte multe despre Răzbunător, care s-a înecat în Australia, urmă colonelul. „Dragă domnule director! Acum, cînd e pe lumea cealaltă, aş putea să vă spun multe despre el, căci l-am văzut odată, chiar dacă numai pentru o clipă, şi îi cunoşteam locuinţa". Spui adevărul?

— Da, domnule director. Am locuit în aceeaşi casă cu el.

— Atunci trebuie să ştii cum arată.

— Cum arăta, îl corectă Sam. A murit.

Colonelul Walford făcu un gest negativ. Hackitt căscă gura şi culoarea feţei sale se schimbă.

— N-a murit? Răzbunătorul trăieşte? Bună ziua, domnilor, vă mulţumesc.

Şi se pregăti să plece.

— Ce ştii despre el?

— Nimic! zise Hackitt cu tărie. Vreau să vă spun adevărul fără ascunzişuri: una e să dai de gol pe un Răzbunător mort şi cu totul alta să-l pîrăşti cînd e încă în viaţă. Pe cuvîntul meu!... Ştiu ceva despre el... nu tocmai mult, dar ceva. De ce? Fiindcă de-abia am ieşit din puşcărie şi Meister mi-a dat o slujbă. Vreau să trăiesc în pace cu toată lumea, fără neplăceri din nici o parte.

— Nu fi prost, Hackitt, zise directorul. Dacă ne ajuţi, te vom ajuta şi noi.

Obrazul lui Sam se strîmbă într-un rîs batjocoritor.

— Mă veţi putea învia, după ce voi muri? Nu-l pîrăsc pe Răzbunător. Nu mă leg de el!

— Credinţa mea e că nu ştii nimic, se amestecă Bliss.

— Puţin îmi pasă de credinţa d-tale, mormăi Sam.

— Atunci haide, dă-i drumul dacă ştii ceva! De ce te temi? întrebă Bliss.

— De ceea ce te temi şi d-ta! Nu a lipsit mult să te trimită pe lumea cealaltă. Aha! Acum nu mai rîzi! Îmi pare rău, dar am venit aici în urma unei neînţelegeri, cum se zice. Cu bine, domnilor.

Şi se pregăti să plece.

— Stai, aşteaptă! strigă Bliss.

— Lasă-l, zise directorul.

Şi-l concedie pe Hackitt cu un gest.

— Nu l-a văzut în viaţa lui pe Răzbunător, spuse Bliss, după plecarea acestuia.

Walford îl privi dezaprobator.

— Nu-ţi împărtăşesc părerea. Toată atitudinea lui dovedeşte contrariul . . . Meister a venit?

— Da, domnule director, e în sala de aşteptare, răspunse Alan.

CAPITOLUL XXIII

Peste cîteva clipe îşi făcu apariţia Maurice Meister, politicos ca întotdeauna, dar cam încurcat. Cînd intră, îşi examină ca dint întîmplare ceasul, apoi se uită de la unul la altul.

— Cred, zise, că trebuie să fie o greșeală. Trebuia să vorbesc cu domnul șef al Scotland Yard-ului.

— Da, dar din păcate e suferind. Eu îi țin locul, îi răspunse Walford.

— Am fost citat pentru ora unsprezece și jumătate; acum (își consultă ceasul) e douăsprezece și patruzeci și nouă de minute. Trebuie să apăr pe cineva la Curtea Greenwich, Dumnezeu știe cum o să-i meargă bietului om, dacă nu voi fi de față.

— Îmi pare rău că ai fost nevoit să aștepți, zise colonelul cu răceală. Ia loc, te rog.

Meister așeză pălăria și bastonul pe birou, pironindu-și privirile asupra lui Bliss.

— D-ta îmi pari cunoscut.

— Mă numesc Bliss, răspunse detectivul.

O clipă se priviră, dar privirea inspectorului era prea provocatoare, astfel încît Maurice întoarse capul.

— Se pare că mă înșel... n-am avut încă plăcerea.

Meister se așeză ceremonios pe un scaun de lîngă birou, scoțîndu-și mănușile.

— Nu-i oare, ceva neobișnuit, ca un avocat de la Înalta Curte de Justiție să fie citat la Scotland Yard? întrebă Meister.

Directorul poliției se rezemă de speteaza scaunului: venise el de hac unor oameni mai isteți decît Maurice Meister.

— Domnule Meister, îți voi vorbi fără ocolișusri, fiindcă pentru asta te-am adus aici.

Avocatul se încruntă.

— „Adus“ nu-i un cuvînt frumos domnule Walford.

— Colonel Walford, îl corectă Alan.

Directorul luă un carnet și citi cîteva rînduri.

— Domnule Meister, d-ta ești un avocat cu o clientelă numeroasă la Deptford... Nu există un singur hoț, din sudul Londrei, care să nu-l cunoască pe domnul Meister din Flanders Lane. Ești renumit atît ca apărător în cazuri disperate, cît și ca... filantrop.

Meister înclină din nou capul, ca și cînd i s-ar fi făcut un compliment.

— Un om comite o spargere și fuge cu bunurile furate. Mai tîrziu e arestat. Nu se găsește însă nimic asupra lui... Pare a fi lefter. Totuși, d-ta nu numai că-l aperi personal și angajezi avocați renumiți, dar în timpul întemnițării întreții și familia deținutului.

— Din omenie, numai din omenie! Se poate oare, să fiu eu... să fiu bănuit, numai și numai fiindcă... îi ajut pe acești nenorociți? Nu vreau ca soțiile și bieții copilași să sufere de pe urma greșelii susținătorului lor, asigură Meister cu candoare.

Bliss părăsi odaia. Avocatul se întrebă, îngrijorat, de ce.

— O, desigur, nici nu mă îndoiesc, răspunse colonelul rece. Dealtfel, domnule Meister, nu te-am adus aici, pentru a te întreba de proveniența banilor pe care îi „distribui“ săptămînal. Nici n-am intenția să-ți spun că cineva a cărui profesie îl face să vină în contact cu un deținut, află ascunzișul banilor sau al bogățiilor furate și servește acestuia ca om de legătură.

— Mă bucur, că n-ați susținut asta, domnule colonel.

Meister își recăpătase stăpînirea de sine și vorbea măsurat ca de obicei. Era în primejdie... Primejdie de moarte. Trebuia să-și păstreze sîngele rece.

— Să lăsăm asta. Banii vin de undeva, domnule Meister. Nu sînt curios. Cîteodată nu-i ajutați pe clienți cu mijloace bănești, ci le dați lor sau rudelor o slujbă.

— Îi ajut cum pot, îl lămuri Meister.

Colonelul îl privi cu atenție.

— Cînd un deținut are o soră frumoasă, d-ta găsești nimerit s-o angajezi.

— Da.

— Fratele ei a fost trimis la închisoare pe trei ani în urma unei informații, furnizate de... d-ta!

Maurice ridică din umeri.

— Mi-am făcut numai datoria. În alte privințe pot greși, dar datoriile cetățenești mi le îndeplinesc cu sfințenie.

— Acum doi ani, spuse Walford încet, actuala d-tale angajată a avut o predecesoare. Fata aceea s-a sinucis. (Se opri, așteptînd parcă un răspuns). M-ai înțeles?

Maurice dădu, suspinînd, din cap.

— Da. V-am înțeles. Un caz foarte trist. În viața mea nu am fost mai impresionat ca atunci. Nici nu vreau să mă gîndesc la întîmplarea aceea nenorocită.

— Fata se numea Gwenda Milton. Era sora lui Arthur Milton, cunoscut sub numele de „Răzbunătorul".

Walford rosti acele cuvinte într-un fel ciudat. Avocatul îl privi neliniștit.

— Criminalul cel mai iscusit, pe care l-am înregistrat, dar și cel mai primejdios.

Pe fața palidă a avocatului apărură două pete roșii.

— Și niciodată prins, domnule colonel... Niciodată! spuse Meister aproape strigînd. Cu toate că poliția știa că el trebuia să treacă prin Paris — se cunoștea chiar și ora exactă — totuși a reușit să se strecoare. Cei mai destoinici detectivi englezi și australieni la un loc n-au reușit să-l prindă.

Își stăpîni glasul, redevenind din nou omul cumpănit și politicos.

— Nu vreau să spun nimic împotriva poliției. În calitate de contribuabil sînt mîndru de ea. Dar faptul că l-a lăsat pe Răzbunător să scape, asta n-a fost tocmai o dovadă de iscusință. Nu pot spune același lucru despre d-voastră, deoarece lucrați de puțină vreme aici.

Directorul se făcu că nu observă aluzia obraznică la recenta sa numire în funcție.

— Admit că ar fi trebuit să fie prins, răspunse Walford liniștit, dar nu despre asta e vorba. Răzbunătorul și-a lăsat sora sub ocrotirea d-tale. Nu știu dacă ți-a încredințat și bani dar pe sora lui ți-a încredințat-o fără îndoială.

— Am tratat-o bine, protestă Meister. Cu ce sînt eu vinovat de moartea ei? Am aruncat-o eu în apă? Mă neîndreptățiți, domnule colonel.

— De ce și-a curmat zilele? întrebă Walford sever.

— De unde vreți să știu? Nici măcar n-am visat că ar putea avea vreun necaz. Dumnezeu mi-e martor!

Colonelul îl opri cu un gest.

— Și, pregătiseși totul pentru primirea ei într-o maternitate, zise colonelul cu tîlc.

Meister se îngălbeni.

— Asta-i o minciună!

— N-a ieșit la iveală cu ocazia instrucției judecătorești. Nimeni nu cunoaște acest amănunt în afară de Scotland Yard și ... de Henry Arthur Milton!

Maurice Meister zîmbi.

— De unde să-l știe? ... E mort. A murit în Australia.

După o clipă de tăcere, Walford spuse:

— Răzbunătorul trăiește ... E aici!

Meister se ridică în picioare. Era palid ca un cadavru.

CAPITOLUL XXIV

Maurice Meister îl privi cu ochi îngroziți pe Walford.

— Răzbunătorul, aici! Vorbiți serios?

— Îți repet că trăiește și ... e aici, spuse colonelul.

— Nu se poate! N-ar îndrăzni să se înapoieze cînd asupra capului său planează moartea. Răzbunătorul! Vreți să băgați spaima în mine ... Ha! Ha! (Se sili el să rîdă). E o glumă de-a d-voastră, domnule colonel.

— E aici ... Am trimis după d-ta ca să te previn.

— De ce să mă preveniți? întrebă Meister. Nu l-am văzut în viața mea. Nu știu nici măcar ce ochi are. O cunoșteam pe fata aceea, cu care stătea ... O americancă. Unde-i individa? Acolo unde e ea, este și el.

— Ea se află la Londra. Chiar aici în această clădire.

Meister holbă ochii.

— Aici? El n-ar îndrăzni să vină în sediul poliției! Dacă știți că-i la Londra, de ce nu-l prindeți? Omul acela e nebun. Oare nu-i menirea voastră să ocrotiți cetățenii... să mă ocrotiți pe mine? Nu-l puteți aresta? Nu-i puteți spune că nu sînt vinovat cu nimic, că m-am purtat ca un părinte cu sora lui? Wembury, știi că nu-s vinovat de moartea acelei fete.

Se întoarse spre Alan.

— Nu știu nimic despre asta, răspunse detectivul cu răceală. Singurul lucru pe care îl știu e că, dacă Mary-ei i se întîmplă ceva, voi...

— Nu mă amenința! zbieră Meister.

— Aș vrea să știu ce găsesc femeile la d-ta, Meister. Ai o reputație cît se poate de proastă!

Buzele avocatului tremurau.

— Minciuni peste minciuni! Cît de curat ai fi, aceste lepădături te stropesc cu noroi. Firește, femeile au jucat un rol în viața mea. Mie-mi place să trăiesc. Nu sînt un pustnic. Răzbunătorul! (încerca să zîmbească). Cineva și-a bătut joc de d-voastră! Credeți că n-aș fi aflat ceva? Nici măcar o pasăre nu se mișcă în Deptford fără ca eu s-o știu. Cine l-a văzut?

— Ești avertizat, spuse Walford grav, apăsînd pe un buton. Începînd de astăzi, casa d-tale se va afla sub supravegherea noastră. Pune-ți gratii la ferestre. Nu primi pe nimeni după ce s-a înnoptat și nu părăsi niciodată locuința în timpul nopții fără escorta polițienească.

În clipa aceea intră inspectorul Bliss.

— Oh, Bliss... Cred că va fi nevoie să ne interesăm puțin de domnul Meister... Ți-l încredințez. Veghează asupra lui ca un părinte.

Ochii negri ai detectivului îl cercetau pe avocat cînd acesta se ridică în picioare.

— În ziua în care îl veți prinde pe Răzbunător, dau o mie de lire sterline pentru orfelinatul poliției, zise Meister.

— N-avem nevoie de banii d-tale. Cred că asta-i tot. Eu nu am dreptul să judec pe nimeni. Dar jocul pe care-l joci e plin de primejdii. Datorită profesiunii d-tale, te bucuri de avantaje pe care nu le au alți tăinuitori.

Pentru avocat, acesta era cel mai nesuferit cuvînt.

— Tăinuitor! Dar d-voastră nu vă dați seama de ceea ce spuneți.

— Ba da! Perfect! Bună ziua.

Meister își luă jobenul și se îndreptă spre ușă.

— Veți regreta acest cuvînt, domnule colonel. În ceea ce mă privește, judecata d-voastră pripită nu mă atinge (Consultă ceasul). Unu fără cinci...

Uitase de baston. Bliss îl luă de pe birou și observă că mînerul se mișcă. Îl răsuci și scoase un șiș lung de oțel.

— Poftim spada-baston, domnule Meister. Văd că te aperi destul de bine, zise inspectorul cu un rînjet diabolic.

Meister îi aruncă o privire dușmănoasă și părăsi încăperea.

Nici nu-și dădu bine seama că ieșise din cabinetul șefului poliției. Străbătu coridorul ca într-un vis. Nu era posibil... Răzbunătorul se afla la Londra! Zvonurile de care își bătuse joc erau deci adevărate. Se întîmplase o minune care-l îngrozea. Henry Arthur Milton era aici, în acest oraș mare, putînd fi oricine... Se surprinse iscodind toate chipurile întîlnite de la Yard pînă la automobil.

— S-a întîmplat ceva, Maurice, întrebă Mary îngrijorată, ieșindu-i înainte.

— Nu, nimic... De ce? Oare ce putea să se întîmple? Glasul lui suna răgușit, străin, și ochii, deveniți sticloși priveau ciudat. Și în timp ce vorbea, întorcea capul în toate părțile. Cine era omul care venea spre el, învîrtind nepăsător bastonul? N-ar putea fi Răzbunătorul? Iar acest bătrîn vînzător ambulant murdar, nepieptănat, purtînd pe braț o ladă cu chibrituri și nasturi . . . iată o deghizare pe placul Răzbunătorului. Bliss? Unde-l mai văzuse pe Bliss? Glasul lui îi păruse deasemenea ciudat. În zadar se chinuia să-și amintească. Pînă și șoferul fu supus unui examen amănunțit: era un om voinic, cu buza superioară proeminentă și nasul cîrn. Nu putea fi Răzbunătorul . . .

— Ce ți s-a întîmplat, Maurice?

Îi aruncă o privire absentă.

— Oh, Mary! zise. Da, trebuie să plecăm acasă, firește.

Se îndreptă șovăitor spre mașină și căzu pe pernă, cu un geamăt.

— Vrei să ne înapoiem la Deptford, Maurice?

— Da, da, la Deptford.

Mary dădu instrucțiuni șoferului, apoi intră în mașină.

— A fost ceva groaznic, Maurice?

— Nu, dragă (se ridică brusc). Groaznic? . . . Nu, o minciună, atîta tot. Au încercat să mă sperie! Să-l sperie pe Maurice Meister!

Izbucni într-un rîs forțat.

— Și-au imaginat că voi fi uimit. Știi cine sînt acești directori de poliție? . . . Niște foști ofițeri că-

pătuiți, care trebuie să dea impresie că pricep ceva, pentru a nu-și pierde slujba.

Chipul lui căpătă o expresie nouă.

— Bliss a fost acolo... Omul despre care mi-ai vorbit. Nu știu unde să-l așez... Wembury nu ți-a povestit ceva despre el?

— Nu, Maurice, nu știu decît ceea ce ți-am spus.

— Bliss! mormăi el. În viața mea n-am văzut detectiv cu barbă. Altădată or fi purtat ei bărbi, ca și contemporanii lor, dar astăzi, cînd toată lumea se rade, mai ales americanii de la care vine... Pe Hackitt l-ai văzut?

— A ieșit acum vreo zece minute și a urcat într-un tramvai.

El oftă adînc.

— Aș fi dorit să-l văd, să aflu ce l-au întrebat. Firește, acum știu că l-au adus aci pentru cu totul altceva... Sînt vicleni, oamenii aceștia: nu știi niciodată precis ce au de gînd.

Își căută cutiuța de aur în buzunar, iar Mary se făcu că nu-l vede. Ea ghicise demult natura stimulentului luat de Maurice la intervale mici; în ultimul timp, el nu-și mai ascundea slăbiciunea. Inspiră un praf alb, lucios, apoi își șterse obrazul cu batista și peste cîteva secunde, își recăpătă siguranța obișnuită.

Mary se mirase adesea de eficacitatea acestui medicament, nebănuind că, pe măsură ce trecea timpul, el trebuia să mărească doza, pentru ca, într-o zi, să devină robul umil al acestui praf alb, lucios, pe care astăzi îl socotea încă slugă smerită.

— Wembury m-a amenințat... Pe legea mea!

Tonul său se schimbase; redevenise îngîmfat.

— Un funcționăraș de poliție, un mercenar mizerabil, și-a permis să mă amenințe pe mine, avocat la Înalta Curte de Justiție!

— Cum se poate, Maurice? Alan te-a amenințat?

El răspunse solemn că da și era cît pe ce să-i comunice și natura amenințării cînd, dintr-o dată se răzgîndi. Nu dorea, să aducă vorba despre Gwenda Milton.

— Nu i-am acordat nici un fel de atenție. Cu timpul, înveți cum să te porți cu asemenea indivizi... Dar voiam să-ți spun, Mary, că m-am informat și am aflat că Johnny n-a luat parte la revoltă.

Ea primi vestea cu atîta bucurie, că nici măcar o clipă nu-i puse autenticitatea la îndoială. Mary ignora faptul că Scotland Yard-ul știa tot atît de puțin despre ceea ce se întîmplase în închisoare, cît și Ministerul agriculturii, sau „Pescăriile Statului". Dar cînd se afla sub înrîurirea cocainei, Maurice mințea pentru plăcerea de a minți: era un simptom al viciului.

— Nu, n-a fost deloc amestecat. Capul răzvrătiților e unul pe nume... Am uitat cum îl cheamă, dar n-are importanță, și, draga mea, am meditat asupra acelei spargeri de la locuința ta. Nu poți să rămîi la Malpas Mansions. Nu-ți dau voie. Dacă ți s-ar întîmpla ceva, Johnny nu mi-ar ierta-o niciodată.

— Dar unde să merg, Maurice?

El zîmbi.

— Vino să locuiești în casa mea. Mă voi îngriji să se aranjeze odaia cea bună, să se verifice dacă lămpile funcționează. Poți să-ți iei o servitoare.

Mary clătină capul.

— Nu se poate, spuse ea liniştit. Nu sînt deloc îngrijorată din cauza spargerii, ci am convingerea că nimeni n-a vrut să-mi facă vreun rău. Rămîn la Malpas Mansions, iar în cazul în care mă voi simţi singură acolo, mă mut în altă parte.

— Dar, dragă Mary, spuse el mustrător.

— Sînt ferm hotărîtă, Maurice.

El păru că se resemnează.

— Cum doreşti. Se înţelege că nu ţi-aş propune să te muţi în casa unui holtei fără a-mi adapta gospodăria noilor împrejurări. Dar dacă nu vrei să-mi onorezi „coliba" cu prezenţa ta, fă cum crezi.

Cînd se apropiară de New Cross, Meister se trezi un moment din reveria în care se cufundase şi întrebă:

— Oare cine o fi acum pe scaunul de tortură?

Mary pricepu destul de greu înţelesul acestor cuvinte.

— Vrei să zici la Scotland Yard?

— Aş da mult, spuse încet avocatul, să ştiu exact ce se întîmplă în camera C 2 în acest moment, şi cine e biata fiinţă care stă înaintea inchizitorilor.

CAPITOLUL XXV

Doctorul Lomond nu putea fi caracterizat ca o biată fiinţă şi nici voiosul director de poliţie ca un inchizitor. Colonelul Walford avea multe de comunicat şi bătrînul doctor îl asculta, răsucind una din nenumăratele sale ţigări. Nu părea să acorde prea mare interes celor ce i se povesteau.

Lomond era dotat cu multe însuşiri plăcute şi avea umorul rasei. Vioi şi ager la minte, el poseda

acea siguranță de sine și încredere, caracteristice omului stăpîn pe situație. Putea să-și permită chiar luxul de a-și bate joc de el însuși, și de știința lui. Atitudinea sa față de director era respectuoasă din cauză că acesta se afla de mult în serviciul Scotland Yard-ului. Altfel îl considera ca pe un egal.

Se opri la ușă.

— Vă deranjez cumva? întrebă el.

— Poftiți, domnule doctor, zise directorul zîmbind.

— Bietul Pridveaux, spuse Lomond, clătinînd mîhnit capul. Zău că mă mustră conștiința că am trimis pe cineva la spînzurătoare, tocmai într-un fund de mahala. Este cu totul altceva să mori în respectabila New-Gate, iar „onoarea" de a fi spînzurat la Tyburn îți dă o valoare istorică. Păcat că știu atîta despre criminologie! Ați observat, domnule director, ce fel de urechi are Wembury?

Și descrise aceste „anexe" ale tînărului inspector, care era vădit jenat.

— Tipică ureche de criminal! Înpreună cu fălcile proeminente, ne indică un ucigaș fioros. Ai comis cumva vreo crimă?

— Pînă acum nu, mormăi Alan.

Lomond termină într-un tîrziu răsucirea țigării și directorul, care așteptase răbdător terminarea acestei operații, spuse:

— Aș vrea să vă vorbesc, domnule doctor.

— Despre o femeie? întrebă Lomond fără să-și ridice ochii.

— Cum dracu' ai ghicit? întrebă Wembury mirat.

— N-am ghicit deloc; știam. Vezi, d-ta ești un aparat de emisie, ca cea mai mare parte dintre oa-

meni, iar eu am o antenă foarte sensibilă. E vorba de telepatie. Un rest de animalitate, rămas în mine.

Bliss îl privea batjocoritor.

— Animalitate? spuse el. Pînă acum știam că telepatia e un apanaj al intelectului. Așa cel puțin se pretinde în America.

— Americanii pretind multe lucruri, în care nici măcar ei nu cred. Telepatia nu-i decît un instinct animalic, finisat de rațiune. Dar să ne întoarcem la doamna ... Ce-i cu ea?

— Aș dori să aflați de la dînsa cîte ceva despre soțul ei, zise Walford.

Medicul clipi șiret din ochi.

— Sînt convins că n-o să aflăm mare lucru! Ce știu nevestele despre soții lor?

— Nu sînt sigur că-i chiar soțul ei, răspunse Bliss.

Bătrînul rînji:

— Ah! Dacă-i vorba de soțul altei femei, s-ar putea să știe ceva despre el. Așa da! Cum o cheamă?

Directorul se întoarse spre Wembury:

— Care-i numele ei adevărat?

— Cora Ann Milton ... născută Barford.

Lomond ridică deodată privirea.

— Barford ... Cora Ann? Uite o coincidență!

— Ce coincidență?

— Am auzit multe despre o Cora Ann în urmă cu cîteva luni, zise doctorul aprinzîndu-și țigara.

— Cred că de mine n-aveți nevoie, domnule director, spuse Bliss. Eu am o treabă serioasă.

Și se îndreptă spre ușă.

— Doctore, iată un caz inventat parcă anume pentru d-voastră. Un om cu calitățile d-voastră ar trebui să-l prindă pe criminal într-o săptămînă.

— Asta-i numai un fel de a spune, răspunse medicul, fumîndu-şi liniştit ţigara.

Chicoteala lui îl urmări pe Bliss pînă pe coridor. Şi acum Lomond urma să audă raportul poliţiei despre Răzbunător. Walford deschise un dosar.

— Povestea acestui om e foarte ciudată şi ca antropolog, o să vă intereseze. Mai întîi, n-a fost prins niciodată. E un asasin. Dar, după cîte ştim, n-a profitat băneşte niciodată de pe urma vreuneia dintre crimele de care îl socotim vinovat. Ştim aproape cu certitudine, că în timpul războiului, a făcut parte, ca ofiţer, din corpul de Aviaţie... Un om foarte rezervat, care s-a împrietenit cu un singur camarad. Pe baza unei învinuiri nefondate, acesta a fost împuşcat mai tîrziu pentru laşitate, din ordinul colonelului său, Chafferis-Wisman. La trei luni după sfîrşitul războiului, Chafferis-Wisman a fost ucis. Bănuiam, ba sîntem chiar siguri, că aici a fost mîna Răzbunătorului, care a dispărut imediat după încheierea armistiţiului... fără a-şi lua măcar gratificaţia cuvenită.

— Desigur că n-a fost scoţian, îl întrerupse Lomond.

— A refuzat „Meritul militar", şi toate decoraţiile care i-au fost oferite, urmă Walford. N-a fost fotografiat niciodată cu vreun grup al regimentului său. Nu posedăm decît un desen, schiţat de către un steward pe bordul unui vapor care făcea curse regulate între Seattle şi Vancouver. Pe această navă, Milton s-a căsătorit.

— Căsătorit?

— La bord era o fată, care fugise de justiţia americană. Împuşcase un individ care o insultase într-un local de dans, rău famat, din Seattle. Proba-

bil că i-a destăinuit lui Milton că urma să fie arestată la sosirea lor la Vancouver, iar el l-a convins pe un preot, aflat pe vapor, să-i cunune. Astfel, ea a devenit supusă britanică, ocolind deci legea extrădării. A fost o faptă nebunească, à la Don Quijotte.

Lomond clipi din ochi.

— Ah, atunci trebuie să fie negreşit un scoţian. E un om îngrozitor, nu-i aşa?

— Dacă populaţia ar şti că el se află în Anglia, am avea mari neplăceri, răspunse colonelul. Aproape sigur că Milton l-a omorît pe bătrînul Oberzohn, fondatorul unei agenţii sud americane de natură foarte dubioasă. L-a ucis pe Attaman; cămătarul. Meister, dealtfel, se afla în locuinţa respectivă cînd a fost săvîrşită crima. Ucigaşul procedează metodic, de fiecare dată. Cînd a fost nevoit să părăsească ţara, după cazul Attaman, i-a încredinţat-o pe sora sa lui Meister.

— Nu avea de unde să ştie că avocatul ne dădea informaţii despre mişcările lui. Şi Meister, bestial cum este . . . (directorul ridică din umeri).

— Răzbunătorul e la curent? întrebă Lomond, apropiindu-şi scaunul de pupitru. Continuaţi, începe să devină interesant.

— Ştim că acum opt luni era în Australia. După informaţiile noastre el se află acum în Anglia. Şi, dacă într-adevăr e aşa, atunci singurul scop al întoarcerii sale nu poate fi decît acela de a se răfui cu Meister, în stilul său ciudat. Meister a fost avocatul lui . . . a fost văzut deseori, în societatea Gwendei Milton.

— Spuneați că aveți un portret...

Directorul îi întinse o schiță, făcută cu creionul, iar doctorul îngăimă:

— Dar glumiți... cum se poate... pe acest om îl cunosc!

— Cum? întrebă Walford neîncrezător.

— Îi cunosc barba mică și ciudată, fața amărîtă și ochii destul de frumoși...

— Îl cunoașteți... nu se poate! îngăimă Wembury.

— Nu spun că-l cunosc, dar l-am întîlnit undeva.

Lomond clătină capul.

— Da. L-am întîlnit la Port Said, acum vreo opt luni. Mă oprisem acolo, la înapoierea din Bombay, și descinsesem la un hotel. Cînd am aflat că un sărman european zace bolnav într-un han murdar din cartierul indigenilor, m-am dus să-l văd... Asemenea ființe, care trăiesc în promiscuitate cu indigenii, mă interesează întotdeauna; am găsit un om grav bolnav. De fapt bănuiam că avea să se curețe (Bătu ușurel în portret). Era domnul acesta.

— Sînteți sigur? întrebă Walford.

— Un om de știință nu e niciodată sigur de nimic. Debarcase de pe un vapor australian.

— Ăsta-i omul nostru! strigă Wembury.

— S-a însănătoșit?

— Nu știu, răspunse Lomond. Cînd am fost la el, aiura. Repeta mereu un nume: „Cora Ann“. L-am văzut de două ori. La a treia vizită făcută, bătrîna femeie care patrona hanul, mi-a comunicat că a dispărut în cursul nopții. Dumnezeu știe ce i s-a în-

tîmplat. Ar putea oare să fi fost Răzbunătorul? Nu e cu putință!

Directorul privi din nou schița.

— Eu cred totuși că da. Impresia mea este că n-a murit. Ați putea să ne ajutați, domnule doctor. Dacă știe cineva unde se găsește Răzbunătorul, apoi aceea nu poate fi decît nevastă-sa, doamna Milton...

— Cora Ann? Da?

— Domnule doctor, am fost foarte impresionat de felul cum l-ați interogat pe Pridveaux. Aș dori să faceți o încercare identică cu această femeie. Cheam-o aici, domnule inspector.

După ieșirea lui Wembury, colonelul scoase din dosar un alt document.

— Aici sînt însemnate mișcările ei, atît cît le-am putut verifica. Acum trei săptămîni s-a reîntors în țară cu un pașaport britanic. Locuiește la hotelul Marlton.

Lomond își potrivi ochelarii și studie documentul.

— A venit prin Genova... cu un pașaport britanic, spuneți. E într-adevăr căsătorită?

— Da, fără îndoială. S-au căsătorit pe vapor, dar n-au stat decît o săptămînă împreună.

— O săptămînă? Oh, atunci s-ar putea să-l mai iubească, observă Lomond cinic. Dacă prietenul meu egiptean e Răzbunătorul, cunosc o mulțime de lucruri despre această femeie. A fost cam vorbăreț în delirul lui și încetul cu încetul îmi revin în minte multe chestii rostite de el. Acum lăsați-mă o clipă să mă gîndesc! Cora Ann...

Deodată se întoarse:

— Orhidee!... Am găsit!

CAPITOLUL XXVI

În momentul acela fu introdusă Cora Ann. Purta un costum foarte elegant, de culoare deschisă. Ținînd țigara în degetele înmănușate, se uită o clipă la cei prezenți.

— Bună dimineața, doamnă Milton, spuse directorul, ridicîndu-se în picioare. V-am poftit aici fiindcă prietenul meu ar dori să stea puțin de vorbă cu dumneavoastră.

Cora aproape că nici nu-l luă în seamă pe bătrînul doctor. Pentru moment, atenția ei era concentrată asupra figurii milităroase a colonelului.

— Ce bine-mi pare! răspunse ea cu glas tărăgănat. Îmi place la nebunie să stau la taifas cu cineva.

I se adresă cu un surîs lui Wembury.

— În momentul de față care e cel mai frumos spectacol la Londra? La New-York mergeam des la teatru, dar a trecut atîta vreme de atunci!

— Cel mai frumos spectacol, doamnă Milton, zise Lomond, e Scotland Yard! Melodramă fără muzică, cu d-ta în rolul principal.

Pentru prima dată îi dărui o privire.

— Vai, ce nostim! Și cine-i partenerul meu?

— În clipa de față eu, răspunse scoțianul. Nu locuiești de mult la Londra, doamnă Milton... Asta-i numele d-tale, nu-i așa?

Ea aprobă cu privirea.

— Ai fost plecată departe?

— Desigur... departe de tot! spuse ea încet.

Glasul medicului deveni foarte blînd.

— Și cum l-ai lăsat pe soțul d-tale?

Ea nu mai zîmbi.

— Spune-mi, te rog, domnule Wembury, cine-i omul acesta?

— Doctorul Lomond, medic de poliţie, circumscripţia „R".

Răspunsul o linişti. În tonul cu care răspunse era ceva glumeţ.

— Pe soţul meu, nu l-am văzut de ani de zile, domnule doctor şi n-o să-l mai revăd niciodată. Bietul Arthur s-a înecat în portul Sidney. Credeam că toată lumea o ştie din ziare.

Privind la tînăra femeie împopoţonată, buzele doctorului se încreţiră.

— Aşa? Am şi observat că eşti în rochie de doliu.

Cora se simţi cam încurcată. Siguranţa începu să o părăsească.

— Nu-mi place să conversez pe acest ton.

— E singurul ton, de care dispun..., răspunse Lomond. Doamnă Milton (urmă el cu un surîs), pentru a reveni la un subiect foarte dureros...

— Dacă pe d-ta te doare, n-ai decît să-l eviţi.

— Soţul d-tale a părăsit această ţară acum trei ani, în mod precipitat. (Se întoarse spre Wembury). Sau poate patru?... Cînd l-ai văzut ultima oară? o întrebă.

Cora Ann îşi păstră sîngele rece. Nu răspunse. faţă un om care merita toată atenţia. Indeminatic, şiret, cu nişte ochi care trădau multă ştiinţă.

— D-ta ai ajuns la Sidney, la trei luni după sosirea lui, urmă Lomond, consultînd hîrtia ce i-o înmînase Walford. Ai descins la hotelul Portului, înscriindu-te sub numele de doamna Jackson şi ai locuit în camera nr. 36. Cîtă vreme ai locuit acolo ai comunicat cu soţul d-tale.

Cora zîmbi. Răspunse cu mult sarcasm:

— Vai, ce deştept eşti! Camera nr. 36 şi cîte şi mai cîte. Ca un copoi autentic!

Apoi adăugă serios:

— Afirm că nu l-am văzut niciodată.

Dar Lomond nu se dădu aşa de uşor bătut.

— Nu l-ai văzut niciodată... fie! Ţi-a telefonat atunci. I-ai cerut o întîlnire sau poate nu? Nu sînt chiar sigur.

Se opri, dar Cora rămase tăcută.

— Nu vrei să-mi spui? S-a temut că cineva ar putea să-ţi pîndească mişcările... aşa că ai fi pus poliţia pe urmele lui.

— Teamă? repetă ea dispreţuitor. De unde dracu ai scos acest cuvînt! Nimic nu i-ar putea insufla frică lui Arthur Milton! Dar a murit!

— Şi nu mai trebuie să se teamă de nimic... dacă a fost un protestant scoţian, spuse Lomond ironic. Hai să-l readucem acum la viaţă, da? (pocni din degete).

— Scoală-te, Henry Arthur Milton, care ai părăsit Melbourne pe vaporul Themistocles la aniversarea nunţii tale... împreună cu altă femeie.

Pînă în acea clipă, Cora Ann rămăsese rece, dar la pomenirea numelui vaporului ciuli urechile, iar cînd auzi ultimele cuvinte sări în picioare, turbată de mînie.

— Minciună! Niciodată n-a existat altă femeie pentru el.

Redobîndindu-şi cumpătul, zise rîzînd:

— Ascultă, domnule! Gluma d-tale a fost cam vulgară! Nu merita să mă emoţionez! Repet, nu ştiu nimic. Nu puteţi să vă atingeţi de mine... Nu mă puteţi sili să răspund la nici o întrebare. Cunosc legea. Şi acum plec.

Se îndreptă spre ușă. Wembury puse mîna pe clanță, gata să i-o deschidă.

— Bună ziua, doamnă Milton, zise Lomond.

Apoi pe un ton nevinovat:

— Doamna Milton, nu-i așa?

La aceste cuvinte ea se întoarse brusc.

— Ce vrei să insinuezi d-ta cu asta?

— Credeam c-ar putea fi vorba despre una din acele căsătorii ... improvizate, atît de frecvente în înalta societate, opină Lomond.

Ea se apropie încet de el.

— Poți fi un doctor fără pereche, dar în cazul de față diagnoza d-tale e greșită!

— Ce spui! Chiar cununată în toată regula? făcu Lomond sceptic.

Ea dădu din cap:

— Mai întîi de către un preot pe vapor, iar pe urmă, pentru orice eventualitate, la biserica Sf. Pavel. Deptford. Deptford îmi e un fel de patrie adoptivă. În afară de mormînt, nu cunosc nici un alt loc unde mi-ar displăcea să mă aflu, chiar moartă fiind. La noi acasă se vorbește despre Limehouse și Whitechapel ... dar astea-s orașe-grădină în comparație cu pomenita sucursală a iadului. Totuși, am fost cununată acolo de un preot autentic. Nimic improvizat, decît poate trusoul meu.

— Așa? Cununată? (glasul bărbatului mai trăda oarecare îndoială). Mincinoșii și bărbații căsătoriți au o memorie foarte scurtă ... A uitat să-ți trimită orhideele d-tale favorite.

Cora Ann se înfurie din nou. Mînia ei izvora din teama pe care i-o inspira din ce în ce mai mult bătrînul.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă pentru a doua oară.

— Avea obiceiul să-ţi trimită orhidee la aniversarea nunţii d-tale, răspunse Lomond încet, privind-o neîncetat în ochi. Chiar şi cînd se ascundea în Australia, în alt oraş decît d-ta — spre a nu fi descoperit — ţi-a trimis florile. Dar anul acesta, nu. Îmi imaginez că a uitat. Sau poate o fi dat o altă întrebuinţare orhideelor?

Cora se apropie şi mai mult de doctor. În mînia ei începu să vorbească aproape incoerent:

— Crezi?... Aşa? Nu mă mir că un om ca d-ta rosteşte asemenea vorbe! Dar te înşeli amarnic! Altă femeie! Nici o clipă măcar nu s-a gîndit Arthur la altcineva în afară de mine... Singurul lucru ce l-a durut era că nu putem fi împreună. A înfruntat orice primejdie numai ca să mă vadă! Probabil că l-am întîlnit în Collins Street, dar nu l-am recunoscut... Şi-a riscat viaţa pentru a mă vedea!

— Şi cîştigul a fost la înălţimea mizei! El era deci la Melbourne, cînd şi d-ta te aflai acolo şi nu ţi-a trimis orhideele.

Ea făcu un gest care-i trăda nervozitatea.

— Orhidee! Ce nevoie am eu de orhidee? Cînd nu le-am primit am înţeles...

— Că el a părăsit Australia, completă Lomond. Iată de ce ai plecat în asemenea grabă. Încep să cred că eşti îndrăgostită de el!

— Da? întrebă ea rîzînd. Aşa mi se pare şi mie.

Cora îşi luă poşeta de pe birou.

— Cred c-am terminat.

Şi, salutîndu-l pe colonel, făcu un pas spre uşă.

— Sau intenţionaţi cumva să mă opriţi?

— Sinteţi liberă să plecaţi cînd doriţi, zise Walford.

— Foarte bine! răspunse Cora Ann, făcînd o mică plecăciune. Bună ziua, domnilor.

Dar glasul odios al inchizitorului o opri:

— Dragostea e oarbă. L-ai întîlnit şi nu l-ai recunoscut! Vrei să ne faci să credem că era destul de bine deghizat încît a îndrăznit să se plimbe pe Collins Street la lumina zilei?... Oh, nu, Cora Ann nu vei izbuti să ne convingi.

De data aceasta ea îşi pierdu aproape de tot cumpătul şi tremurînd de mînie, îi strigă:

— Pe Collins Street? El s-ar plimba şi pe Regent Street la lumina zilei sau a lunii. Dacă i-ar trece numai prin minte, ar veni chiar aici la Scotland Yard... în vizuina leului, fără să i se întîmple nimic. Da, el ar fi în stare să comită o asemenea nebunie. Aţi păzi toate intrările, iar el ar intra şi ar ieşi după pofta inimii sale! Rîzi... rîzi... poţi să rîzi cît vrei... dar el ar fi în stare... ar fi în stare...

Bliss intrase în cameră şi Cora probabil îl zărise, căci Alan Wembury, care nu-i urmărise privirea, o văzu deodată făcîndu-se palidă ca o moartă şi, înainte ca ea să leşine, o prinse în braţe.

CAPITOLUL XXVII

Nici o femeie nu e atît de sfîntă sau atît de naivă, în zilele noastre, încît să nu recunoască viciul, atunci cînd vine în contact cu el, prin forţa împrejurărilor. În privinţa lui Maurice Meister, Mary Lenley trecuse prin toate stadiile înţelegerii; începuse prin

a avea în el o încredere totală — reminiscență din copilărie —, dar în urma unei serii de întîmplări, în aparență mărunte, ajunsese să-l vadă așa cum era el în realitate și nu cum și-l închipuise în entuziasmul ei naiv. Însă, cunoscîndu-i adevărata față, judecata ei continua să rămînă limpede. Nu fu cuprinsă nici de groază, nici de mîhnire, cînd înțelese ce se întîmplase de fapt cu Gwenda Milton. Nimeni nu-i vorbise deschis despre biata fată. Fusese nevoită să se lămurească singură, adunînd date de la diferite persoane prea puțin dispuse s-o ajute să vadă realitatea. Apoi, permisese imaginației sale să completeze golurile.

Curios lucru, dar niciodată nu se consideră amenințată de Maurice. Fuseseră atît de multă vreme buni prieteni, încît nu presupunea nici măcar pentru o clipă că el ar putea fi cuprins de tulburare la vederea ei. Cînd el îi puse la dispoziție camera cea frumoasă de la primul etaj, ea nu văzu în aceasta decît un act de gentilețe din partea lui și împotrivirea ei se datora în mare parte dragostei ei pentru independență și aversiunii împotriva unei ospitalități, care, odată primită, putea deveni supărătoare și cu timpul chiar nesuferită. Iar în spatele tuturor acestor motive se mai ascundea și teama instinctivă a femeii de a se îndatora prea mult unui bărbat.

La două zile după vizita la Scotland Yard, cînd veni dimineața la serviciu, găsi casa plină de lucrători, ocupați să potrivească o nouă cercevea la fereastra cea mare a biroului.

— Punem gratii la ferestre, domnișoară, îi explică unul din lucrători. Sper că nu vom face prea mult zgomot.

Mary zîmbi.

— În cel mai rău caz, am să lucrez în altă cameră.

De ce gratii? Cartierul era destul de rău famat, dar niciodată domnul Meister nu primise vizita vreunui musafir nepoftit, adică a vreunui spărgător. Dealtfel după cît putuse ea vedea, nu prea era ceva de furat în afară de argintăria foarte fină. Hackitt vorbea mereu despre acele obiecte de preț. Evident, îl fascinau.

— De fiecare dată cînd lustruiesc această cană pentru lapte, mi se face frică de nouă luni de închisoare, i se plînsese el.

Dar cînd îi pomeni de închisoare, o făcu să-și reamintească de Scotland Yard.

— Da, domnișoară, zise Sam, am vorbit cu directorul poliției. E de necrezut că acești „polipi", nu pot descoperi nimic, fără ajutorul nostru!

— Ce au vrut să afle de la d-ta, Hackitt?

— Vezi, domnișoară, răspunse Sam șovăind, era ceva în legătură cu un prieten de-al meu, un domn pe care l-am cunoscut cîndva...

Nu voise nici în ruptul capului să-i spună mai mult. Faptul îi dădea de gîndit Mary-ei. Cu cel dintîi prilej, ea îl întrebă pe Maurice Meister ce puteau însemna cuvintele fostului pușcăriaș, dar nici avocatul nu se arăta mai comunicativ.

— Draga mea, ar fi bine dacă ai vorbi cît mai puțin cu Hackitt, zise Maurice. E un mincinos, complet lipsit de scrupule, care ar spune orice, numai să poată speria lumea. Ai ceva știri de la Johnny?

Ea răspunse că nu. Ar fi trebuit să primească o scrisoare chiar în dimineața aceea, dar spre marea ei decepție, scrisoarea nu sosise.

— De ce pui aceste gratii, Maurice?

— Ca să-i țin pe răufăcători afară. Prefer să intre pe ușă.

Această glumă o făcu să rîdă. Tonul și purtarea lui dovedeau că recursese iarăși la vechiul său „stimulent".

— Noaptea, casa mi se pare îngrozitor de pustie, urmă avocatul. Îți închipui, Mary, cît de singur sînt?

— Și ce ar fi dacă ai ieși mai des? propuse ea.

— În momentul de față e tocmai ceea ce n-aș vrea să fac... Ar fi cu totul altceva, dacă aș avea pe cineva care să-mi țină de urît. Dragă Mary, nu vreau să fac fasoane, și-ți spun mai bine pe șleau că ți-aș fi recunoscător dacă ai petrece, din cînd în cînd, o seară cu mine.

Probabil prevăzuse răspunsul care urmă.

— Îmi pare rău, Maurice, dar asta nu se poate. Știu că, după tot ce ai făcut pentru mine îți datorez recunoștință, dar trebuie să înțelegi că nu se poate.

Meister o privea pe sub pleoapele pe jumătate lăsate și era vădit că nu socotea refuzul ei definitiv.

— Nu vrei să cinezi într-o seară cu mine? Îți voi cînta cea mai frumoasă sonată scrisă vreodată! M-am săturat să-mi cînt numai mie.

Mary nu vedea în invitația lui nici un motiv serios ca să-l refuze. Începu să șovăie.

— Bine, o să mă gîndesc, promise ea.

În după amiaza acelei zile, Meister se ocupa de cazul unui domn, care fusese arestat, deoarece conducea, în stare de ebrietate, un automobil. În timp ce Mary se pregătea de plecare, avocatul se înapoie în grabă de la vizita făcută clientului.

— Mai așteaptă puțin, Mary. Vreau să-i scriu doctorului Lomond cîteva rînduri referitoare la acest biet deținut. Lomond, bătrînul scoțian l-a declarat beat și doresc să fie de față, cînd medicul de casă îl va examina pe arestat.

Îi dictă scrisoarea și, cînd ea i-o prezentă la semnat, Meister întrebă:

— Oare prin cine aș putea să-i trimit această scrisoare?

Și, uitîndu-se la secretară:

— Vrei să fii atît de bună să i-o predai? Treci prin apropierea casei lui, căci stă în Shardeloes Road.

— Bineînțeles, răspunse Mary, zîmbind. Îmi place să-l revăd pe bunul doctor.

— Să-l revezi? Dar de unde îl cunoști? întrebă uimit avocatul.

Ea îi povesti despre scurta convorbire avută cu Lomond în fața Scotland Yard-ului. Meister o ascultă indispus.

— Asta e un mare pișicher, zise avocatul îngîndurat. Are mai multă minte decît toți ceilalți de la Scotland Yard la un loc. Zîmbește-i drăguț, Mary. Aș vrea să-l scap pe nefericitul meu client de o învinuire gravă. E un agent de schimb foarte bogat, care trăiește la Blackheath.

Pe drum, Mary se întrebă ce înrîurire putea avea surîsul ei asupra diagnozei făcută de bătrînul doctor. Își dădea seama că Lomond nu putea fi influențat cu asemenea trucuri. Apartamentul medicului se găsea într-o căsuță mohorîtă situată într-o străduță întunecoasă. Gazda, care părea să-l fi luat sub ocrotirea ei, îi spuse tinerei secretare:

— De abia a venit acasă, domnișoară, și nu cred că o să vă primească.

Dar Mary insistă, își spuse numele și femeia se înapoie numaidecît pentru a o pofti în salon. Acolo îl găsi pe doctor, așezat într-un jilț incomod, cu o carte deschisă pe genunchi. Ochelarii îi alunecaseră pe vîrful nasului.

— Ei bine, dragă, zise Lomond, închizînd cartea și ridicîndu-se încetișor, în picioare. Ce s-a întîmplat?

Ea îi înmînă scrisoarea și în timp ce o citea, doctorul rosti cu jumătate de glas o serie de comentarii ce nu păreau destinate urechilor Mary-ei.

— Ah ... de la Meister ... ticălosul fățarnic ... despre bețiv ... mi-am închipuit. Beat a fost și beat a rămas, și toate autoritățile medicale din Harley Street nu vor putea susține că a fost treaz ... Foarte bine, foarte bine!

Îndoi scrisoarea și o băgă în buzunar, uitîndu-se cu bunăvoință pe deasupra ochelarilor la Mary.

— Vasăzică, te-a făcut mesageră? De ce nu ocupi loc, domnișoară?

— Mulțumesc, domnule doctor, dar trebuie să mă duc acasă.

— Așa. Să știi că ești o fată cuminte, dacă rămîi acasă, adică în propria d-tale locuință.

Fără să-și dea seama, ea începu să-i povestească despre spargerea care avusese loc la domiciliul ei.

— Inspectorul Bliss? întrebă Lomond îngîndurat. Da, da, am auzit despre această întîmplare. Alan Wembury mi-a comunicat-o. Vezi, ăsta-i un băiat drăguț. (O privi șiret). Probabil te întrebi ce naiba a căutat Bliss în locuința d-tale. Ei bine, nici eu nu știu cu siguranță. Dar sînt un bun psiholog. Pre-

supun, deci, că nădăjduia să găsească acolo ceva de care avea neapărată nevoie. Într-un asemenea caz, un detectiv se expune fără șovăire. Ai observat vreo lipsă?

— Nimic, în afară de o scrisoare care nu-mi aparținea. Fusese pierdută la mine de către doamna Milton. Pe urmă, cînd am găsit-o, am încuiat-o într-un sertar. Asta-i tot ce mi-a dispărut.

Lomond își frecă bărbia nerasă.

— De unde să știe Bliss despre scrisoare? Și dacă știa, ar fi riscat, oare, să-și rupă gîtul, pentru atît de puțin? Iată un mister care-ți aparține, domnișoară dragă.

El o conduse pînă în stradă și se opri în fața ușii de la intrare, ca s-o salute încă o dată cu mîna. De sub mustața căruntă îi atîrna eterna țigară.

CAPITOLUL XXVIII

De la vizita la Scotland Yard, cu Maurice Meister se petrecuse o schimbare neplăcută; se apucase de băut. Sticla cu coniac era aproape nelipsită de pe masa lui. Dimineața părea bătrîn și suferind. Făcu ceea ce nu făcuse niciodată: imediat după dejun se așeză pentru ore întregi la pian, zăpăcind-o complet pe Mary. Totuși cînta desăvîrșit, ca un adevărat artist. Cîteodată, tînăra fată avea impresia că Meister cu cît era mai amețit, cu atît cînta mai bine. Privirea lui era ațintită în gol și ai fi zis că nu aude și nu vede ce se petrece în jurul său. Hackitt intră în cameră și-l observă cu un rînjet disprețuitor. Îi vorbea chiar din cînd în cînd, dar era convins că Meister, nu-l auzea; gîndurile lui rătăceau cine știe unde ... Pînă și Mary trebuia să aștepte cu re-

semnare clipa cînd, în sfîrșit, putea obține de la el un răspuns inteligibil.

Avocatul se speria din orice. La cel mai mic zgomot sărea în sus. O ciocănitură neașteptată în ușă băga spaima în el. Hackitt, care dormea în casă, povestea fel de fel de lucruri ciudate, întîmplate în cursul nopții. Odată găsise masa avocatului plină cu sticle de coniac; în afară de una singură, toate fuseseră golite!

Trecuseră două zile de cînd lucrătorii terminaseră cu așezarea gratiilor la locuința lui Meister. Alan Wembury aștepta moțăind, aducerea la biroul din Flanders Lane a unui răufăcător, cu a cărui arestare îi însărcinase pe oamenii săi, cînd auzi deodată telefonul sunînd.

— Pentru d-voastră, domnule inspector, anunță sergentul de serviciu.

Alan alungă somnul și luă receptorul din mîna sergentului. Recunoscu glasul lui Hackitt, care părea foarte tulburat.

— ... Nu știu ce are. Dar de la ora trei dimineața aici e un adevărat balamuc. N-ați putea aduce cu d-voastră un medic care să-l examineze?

— Ce s-a întîmplat cu el? întrebă Alan.

Omul înfricoșat de la celălalt capăt al firului nu voia să emită o părere.

— Nu știu... S-a închis în dormitor și urlă ca un nebun.

— Vin, spuse Alan, și închise telefonul, fiindcă își făcuse apariția doctorul Lomond.

Venea de la arestul poliției, unde fusese chemat pentru un caz de delir. Prezența lui la această oră era providențială. În cîteva cuvinte, Alan îi comunică cele relatate de Hackitt.

— Cauza, poate fi alcoolul, dar cred că mai degrabă e vorba de un stupefiant, spuse Lomond, punîndu-și încetișor mănușile.

— Te însoțesc, Wembury. Poate astfel vom evita să se amestece justiția.

Dar Alan se și îndepărtase, așa că doctorul trebui să alerge ca să-l ajungă.

Peste un sfert de oră, Wembury apăsa pe butonul de la poarta vopsită în negru a locuinței avocatului. Hackitt îi deschise imediat. Era în cămașă și izmene, clănțănea din dinți, iar pe față i se putea citi o adîncă îngrijorare.

— Ce fel de glumă-i asta, Sam? întrebă Wembury sever. Telefonezi la secție, după medicul poliției! De ce n-ai trimis după doctorul lui?

Hackitt găsi întrebarea neroadă, dar nu-și exprimă această părere.

— Nu știam cine-i doctorul lui! Și scotea niște țipete de parcă ar fi fost pus la frigare... Ce era să fac?

— Mă duc sus să-l văd, zise Lomond. Unde-i dormitorul lui?

Sam se îndreptă spre o ușă, și deschizînd-o, spuse:

— Pe aici, domnule doctor.

Lomond începu să urce și sunetul pașilor săi devenea din ce în ce mai slab.

— Ți-a fost frică să nu fi bănuit dacă dădea ortul popii? întrebă Wembury. Vezi Hackitt ce înseamnă să ai o reputație proastă?

Alan ridică o tavă de argint de pe masă: argintăria lui Meister era surprinzător de frumoasă. Sam privea foarte atent.

— E grea, nu-i așa? zise el cu un interes profesional. Asta s-ar vinde bine. Cam cît aș căpăta pe ea?

— Trei ani, sau așa ceva, răspunse Alan sec.

Hackitt închise ochii dezamăgit. Deodată își aminti că avea ceva de comunicat.

— Domnule Wembury, ce caută Bliss în circumscripția d-voastră?

— Bliss? Ești sigur, Sam?

— Îi cunosc prea bine mutra ca să mă înșel, zise Sam. S-a învîrtit tot timpul pe aici de cînd am fost angajat de Meister.

— Dar de ce?

— Nu știu, mărturisi fostul pușcăriaș. Ieri l-am găsit sus la etaj.

— Pe domnul Bliss?

A spune că Wembury era surprins însemna să-i descrii starea sufletească într-un chip foarte atenuat.

— L-am întrebat: „Ce faceți d-voastră, aici sus?" rosti Sam cu emfază.

Wembury clătină capul.

— Minți!

— Bine, replică Sam scîrbit. D-voastră țineți unul la celălalt.

Pe scară se auziră pași și peste o clipă intră doctorul.

— Îi e mai bine, domnule doctor? întrebă Wembury.

— Lui Meister? Desigur. Ăsta e un băiat zdravăn. Face parte dintr-o bună și foarte veche familie englezească. Meisterii au venit o dată cu... Wilhelm Cuceritorul... numai că acest Cuceritor a pierdut războiul.

Lomond mirosi carafa de pe masă și Wembury îl privi semnificativ.

— Iată otrava care îl ucide, spuse el.

Lomond mirosi din nou sticla.

— Nu-i deloc otravă, e whisky scoțian! În tot cazul cea mai plăcută otravă pe care o cunosc. Nu! (Luă o priză dintr-o cutie imaginară). Cocaină, Wembury . . . Iată ce-l dă gata pe Meister.

Se uită împrejur.

— E ciudat biroul ăsta, Wembury!

— Da, răspunse Wembury grav și aici trebuie să se fi petrecut multe lucruri ciudate. S-au pus gratii la ferestre?

Sam, căruia-i adresase ultimele cuvinte, dădu din cap.

— Da, domnule inspector. Dar pentru ce trebuiau gratii?

— Ca să nu poată intra Răzbunătorul.

Sam holbă ochii.

— Răzbunătorul! îngăimă. Așa! Adio slujbă! Mă miram eu de ce-i trebuiau gratii și de ce îmi cerea să dorm aici în casă.

— Ți-e teamă de Răzbunător? întrebă Lomond cu interes.

— Nu fii prost, Hackitt, interveni Alan. Toată lumea tremură și se ferește de Răzbunător.

— Nici pentru o sută de mii de lire sterline n-aș mai sta noaptea aici, spuse Sam cu aprindere.

— Cam multe parale pentru un serviciu dubios! făcu doctorul ironic. Te rog să ne lași un minut singuri, Hackitt.

Închise chiar el ușa după omulețul furios.

— Haide, să-l vezi pe Meister, zise Lomond.

Și Wembury îl urmă pe doctor sus pe scară.

— Trăiește, constată acesta din pragul ușii.
Meister stătea întins pe patul răscolit, respirînd greu. Obrazul îi era roșu ca focul și ținea plapuma de mătase cu miinile încleștate.
„Un sfîrșit trivial la ceea ce promitea să devină o mare tragedie“, gîndi Alan.
Dar dintr-o dată simți cum i se strînge inima. Își dădea seama că, de fapt, ceea ce părea un sfîrșit era abia începutul unei drame în care avea să fie implicat nu numai Maurice Meister, ci și Mary Lenley, prietena lui din copilărie. Alan se vedea nevoit să admită că Mary îi devenise mult mai dragă decît îndrăznea să-și mărturisească.

CAPITOLUL XXIX

De cîteva ori, în cursul muncii obositoare care urmă, Wembury auzi pașii tainici ai lui Hackitt pe scară, ba odată constată că dispăruse. Cînd inspectorul coborî era aproape șapte. Sam, servitor conștiincios, în șortul verde de abă, folosind o găleată de apă și o bucată de piele, freca sîrguincios geamurile, oarecum stînjenit de gratii.
— Îi e mai bine? întrebă Hackitt.
Alan nu răspunse. Stătea înaintea ușii misterioase, acea ușă zăvorîtă care nu se deschidea niciodată și care părea că nu duce nicăieri.
— Ce-i în spatele acestei uși?
Sam Hackitt clătină capul. Aceeași întrebare și-o pusese de multe ori și el, făgăduindu-și plăcerea unei inspecții amănunțite, cu cel dintîi prilej ce i-ar permite să lucreze nestingherit.

— Nu știu; n-am văzut-o niciodată deschisă. Poate că-și ține banii acolo. Omul ăsta trebuie să aibă milioane, domnule Wembury.

Alan împinse zăvoarele înapoi și încercă din nou ușa. Era încuiată.

— Știi unde ține cheia?

Sam șovăi. Era stăpînit de dorința firească a hoțului de a părea prost.

— Da, zise în sfîrșit.

Curiozitatea, speranța că va afla taina, învinseră intenția de a se arăta nevinovat și neștiutor.

— E deasupra căminului. O știu din întîmplare fiindcă . . .

— Fiindcă ai încercat-o, adăugă Alan.

Dar din violența cu care Sam protestase, deduse că acesta nu apucase să pună în practică lovitura plănuită. Alan se îndreptă spre ușa care ducea în dormitor și ascultă. I se păru că-l aude pe Meister vorbind. Această veghe, în așteptarea întoarcerii doctorului Lomond, începea să-l obosească. Știa, dealtfel, că nu era necesar să mai rămînă acolo. Nu voia să și-o mărturisească, dar, de fapt o aștepta pe Mary Lenley.

Era puțin îngrijorat din pricina doctorului. Acest detectiv amator pasionat părea să fi fost prins în mreje de către Cora Ann. De două ori îi văzuse împreună și-l mustrase pe Lomond.

— E o femeie primejdioasă, doctore.

— Și eu sînt un bărbat grozav de primejdios, răspunsese Lomond. Îmi place . . . Mi-e milă de biata micuță. Iată viciul meu capital: mila față de femei.

— Bagă de seamă, să nu-ți fie într-o bună zi milă de propria-ți persoană! zisese Alan grav.

Doctorul chicotise.

— Ce-i asta?... Un „Aviz către tineri"?

Cînd medicul poliției reveni, Wembury aștepta încă în fața casei.

— Mă duc să-l văd pe bietul băiețaș, zise Lomond sarcastic. Aștepți pe cineva?

— Da... nu. Aștept pe unul din oamenii mei, răspunse Alan, spre marea veselie a doctorului.

În sfîrșit reușise să-l facă pe un inspector de poliție să roșească...

Pe Meister îl găsi dormitînd și coborî din nou, pentru a examina încă o dată camera care slujea avocatului în același timp și de salon și de birou. Sam veni și el, urmărind inspecția doctorului cu viu interes.

— L-am văzut pe Wembury stînd afară, povesti Sam cu familiaritatea oamenilor de soiul său. Desigur, vrea s-o vadă pe domnișoara Lenley.

Doctorul se uită la el.

— Cine-i domnișoara Lenley? Sora deținutului?

— Da, domnule..., Johnny Lenley a căpătat trei anișori pentru șterpelirea unui colier de perle.

Lomond merse la pian.

— Cine cîntă? Ea?

— Nu, domnule doctor... dumnealui.

— Meister? făcu Lomond încruntîndu-se. Ah, da, am auzit.

— Cînd e amețit tare, explică Sam. Atunci e orb și surd. Uneori, cînd îl ascult, simt cum mă furnică.

— Meloman? Asta-i rău.

— Ba cîntă bine, îl asigură Sam. Mi-ar plăcea și mie nițică muzică, dar bucățile pe care le cîntă dumnealui... (Imită oribil o Nocturnă de Chopin). Zău, îmi vine să fug, nu alta!

Clopotul de la intrare sună și fostul pușcăriaș părăsi camera. Doctorul, așezat pe scăunelul de la pian, cu mîinile în buzunar, își continuă inspecția. Deodată văzu un lucru ciudat. Deasupra ușii, ascuns în arhitravă, se aprinse un bec roșu. Era un semnal! ... De la cine? Și ce prevestea? Lumina se stinse din nou. Lomond se apropie în vîrful picioarelor și ascultă. Nu se auzea nimic.

În clipa aceea, Hackitt se înapoie cu un teanc de scrisori.

— Poștașul ..., începu.

Dar deodată văzu expresia de pe fața doctorului.

— Hackitt, întrebă acesta încet, cine mai stă în casă, în afară de d-ta și Meister?

Fostul pușcăriaș îl privi bănuitor.

— Nimeni, bucătăreasa e bolnavă.

— Cine-i aduce dejunul?

— Eu. Un pesmet și un tirbușon.

Lomond se uită spre tavan.

— Ce e acolo sus?

— Cămara cu vechituri.

Neliniștea lui Sam crescu.

— Ce s-a întîmplat, domnule doctor?

— Credeam ... Nu-i nimic.

— Poate doriți să vedeți camera?

Lomond făcu un gest afirmativ și-l urmă sus pe scară. Trecură pe lîngă dormitorul avocatului și ajunseră la o încăpere prăfuită, plină cu mobile vechi.

Wembury și Mary Lenley intrară în biroul-salon la puțin timp după ieșirea doctorului.

— O să-mi strici reputația, Alan, zise ea, zîmbind. N-ar trebui să-ți spun Alan cînd ești aici în calitate oficială, ci domnule inspector, nu-i așa?

— Mi-ar părea rău dacă mi-ai spune altfel decît Alan. Dar ca să fiu sincer, Mary, îmi vine într-adevăr greu, cînd îmi rostești numele. Nu uita că am fost învățat să-ți spun domnișoară Mary și să stau cu pălăria în mînă înaintea tatălui d-tale.

Mary oftă.

— Nu-i ciudat?

— Da, foarte.

O privi cum își scotea mantoul și pălăria.

— Dacă lumea ar citi asta într-o carte, ar zice că nu e adevărat. Lenley-i de la Lenley-Court și Wembury-i din căsuța grădinarului.

Mary-ei îi veni să rîdă.

— Nu fii prost. Doamne, ce de scrisori!

Una singură o interesa: era scrisă cu creion, de mîna lui Maurice Meister. După cum părea, cuprinsul o interesa atît de mult, încît uită complet de prezența lui Alan Wembury. El văzu, cu inima strînsă, că fata se îmbujorase la față și că ochii îi sclipeau. Nu putea ști că Meister își reînnoise prin acea misivă invitația la supeu și că Mary roșise de mînie.

— Mary, zise el pentru a doua oară, mă asculți?

Ea își ridică privirea de pe scrisoare.

— Da.

Cum să o prevină? Toată dimineața își frămîntase creierii cu dezlegarea acestei probleme, deosebit de importantă pentru el.

— Te simți bine aici? întrebă Alan jenat.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să zic... Ei bine, Meister nu se bucură de o reputație prea bună. John știe că lucrezi la el?

Mary clătină din cap și fața i se întunecă.

— Nu... Nu voiam să-l necăjesc. Johnny e uneori atît de ciudat, chiar cînd scrie.

Alan suspină adînc.

— Mary, d-ta știi unde poți să mă găsești?

— Da, Alan, mi-ai vorbit despre asta, răspunse ea mirată.

— Ei bine, niciodată nu poți să știi ce greutăți și neplăceri s-ar putea ivi. Aș vrea... aș dori... în cazul în care s-ar întîmpla ceva neplăcut...

Începuse să vorbească cu totul incoerent.

— Neplăcut?

Oare a înțeles? se întrebă Mary. Gîndul acesta o înspăimînta.

— Și dacă ai să fi în... primejdie, urmă Alan disperat, știi ce vreau să zic... Adică, dacă cineva... cum să mă exprim... dacă cineva te-ar incomoda, aș dori să vii la mine. Da?

Buzele ei tremurau.

— Alan, știi că devii sentimental?

— Îmi pare rău.

El se pregătea să iasă, dar cînd ajunse la ușă, Mary îl strigă:

— Ești un băiat drăguț, zise ea duios.

— Nu, sînt un mare măgar, răspunse Alan aspru, trîntind ușa.

Mary rămase îngîndurată lîngă masă. Avea vaga senzație că se petreceau niște lucruri ciudate, că în spatele bunăvoinței aparente a lui Meister se ascundea ceva murdar și sinistru. Dacă Johnny ar fi fost liber... și-ar fi dat viața pentru ea.

CAPITOLUL XXX

Spre casa lui Meister ducea un drum de care știau numai trei oameni. Dintre aceștia, unul era mort. Cel puțin așa nădăjduia Maurice. Al doilea se afla cu siguranță în închisoare. Căci Johnny Lenley descoperise într-o zi taina avocatului. Terenul, care-i aparținea lui Meister, se întindea cîndva pînă la malul apei. Chiar și acum, o mică magazie dărăpănată, se afla pe un maidan acoperit cu bălării, proprietatea lui Meister, deși un adevărat haos îl despărțeau de casa din Flanders Lane.

În dimineața aceea, un tînăr mergea de-a lungul canalului; se opri peste drum de fabrică și, uitîndu-se în jur, ca să se convingă că nu era observat, descuie poarta scorojită și păși pe terenul acoperit cu bălării. Într-un colț al acestuia se afla o căsuță, cu aspectul unei magazii. Cheia cu care descuiase poarta exterioară, se potrivea și la ușa căsuței. Străinul intră și, încuind-o cu grijă, începu să coboare o scară întortocheată, construită cu cîțiva ani în urmă.

La capătul de jos al scării era un pasaj zidit cu cărămizi, prin care un om scund putea trece fără greutate. Străinul, însă, fiind înalt, fu nevoit să se aplece. Nu ardea nici o lumină și tînărul scoase o lampă de buzunar, ca să poată înainta. Pavajul era curat, deoarece fusese măturat nu de mult, chiar de mîna avocatului. Meister socotea că foarte curînd o musafiră drăgălașă va veni pe această cale, ca să nu fie văzută de detectivii care-i păzeau casa. El însuși arătase Mary-ei pasajul, care n-avea nimic din

grozăviile atribuite de obicei unor asemenea drumuri subterane.

Necunoscutul păși înainte, luminîndu-și calea. După vreo trei minute, ajunse la o cotitură. Trebui să apuce spre stînga ca să dea de un beci, de unde ducea în sus o scară acoperită cu un covor. Tînărul urcă treptele încet și cu băgare de seamă. La jumătatea drumului simți că o treaptă cedează și zîmbi malițios. Știa că, printr-un mecanism tainic, un bec de alarmă se aprinsese în odaia lui Meister. Se întreba cine se găsea în momentul de față la avocat și dacă prin acel semnal nu-l pusese cumva pe Meister în încurcătură. Ajunse înaintea unui lambriu și ascultă. Reuși să deosebească două voci: a lui Meister și a Mary-ei Lenley. Se încruntă. Mary aici? Crezuse că renunțase la post. Apropiindu-și urechea de lambriu, tînărul ascultă.

— ... draga mea, spunea Meister, ești delicioasă, adorabilă. Cînd degetele d-tale ating ușor clapele mașinii de scris, mi se pare că văd un fluture zburînd din floare în floare...

— Nu vorbi prostii, Maurice, zise Mary.

Meister trebuie să se fi așezat la pian căci se auziră niște acorduri suave. Apoi iarăși glasul Mary-ei și un zgomot de parcă se dădea o mică luptă.

Meister o prinsese de umeri, voind s-o tragă spre el, cînd deodată zări o mînă apărînd între ușă și lambriu.

Cu un țipăt de spaimă, avocatul fugi din cameră, lăsînd-o singură pe fată.

Ea rămase încremenită. Văzu cu groază mîna înaintînd de-a lungul zidului, pînă cînd lambriul se dădu la o parte și un tînăr intră în cameră.

— Johnny!

În clipa următoare Mary Lenley plîngea în brațele fratelui ei.

CAPITOLUL XXXI

Era Johnny Lenley!

— Dragul meu... De ce nu mi-ai spus că te întorci?... Ce surpriză minunată! Închipuie-ți că ți-am scris chiar azi dimineață! exclamă ea emoționată.

O îndepărtă ușor, privind-o drept în față.

— Mary, ce cauți aici în biroul lui Meister?

Vorbea liniștit, dar era în glasul său ceva ce o făcu să se înfioare.

— Sînt secretara lui, răspunse Mary. Știi bine că m-a angajat înainte de... de plecarea ta.

Începu să-i mîngîie obrazul.

— Cît mă bucur că te văd! Vreau să mă uit bine la tine. Sărăcuțule, ai avut mult de îndurat?

Lui Hackitt, care intrase tiptil și urmărea cu viu interes înduioșătoarea scenă, ultima ei întrebare i se păru cu totul de prisos.

— Nu chiar așa de mult, răspunse Johnny nepăsător.

Apoi adăugă:

— De ce ai continuat să lucrezi pentru el? I-am lăsat lui Maurice bani pentru tine spunîndu-i că nu vreau să mai fii în slujba lui. A fost ultimul lucru pe care i l-am spus la Old Bailey.

Hackitt plescăi enervat din limbă:

— I-ai lăsat bani lui Meister? Ești nebun!

Dar Lenley nu-l auzi.

— Nu ți-a dat banii?

Pe față i se putea citi mînia crescîndă.

— Nu, Johnny... Nici nu știam despre o astfel de sumă.

Fratele ei dădu din cap.

— Înțeleg acum.

— Nu cumva ești supărat pe mine, Johnny? întrebă Mary cu lacrimi în ochi. Vezi, nici nu-mi vine să cred că te afli aici în carne și oase. Credeam că o să mai dureze mult pînă cînd te vei înapoia.

— Pedeapsa mi-a fost iertată, zise Lenley. Un deținut, pe jumătate nebun, l-a atacat pe directorul închisorii și eu l-am salvat. Nu mă așteptam decît la o reducere cu cîteva zile a pedepsei, însă directorul mi-a și comunicat că aveam să fiu eliberat înainte de termen.

Figura lui Hackitt trădă iarăși disperare. Johnny Lenley nu se purtase niciodată ca un adevărat profesionist, și acum mărturisea, fără pic de rușine, că salvase viața unuia dintre dușmanii săi firești!

Fata puse mîinile pe umerii fratelui ei și-l privi în ochi.

— Acum s-a terminat cu viața asta oribilă, nu-i așa Johnny? întrebă ea cu glas reținut. Ne ducem undeva la țară. Am vorbit cu Maurice despre asta. Vrea să te ajute să mergi pe drumul cel bun de acum înainte. Johnny, n-ai fi avut parte de această teribilă condamnare, dacă l-ai fi ascultat pe el.

Johnny Lenley își mușcă buzele.

— Meister ți-a spus asta, nu-i așa? întrebă el încet. Mary ești îndrăgostită de el?

Fata protestă vehement, însă Johnny interpretă greșit indignarea ei.

— Îl iubești?

— A fost bun cu mine, răspunse Mary cu răceală. Făcu un efort ca să-și amintească de ceva favorabil avocatului.

— Dar în ce fel a fost el bun cu tine?

Văzînd-o întristată, o prinse de umeri, scuturînd-o ușor. Figura lui aspră se îmblînzi și ochii săi verzi, luară iarăși vechea expresie de grijă părintească, care-i fusese atît de dragă Mary-ei.

— În orice caz, de acum înainte n-ai să mai fii funcționara lui.

— Atunci trebuie să mă apuc numaidecît de lucru.

Ea rîdea, dar nu din toată inima.

— Stai cuminte, Johnny, pînă ce vine Maurice.. dacă vrei să vorbești cu el. Mi se pare că l-ai speriat.

El o urmări cu privirea cum se întorcea la mașina de scris, apoi îl zări pe Hackitt și-l salută.

— Sam, cum stau lucrurile?

Hackitt ridică umerii.

— Sînt abia de cîteva zile aici. D-ta, care cunoști viața, ai văzut vreodată un tigru binevoitor cu un iepure? Asta-i tot ce știu.

Lenley dădu din cap.

— Am înțeles.

Venise direct la avocat, spre a clarifica niște datorii vechi, și să pună capăt unei „colaborări" care devenise păgubitoare. Iar mai apoi, Londra, duhoarea și murdăria străzii Flanders nu aveau să-l mai revadă: avea să găsească destule ogoare, unde să muncească fără supravegherea unor gardieni înarmați, cu dulcea certitudine că la sfîrșitul zilei îl așteptau odihna și desfătarea.

Stătea acum lîngă ușă, vorbind cu Sam și punîndu-i fel de fel de întrebări. Spre ce tindea să devină „bunăvoința" lui Meister era evident. Deodată avo-

catul se înapoie. N-avea ochi decît pentru fată, pentru degetele ei, care zburau sprinten de pe o clapă pe alta. Veni la ea și-i puse miinile pe umeri.

— Iartă-mă, dragă! Sînt grozav de nervos și-mi imaginez fel de fel de lucruri ciudate.

— Maurice!

Avocatul se întoarse brusc, schimbînd fețe-fețe.

— Dumneata! strigă el răgușit. Ai ieșit?... Credeam...

Johnny Lenley zîmbi disprețuitor.

— Am ieșit cam cu doi ani, prea devreme, nu-i așa? Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar cîteodată se mai întîmplă minuni, pînă și în închisoare... iar eu sînt rezultatul unei astfel de minuni.

Cu un efort uriaș, avocatul își redobîndi calmul și obișnuita-i seninătate.

— Dragul meu, (întinse o mînă tremurîndă, dar Lenley se prefăcu că nu o vede), ia loc, te rog! Ce întîmplare uimitoare! Așadar, d-tai ai umblat la lambriu... Hackitt, dă-i domnului Lenley ceva de băut... caută în bufet... Vai, ce surpriză plăcută!

Hackitt servi băutura, dar Johnny o respinse.

— Am ceva de vorbit cu d-ta, Maurice.

Mary, căreia-i aruncă o privire semnificativă, se ridică și părăsi camera.

— Cum ai obținut eliberarea? întrebă Meister, umplîndu-și paharul cu whisky.

— Restul pedepsei mi-a fost iertat, zise Lenley scurt. Credeam că ai citit despre asta în ziare.

Avocatul se încruntă.

— Oh! D-ta ai fost acela care l-ai salvat pe director? Îmi amintesc acum... Te felicit pentru bravura d-tale!

Încerca să rămînă stăpîn pe situație. Mai veniseră și alții la el să-i facă scandal, dar potopul lor de amenințări nu-l tulburase cîtuși de puțin.

— De ce ai lăsat-o pe Mary să mai lucreze pentru d-ta?

Meister dădu din umeri.

— Fiindcă, dragul meu, nu pot să-mi permit luxul de a fi caritabil, răspunse el blînd.

— Ți-am lăsat aproape 400 de lire sterline, insistă Lenley cu severitate, banii din primele mele furturi.

— Ai fost bine apărat, nu-i așa?

— Știu la cît s-a ridicat onorariul, spuse Lenley liniștit. După ce l-ai plătit, tot mai rămîneau peste două sute de lire. De ce nu le-ai dat Mary-ei?

Avocatul se așeză din nou, aprinzîndu-și o țigară și lăsînd chibritul să-i frigă aproape degetele.

— Bine, o să-ți explic. Mi-a fost teamă pentru ea. Îmi ești drag, Johnny. Interesul meu pentru d-ta și familia d-tale a fost întotdeauna foarte mare. Și mi-am spus că nu-i tocmai recomandabil pentru o fată să stea singură și inactivă. Dîndu-i de lucru, ținîndu-i gîndurile ocupate, eram încredințat că vă fac amîndurora un serviciu. Mă înțelegi, nu-i așa? Am o afecțiune părintească pentru această copilă.

Dar întîlnind privirea sfidătoare a lui John, Meister lăsă ochii în jos.

— Stăpînește-ți ghearele părintești cînd vorbești cu ea, Maurice!

Cuvintele erau tăioase, ca o lamă ascuțită.

— Dragul meu, protestă avocatul.

— Ascultă! urmă Lenley. Te cunosc destul de bine, în primul rînd personal, dar și datorită reputației de care te bucuri! Știu ce înseamnă „afec-

țiunea părintească" despre care vorbești. Dacă s-a întîmplat cu sora mea ceva ca în cazul Gwendei Milton, să știi că voi străbate cu plăcere drumul acela, în zori...!

Meister ridică încet capul.

— Ei? făcu el răgușit. Care drum?

— De la celulă la spînzurătoare, spuse Lenley. Și cu dragă inimă îmi voi băga capul în ștreang, după ce-am să-ți fac de petrecanie. Cred că m-ai înțeles!

CAPITOLUL XXXII

Avocatul se ridică încet. I s-ar fi putut imputa multe, dar nu și lașitatea în fața unei primejdii iminente.

— Vei străbate, cu plăcere, drumul acela, în zori, nu-i așa? repetă el batjocoritor. Ce mod pitoresc de a te exprima! Numai că n-o să faci drumul din pricina mea. Eu voi citi reportajul despre spînzurarea ta, stînd comod în patul meu.

Se îndreptă spre pian, unde se așeză, lăsîndu-și degetele să alunece pe clape. Jalnica și duioasa melodie „Mort d'une Cosaque" răsună tînguitoare. Era bucata favorită a avocatului.

— Asemenea reportaje le citesc întotdeauna în pat, urmă el cîntînd la pian și vorbind în același timp. Mă calmează. Te duci cîteodată la cinema, Johnny? Acolo, în film, ai vedea că osînditul petrece ultima noapte fără să poată dormi și lasă dejunul aproape neatins. Cu pași hotărîți, pășește spre eșafod, fără a mai face vreo declarație. Ce mizerabil sfîrșit al unei vieți, începută atît de promițător.

Dealtfel, spînzurații au o înfățișare foarte urîtă.
— Încă o dată, Maurice, dacă se întîmplă ceva cu Mary, te trimit pe lumea cealaltă, înainte să te ajungă brațul Răzbunătorului.
Glasul lui Johnny vibra de emoție.
— Răzbunătorul! Mă vezi pe mine? Trăiesc, sînt liber ... iar el unde-i? În fundul apelor din portul Sidney. Sau, poate, se ascunde în vreun orășel chinuit de o căldură sufocantă ... sau într-o pădure seculară, hăituit ca o fiară.
Un om stătea la fereastră, în spatele gratiilor, și privea atent înăuntru. Fața lui bărboasă se vedea clar.
— Răzbunătorul e la Londra și o știi, zise Lenley. Dar cît de aproape e de d-ta, asta numai Dumnezeu o știe!
Ca și cum l-ar fi auzit, necunoscutul de la fereastră se retrase brusc. Maurice Meister însă nici nu se gîndea la Răzbunător. Muzica îl îmbăta și-l fermeca.
— Spune-mi dacă bucata asta nu-i divină! șopti el. Există oare o femeie pe lume, în stare să înalțe astfel inima și mintea unui bărbat? ... O femeie care să prețuiască cît una din aceste sublime melodii?
— Oare, cînd trăia Gwenda Milton, vorbeai tot așa? mormăi Johnny.
— La naiba cu Gwenda Milton și cu fratele ei, mort sau viu, cum o fi! zbieră Meister. Nu vreau să mai aud de ea .
Luă paharul de whisky de pe capacul pianului unde-l pusese și-l goli dintr-o dată.
— Crezi, poate, că am remușcări din pricina ei? Deloc! Cum nu simt remușcări din pricina d-tale,

sau a oricărei alte creaturi nevolnice și plîngărețe cu sufletul îmbibat de milă de sine. Da, dragul meu, aici e buba: ți-e milă de d-ta însuți! Îți deplîngi propria soartă. Crema vanității d-tale s-a înăcrit!

Deodată schimbă tonul.

— Ah! De ce mă plictisești! De ce ești atît de banal? Dar nu vreau să mă cert cu d-ta, Johnny. Spune-mi mai bine în ce scop ai venit.

Drept răspuns, vizitatorul scoase un pachețel din buzunar și-l deschise pe masă. Înăuntru, învelită în vată, era o brățară de aur, împodobită cu pietre prețioase.

— Nu știu exact cît îmi datorezi, dar cu asta o să se mărească suma.

Meister luă brățara și o duse la lumină.

— Oh! iat-o! Mă miram eu ce devenise!

— A rămas în păstrare la un prieten și, în drum spre d-ta, m-am abătut pe la el s-o ridic. E tot ce am dobîndit în schimbul celor trei ani, zise Johnny cu amărăciune. Trei furturi și numai de la unul m-am ales cu ceva!

Avocatul îl privea îngîndurat.

— Te gîndești la o a doua „afacere", cea din Camden-Crescent?

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta, răspunse Johnny nerăbdător. S-a terminat. Pușcăria m-a vindecat. Dealtfel, în afacerea Camden-Crescent, omul pe care mi l-ai dat ca ajutor a fugit cu prada. Cel puțin așa mi-ai spus.

În clipa aceea un plan luă naștere în mintea lui Meister.

— Te-am mințit . . ., zise el încet.

Apoi pe un ton confidențial:

— Prietenul nostru n-a luat nimic cu el.

— Cum?

— A ascuns totul. Mi-a comunicat aceasta inainte de a fugi cu ajutorul meu în Africa de Sud. Totul se găsește într-o casă nelocuită din Camden-Crescent. Nu ți-am povestit nimic pînă acum, fiindcă n-am vrut să te mai amestec după încurcătura cu furtul bijuteriilor lady-ei Darnleigh. Se înțelege că aș fi găsit pe cineva ca să ridice „marfa", dar n-am avut încredere în nimeni.

Pe fața lui Lenley se putea citi nehotărîrea. Colțurile gurii i se lăsară în jos.

— Lasă giuvaerurile acolo unde se află, răspunse el fără convingere.

Meister rise. Pentru prima dată în ziua aceea rîdea sincer.

— Ești un prost, zise el disprețuitor. Pedeapsa ți-ai primit-o și, oare, ce ai cîștigat în schimb? Asta! (Îi arătă brățara). Dacă îți dau douăzeci de lire pe ea, mă despoi pe mine însumi. Dar în dosul acelui rezervor de apă, e marfă bună, în valoare de opt mii de lire. N-ai decît s-o ridici de acolo... Și e a d-tale.

Apoi, pe un ton mai persuasiv:

— La urma-urmelor, Johnny, ai plătit-o destul de scump.

— Pe legea mea, răspunse celălalt printre dinți. Am plătit-o cu vîrf și îndesat!

Meister chibzui repede. În cîteva clipe elaboră planuri, apoi le elimină pe rînd, pînă ce găsi soluția cea mai practică.

— Dă lovitura în noaptea asta, propuse el.

Lenley șovăi iarăși.

— O să mă mai gîndesc. Dacă vrei cumva să mă atragi într-o cursă . . .

Meister rise din nou:

— Dragul meu, vreau numai să-ţi fac un serviciu şi prin d-ta, surorii d-tale.

— Care-i numărul casei? L-am uitat.

Meister ştia numărul: el nu uita nimic.

— Cincizeci şi şapte. Aşteaptă să-ţi dau cele douăzeci de lire pentru brăţară.

Deschise biroul şi scoase o casetă.

— Ca să mai ai ceva bani pentru moment.

Lenley era încă nehotărît şi avocatul îşi dădu bine seama de asta.

— Dacă mă duc acolo, vreau valoarea integrală a bijuteriilor, altfel, îmi caut alt tăinuitor.

Era cuvîntul care-l înfuria cel mai mult pe Meister.

— Tăinuitor? Nu-mi spune aşa, Johnny!

— Eşti prea sensibil!

— Asta-i răsplata pentru ajutorul pe care vi-l dau, cînd ar trebui să vă denunţ pe toţi. (Glasul avocatului tremura). Vrei să-ţi cauţi alt tăinuitor, nu-i aşa? Iată cele douăzeci de lire.

Aruncă banii pe masă şi Lenley, după ce îi numără, îi băgă în buzunar.

— Vasăzică, pleci la ţară? Îţi iei şi surioara? Ţi-e frică de puterea mea de seducţie?

— Mi-ar displăcea grozav să fiu spirzurat din pricina ta, răspunse Johnny ridicîndu-se în picioare.

— Ai prefera să fie spînzurat Răzbunătorul? Crezi că o să vină înapoi, cînd ştie ce-l aşteaptă? În orice caz, nu mi-e teamă de nimic pe lume.

Se întoarse brusc. Uşa care ducea la dormitorul său se deschisese. Era doctorul Lomond. Hackitt îl

lăsase în cămara cu vechituri și uitase cu totul de el. Doctorul voia să intre în cameră, dar văzîndu-l pe tînăr ezită.

— Cer iertare. Am întrerupt cumva o consultație?

— Poftim, intrați domnule doctor. E... un prieten... de-al meu, domnul Lenley.

Spre surprinderea avocatului, Lomond dădu din cap.

— Ah, da. Tocmai am stat puțin de vorbă cu sora d-tale. Mi se pare că te-ai întors astăzi de la țară, nu-i așa?

— M-am întors de la închisoare, dacă la aceasta faceți aluzie, zise John cu grosolănie și dădu să plece.

Nu pusese încă bine mîna pe clanță, că apăru palid ca un cadavru.

— Șefule!

Se apropie înfricoșat de Meister și îi șopti:

— Cineva vrea să vă vorbească.

— Mie? Cine?

— Nu mi s-a indicat un nume, îngăimă Sam. Persoana mi-a cerut să spun că vine din partea Răzbunătorului.

Meister se trase brusc înapoi.

— Răzbunătorul! spuse doctorul Lomond energic. Să vină sus!

— Domnule doctor!

Dar Lomond îi făcu semn să tacă.

— Știu foarte bine ce fac, zise el.

— Domnule doctor! Ai înnebunit? Dacă cumva...

— Lasă că e bine, răspunse Lomond, cu privirea ațintită spre ușă.

CAPITOLUL XXXIII

Deodată se deschise uşa şi înaintea palidului Maurice apăru o doamnă zveltă, îmbrăcată după ultima modă şi cu un zîmbet maliţios pe buze.

— Cora Ann! exclamă Meister răguşit.

— Chiar eu în persoană! V-am vîrît frica în oase, domnilor? întrebă ea, înclinînd uşor capul. Salut, domnule doctor!

— Salut, mică încurcă-lume. Mi-ai pricinuit palpitaţii.

— Cum? Te-ai speriat şi d-ta? zise ea ironic. Vreau să-ţi vorbesc Meister.

Faţa acestuia era încă galbenă, dar reuşise să învingă panica pe care i-o pricinuise numele Răzbunătorului.

— Îţi stau la dispoziţie, draga mea... Johnny! (se uită ţintă la el). Dacă ai nevoie de ceva, ştii cui să te adresezi.

Lenley înţelese şi părăsi camera, nu fără a mai arunca o privire vizitatoarei, surprins de frumuseţea ei neobişnuită.

— Marş afară! ţipă Maurice la Hackitt, de parcă acesta ar fi fost un cîine.

Dar omuleţul îşi păstră calmul:

— Nu-mi vorbi aşa, domnule Meister... Să ştii că nu mai stau la d-ta: îmi dau „dimisia".

— Poţi să te duce la dracu, mîrîi Maurice.

— Şi data viitoare cînd mă vor prinde, îmi iau alt avocat, zise tare Sam.

— Şi data viitoare cînd te vor prinde vei căpăta şapte ani, fu replica.

— Chiar pentru asta vreau să-mi schimb avocatul.

Maurice îi aruncă o privire furioasă.

— Cunosc un om care se credea deștept. Mi-a cerut să-l apăr.

— Atunci n-a fost deștept.

— Decît să-l apăr mai bine l-aș vedea mort.

— Mai bine mort, decît să am un astfel de apărător! zise Hackitt.

Lomond și Cora Ann erau numai urechi.

— Iată cu ce te alegi, cînd ajuți asemenea lepădături! mormăi Meister după plecarea servitorului îndărătnic.

Dorea în mod vădit să fie lăsat singur cu doamna, iar doctorul Lomond, care avea motive puternice să mai cerceteze casa, își aminti că, chipurile, își lăsase la etaj trusa cu instrumente și îi părăsi cu acest pretext. Maurice așteptă ca ușa să se închidă și după bătrîn, apoi spuse cu glas dulce:

— Dragă Cora Ann, ești mai frumoasă decît oricînd! Și unde-i scumpul d-tale soț?

— Din faptul că mai trăiești, deduci desigur că e mort, nu-i așa?

El rîse.

— Vai, cît de spirituală ești! Ți-a trebuit mult timp pentru a găsi această frază?

Ea se uită de jur împrejur.

— Un adevărat cuib al dragostei!

Se întoarse aprigă către avocat:

— Spre marea mea părere de rău, n-am cunoscut-o niciodată pe Gwenda Milton! Dacă Arthur s-ar fi încrezut atît în mine, cît s-a încrezut în d-ta! În drum spre Australia am aflat despre sinuciderea ei și m-am înapoiat de la Napoli cu avionul.

— De ce nu mi-ai telegrafiat? Dacă știam . . .

— Meister . . . ești un mincinos mizerabil!

Ea merse la ușa prin care ieșise doctorul, o deschise și ascultă. Apoi reveni la Meister, care-și aprinsese o țigară.

— Ascultă... acest scoțian greoi se va înapoia într-o clipă (Coborî glasul pînă cind deveni o șoaptă stăruitoare). De ce nu pleci peste graniță... undeva departe, unde să nu poți fi găsit... schimbîndu-ți numele? Ești bogat... poți să renunți la... acest cartier mizerabil.

Maurice zîmbi din nou.

— Crezi că înfricoșîndu-mă ai să mă faci să părăsesc Anglia?

— Să te sperii pe d-ta!

Era atita dispreț în glasul ei, încit orice alt om s-ar fi simțit jignit.

— E ca și cum ai zice: intenționezi să înnegrești un harap. Meister, să știi că Răzbunătorul o să te răpună! Iată de ce mă tem... Noaptea stau trează în pat și-mi frămînt mintea... e groaznic... groaznic...!

— Drăguța mea (Meister încercă să-i mîngîie obrazul, dar Cora se trase brusc înapoi), nu fi îngrijorată din pricina mea.

— Din pricina d-tale? Dacă ar trebui să ridic numai un deget ca să te scap de iad și tot n-aș face-o! Pleacă din țară!... Pe Arthur vreau să-l scap, nu pe d-ta! Pleacă... dă-i o șansă!

Maurice triumfa.

— Vai, ce ingenios! Nu îndrăznește să vină personal și te-a trimis pe d-ta în Anglia, ca să mă convingi să plec de aici.

Cora se încruntă.

— Dacă vei fi ucis..., să știi că vei fi ucis, aici!

Chiar în această cameră unde ai sfîșiat inima surorii lui! Smintitule!

El clătină capul.

— Nu chiar atît de smintit, draga mea, încît să mă las atras într-o cursă! Presupunînd că acest om trăiește într-adevăr, la Londra sînt în siguranță... în Argentina m-ar aștepta. Și dacă m-aș duce în Australia, m-ar aștepta și acolo, și dacă aș debarca la Cape-Town...

Ea tocmai se pregătea să spună ceva, cînd auzi ușa deschizîndu-se. Era „greoiul scoțian" și, oricare ar fi fost avertismentul pe care ar fi dorit să-l dea avocatului, fu nevoită să renunțe.

— Ai terminat convorbirea, Cora Ann? întrebă Lomond.

Cu toată îngrijorarea ei, îi veni să rîdă.

— Ia ascultă, doctore, numai cei mai buni prieteni îmi spun Cora Ann, protestă tînăra femeie.

— Sînt cel mai bun prieten pe care l-ai avut vreodată, răspunse doctorul.

Meister era cu totul de acord.

— Ea nu-și cunoaște prietenii. Aș dori ca d-ta s-o convingi de acest adevăr.

Atît doctorul Lomond, cît și Cora Ann nu-i acordară nici o atenție. Meister avu neplăcuta senzație că a devenit un intrus în propria lui casă, iar ivirea Mary-ei Lenley îi oferi un pretext pentru a se retrage în biroul său particular, de unde putea auzi totul fără să fie văzut.

— Mă bucur întotdeauna cînd te întîlnesc, Cora Ann, zise doctorul.

Ea rise.

— Zău, ești amuzant!

— Am readus zîmbetul pe chipul văduvei, spuse Lomond grav.

Ea îi aruncă o privire semnificativă.

— Ascultă! Nu mai pomeni de văduvie! Uneori aş dori să fiu într-adevăr văduvă... Nu, asta nu... dar ca Arthur şi cu mine să nu ne fi întîlnit niciodată.

— A fost un om atît de rău, acel Arthur? întrebă el compătimitor.

— Dimpotrivă, era cel mai bun om din lume! Numai că bărbaţii de felul său, n-ar trebui să se căsătorească.

— Toţi bărbaţii fac parte din această categorie, făcu Lomond.

Aruncă o privire precaută în direcţia unde-l ştia pe Meister şi apoi întrebă:

— L-ai iubit mult, pe soţul tău?

Ea dădu din umeri.

— Ei... nu ştiu.

— Nu ştii? Scumpa mea copilă, eşti destul de mare pentru a ştii unde-ţi este sufletul.

— De cele mai multe ori la gură, zise ea.

El clătină din cap.

— Drace! Şi cu toate astea l-ai urmat în Australia?

— Desigur. Dar o asemenea lună de miere lasă prea mult de dorit. Nu-i nevoie să fii medic ca să-ţi dai seama de asta.

El se aplecă spre ea.

— De ce nu te desparţi de el, Cora Ann? Sufletul ţi se va stinge dacă e mereu la gură.

— Să-l uit...?

Lomond făcu un gest afirmativ.

— Crezi că doreşte să fie uitat de mine?

— Nu știu, răspunse Lomond. Dar merită oare un bărbat suferințele îndurate de d-ta pentru el? Mai devreme sau mai tîrziu va fi prins. Brațul lung al legii îl va apuca și piciorul ei îl va arunca în închisoare.

— Haida-de!

Ea aruncă o privire spre Meister, care stătea lîngă Mary Lenley și apoi zise grav:

— Uite, doctore, ca s-o știi ... Răzbunătorul meu e în primejdie, dar nu mă tem de poliție. Vrei să-ți spun ceva?

— Este destinat oare urechilor mele?

— Nu mă sinchisesc de asta! răspunse ea sarcastic. Vreau să fiu sinceră cu d-ta, doctore. Am un fel de presimțire că nu există, decît un singur om pe lume, care va putea să-l prindă vreodată pe Arthur Milton ... și acest om ești d-ta!

CAPITOLUL XXXIV

Lomond o privi în ochi.

— Ești țicnită! zise el.

— Dar de ce?

— O femeie tînără și frumoasă ca d-ta ... să se lipească de o umbră ... să-și piardă cei mai minunați ani din viață ...

— Vorbă să fie ...

— Ba știi bine că-i așa! Duci o viață cîinească! Poți dormi bine?

— Să dorm! (ea ridică brațele cu disperare) să dorm! ...

— Tocmai. Într-un an sistemul d-tale nervos va fi complet zdruncinat. Crezi, oare, că merită?

— Ce urmărești cu aceste cuvinte? spuse Cora Ann gifiind. Ce scopuri ai?

— Bine, iți voi spune. Dar să nu te superi.

Ea il privi stăruitor.

— N-ar fi o idee bună să pleci de aici și să-l uiți pe Răzbunător? Izgonește-l din mintea d-tale. Găsește-ți alt interes, zise Lomond rizind.

Apoi, continuă:

— Vorbele mele iți displac, desigur. Dar mă gindesc numai la d-ta. Mă gindesc la orele lungi, cind stai și aștepți, cu sufletul la gură, să se intimple ceva . . .

Ea se ridică brusc in picioare.

— Ascultă! Aici e o drăcie la mijloc.

— Iți jur . . .

— Ba da . . . ba da! zise ea furioasă. Ești bărbat . . . știu cum sinteți voi bărbații. Și acum vezi: m-am băgat in văpaia iadului și stau neclintită!

Cora iși luă poșeta de pe masă.

— Te-am prevenit, zise Lomond cu o umbră de tristețe in glas.

— Mulțumesc. Cind Arthur Milton va spune: „M-am săturat de tine . . . mi-e scirbă de tine . . . Pleacă de aici!“, atunci mă voi duce. Pe drumul meu . . . nu pe al d-tale . . . M-ai prevenit? Da, la fel s-a intimplat și cu Gwenda Milton! Mulțumesc!

Inainte ca el să poată răspunde, ea părăsi camera.

Meister ii observase tot timpul și acum se apropie incet de doctor.

— Ai scos-o din sărite.

— Da, recunoscu Lomond, luindu-și pălăria și instrumentele.

— Femeile sînt foarte ciudate, spuse Meister. Îmi vine să cred că ține la d-ta.

— Crezi? făcu Lomond distrat. Ar consimți, oare, să meargă odată la restaurant cu mine?

— Ce minunat ar fi dacă te-ar iubi îndeajuns ca să-ți mai povestească și altele despre Răzbunător, opină Meister șiret.

— Tocmai la asta mă gîndeam și eu! Crezi că e vreo nădejde?

Maurice zîmbi. Evident că vanitatea omenească nu cunoștea limita de vîrstă.

— Parcă poți prevedea vreodată ce va face o femeie îndrăgostită!

Doctorul Lomond nu mai răspunse. Părăsi camera, numărînd niște piese de argint.

Maurice se dezmeticise complet între timp. Johnny reprezenta o primejdie serioasă... Îl amenințase-și un tînăr smintit ca el avea să treacă de la vorbe la fapte, doar dacă... Va comite, oare, nebunia să meargă la noapte în Camden-Crescent? De la Johnny gîndurile îi zburară la Mary. Patima sa pentru această fată crescuse cu rapiditatea unei plante tropicale. Acum, cînd era cît pe ce să-i fie răpită, simțea că nu mai putea renunța la ea. Se așeză la pian și fata intră la primele sunete ale melodiei „Liebestraum".

Meister nici nu-i remarcase prezența și numai glasul fetei îl readuse la realitate.

— Maurice...

Se uită la ea, fără să o vadă.

— Maurice!

Muzica încetă.

— Înțelegi că nu mai pot rămîne aici după întoarcerea lui Johnny, nu-i așa?

— Prostii, draga mea.

Glasul lui avea acea nuanță părintească, pe care el știa s-o adopte cu atita efect.

— Johnny e grozav de bănuitor, zise fata.

El rise.

— Bănuitor! Aș dori să aibă un motiv real ca să mă bănuiască!

Mary aștepta, nehotărîtă.

— Știi că nu mai pot lucra pentru tine, îi spuse ea în sfîrșit.

Maurice se ridică și, venind lingă dînsa, îi puse mîinile pe umeri.

— Nu fii proastă. Oare sînt un lepros și trebuie să mă eviți? Ce absurditate!

— Johnny nu mi-ar ierta-o niciodată.

— Johnny, Johnny! spuse el, aprinzîndu-se de mînie. Nu poți să te lași condusă de Johnny, cu perspectiva pe care o are de a-și petrece jumătate din viață în închisoare.

Mary tresări.

— Trebuie să vedem lucrurile așa cum sînt ele în realitate, nu cum le-am dori noi să fie, urmă Maurice. Johnny e, într-adevăr, un iresponsabil. Nu știi, draga mea, nu știi. M-am străduit să-ți ascund unele lucruri și mi-a fost destul de greu.

— Să-mi ascunzi unele lucruri... ce fel de lucruri?

Fața Mary-ei se acoperise de o paloare adîncă.

— Ei bine (șovăirea lui era bine jucată), ce crezi că a făcut acest descreierat... tocmai înainte de a fi prins? Am fost cel mai bun amic al lui și totuși... ei bine, a iscălit în numele meu un cec de patru sute de lire.

Ea se uită îngrozită la el.

— Falsificare!

— Numele nu are nici o importanță.

Meister scoase un portofel din buzunarul halatului și îi arătă un cec.

— Iată cecul. Nu știu de ce îl păstrez, nici ce trebuie să fac cu Johnny.

Ea încercă să citească numele pe fișia lunguiață, dar el avu grijă să-l ascundă. În realitate, era un cec primit cu poșta de dimineață și povestea cu falsificarea o inventase, sub inspirația momentului. Maurice Meister datora mult unor asemenea „inspirații".

— Nu poți să distrugi cecul? întrebă ea tremurînd.

— Da... cred c-aș putea. (Șovăirea lui era o capodoperă a artei dramatice). Dar Johnny e atît de setos de răzbunare. Drept pază trebuie să păstrez această hîrtie, drept garanție pentru integritatea mea.

Vîrî cecul în buzunar.

— Se înțelege că nu mă voi folosi niciodată de ea, zise el cu nonșalanță.

Apoi cu tandrețe:

— Doresc să-ți vorbesc despre Johnny și despre alte lucruri. Acum, cînd mereu vine și pleacă cineva, cu toți acești polițiști care stau la pîndă, nu se poate. Vino la cină, pe drumul pe care ți l-am arătat.

— Știi că nu pot, Maurice, răspunse ea. Doar nu vrei ca lumea să vorbească despre mine, ca altădată despre... Gwenda Milton.

Avocatul sări în sus, cu fața crispată de minie.

— Pentru Dumnezeu! Nu voi scăpa oare niciodată de acest spectru? Gwenda Milton a fost o imbecilă care n-a avut destulă minte ca să trăiască. Foarte bine... dacă nu vrei să vii, poți să stai acasă. De ce să-mi bat eu capul pentru Johnny? De ce?

Ea fu îngrozită de această violență năprasnică.

— Oh, Maurice, ești lipsit de judecată. Dacă într-adevăr dorești...

— Nu-mi pasă deloc, dacă vii sau nu, mormăi el. Crezi că n-ai nevoie de mine? Poftim, încearcă să te descurci singură. N-am să cad în genunchi înaintea ta sau a unei alte femei. Du-te la țară... Johnny însă, nu va merge cu tine, asta ți-o garantez!

Ea îi prinse brațul, înnebunită de teama pe care i-o inspira amenințarea lui ascunsă.

— Maurice, voi face tot ce dorești... o știi bine.

El o privi ciudat.

— Vino la unsprezece, zise el. Și, dacă-ți trebuie un ocrotitor, adu-l pe Răzbunător.

De abia terminase de vorbit, cînd se auziră trei ciocănituri în ușă. Maurice se dădu înapoi, ducîndu-și mîna tremurîndă la gură.

— Cine-i acolo? întrebă el răgușit.

Glasul profund al unui bărbat răspunse:

— Vreau să-ți vorbesc, Meister.

Meister se duse la ușă și o deschise brusc. Figura sinistră a inspectorului Bliss apăru.

— Ce... ce faci d-ta aici? îngăimă avocatul.

Bliss zîmbi cam acru.

— Te apăr de Răzbunător... Te păzesc ca un părinte, răspunse el aspru.

Apoi își îndreptă privirea spre fată.

— Nu crezi, oare, domnișoară, că ai avea și d-ta nevoie de apărare?

— Nu mă tem de Răzbunător, zise Mary. N-are de ce să se atingă de mine.

Bliss zîmbi pieziș.

— Nu mă gîndesc la Răzbunător, spuse el privindu-l amenințător pe Maurice Meister.

CAPITOLUL XXXV

Întoarcerea neașteptată a lui John Lenley încurcase socotelile lui Maurice Meister. Dacă altădată dezaprobase purtarea tînărului, acum îl ura de-a binelea. Tocmai cînd visurile sale erau pe cale să se realizeze, cînd cucerirea Mary-ei Lenley părea atît de sigură, cînd chiar teama de Răzbunător se diminuase, trebuise să apară acest tînăr, cu care sperase să nu se întîlnească decît peste cîțiva ani. John devenise mai matur în închisoare. Intrase acolo lipsit de curaj și de voință, și se întorsese îndîrjit și primejdios, gata de orice..., dacă-i afla intențiile. Deocamdată nu avea nimic de aflat. Meister rînji. Deocamdată...

În raporturile sale cu alți bărbați, Maurice Meister nu era un laș; avea toate însușirile persoanelor din categoria sa socială. Nu ezita să înfrunte primejdiile, chiar și primejdia de moarte. Ar fi fost în stare să-l sfideze pe Johnny, dacă acesta i-ar fi descoperit planul mișelesc, doar dacă ar fi putut conta cu siguranță pe Mary. Totuși cînd vedea o ușă

deschizîndu-se încet, parcă mișcată de o mînă nevăzută, se simțea cuprins de spaimă.

De cînd aflase că Răzbunătorul trăia, își recăpătase, oarecum, calmul. Acum avea de-a face cu un om în carne și oase, împotriva căruia putea lupta punîndu-și mintea la contribuție.

În după-amiaza acelei zile rămînînd singuri, el intră în camera unde lucra Mary, și, așezîndu-se în spatele ei, îi puse mîinile pe umeri. Simți o împotrivire din partea ei, fapt care-l amuză.

— Ai uitat ce mi-ai făgăduit azi-dimineață? întrebă el.

Ea se smuci dintr-o dată și se întoarse, privindu-l în ochi.

— Maurice, povestea cu cecul e adevărată? Nu m-ai mințit cumva?

El dădu din cap.

— Sîntem singuri acum, nimeni nu ne aude, zise fata. Am putea vorbi nestînjeniți... E necesar să mai vin și seara?

— Absolut necesar, răspunse Maurice rece, căci după cum știi, se mai află încă trei persoane în casă în afară de noi. Dar pentru Dumnezeu, Mary, dă-ți seama de adevărata situație! Trebuie să mă apăr de Johnny, — un tînăr iresponsabil și îngîmfat — și mă tem grozav de ... (era cît pe ce să spună „nebun", dar se răzgîndi) tinerii cu un temperament atît de ciudat.

Observă că fata tremura și faptul că reușise s-o tulbure, fie doar înspăimîntînd-o, îi provoca plăcere.

Cît de naive erau femeile și cît de încrezătoare. De mult încetase să se mai mire de acest lucru. Credulitatea, dealtfel, era o slăbiciune omenească, care pe el nu-l caracteriza.

— Dar, Maurice, acum avem cel mai bun prilej. Nimeni nu ne va întrerupe... Cu clienții tăi stai ore întregi de vorbă! Spune-mi totul despre cec și cum a ajuns Johnny să-l falsifice. Vreau neapărat să știu.

— Ce copilă ești, Mary Cum poți să-ți închipui că aș putea fi acum dispus să vorbesc despre Johnny și să făuresc planuri pentru d-ta? Ține-ți făgăduiala, draga mea!

Ea îl privi drept în față.

— Maurice, am să-ți vorbesc deschis.

Oare ce voia să spună? se întrebă el intrigat. În glasul ei era o hotărîre, un curaj pe care nu i-l cunoscuse pînă atunci. Semăna atît de puțin cu ființa îngrozită din dimineața aceea, încît el rămase o clipă uimit.

— Dorești într-adevăr să vin în noaptea asta numai... ca să vorbim despre cecul falsificat de Johnny?

Întrebarea aceasta, atît de directă, îl găsi cu totul nepregătit și, la început, nu știu ce să răspundă.

— Da, desigur, zise în cele din urmă. Nu numai despre falsificare, dar mai sînt și alte chestiuni, care trebuie lămurite Mary. Dacă vrei într-adevăr să te duci la țară, e nevoie să chibzuim asupra mijloacelor. Nu poți să zbori pur și simplu în Devonshire, sau unde dorești să te duci, de la o zi la alta. Îmi voi procura niște liste de la unul din... de la un misit de case, pe care-l reprezint. Le putem cerceta împreună...

— Maurice, e adevărat ceea ce-mi spui? Vreau să știu. Nu mai sînt o copilă: trebuie să-mi spui.

Niciodată nu-i păruse mai fermecătoare decît în această clipă de provocare.

— Mary, începu Meister, îmi ești foarte dragă...

— Asta înseamnă... că mă iubești?

Întrebarea era pusă cu atîta sînge rece, încît îi tăie lui Meister respirația.

— Mă iubești atît de mult, încît vrei să mă iei de soție? insistă fata.

— Desigur, îngînă el, îmi ești foarte dragă. Dar căsătoria e una din prostiile, pe care am știut să le evit pînă acum. Căci la ce se reduce toată această neroadă ceremonie? La cîteva cuvinte mormăite de un slujitor plătit al bisericii...

— Atunci nu mă vrei de soție, răspunse ea liniștit. Te-am înțeles bine?

— Desigur, dacă dorești..., începu el grabnic.

— Nu te iubesc și nu vreau să mă mărit cu d-ta. Dar spune-mi: ce vrei în realitate de la mine?

Stătea lîngă el și, în clipa următoare i se zbătea în brațe.

— Pe tine te vreau! gîfîi el. Mary, în lumea întreagă nu există altă femeie ca tine... Te ador...

Adunîndu-și puterile, ea reuși să se smulgă din brațele lui și să-l țină la oarecare distanță.

— Așa! zise ea cu respirația întretăiată. Deci ți-am ghicit bine intențiile! Maurice, nu voi veni în seara asta la d-ta.

Meister nu răspunse nimic. Era complet sleit de puteri în urma izbucnirii pătimașe de adineaori. Putu numai s-o privească cu niște ochi care ardeau.

— Vreau să te am lîngă mine în noaptea asta, zise în sfîrșit cu glasul stins. Ai fost sinceră cu mine. Voi fi și eu, la rîndul meu, sincer cu tine. Te doresc. Vreau să te fac fericită. Vreau să te scap de zbuciumul și teama ce-ți întunecă viața. Vreau să te scot din locuința aceea mizerabilă. Știi care-i situa-

ția fratelui tău; a fost eliberat înainte de termen. Mai are de ispășit doi ani și cinci luni. Dacă-l învinuiesc de fals, capătă șapte ani și pe deasupra și restul din prima condamnare. Nouă ani și jumătate... Vei fi în vîrstă de treizeci de ani în momentul în care îl vei revedea.

O văzu clătinîndu-se și, crezînd că va leșina, o apucă de brațe, dar ea se desprinse din mîinile lui.

— Asta schimbă situația, nu-i așa?

Citi consimțămîntul pe fața ei extrem de palidă.

— Nu există, oare, altă cale, Maurice? întrebă ea încet. Nu aș putea să-ți fac nici un serviciu? Aș lucra pentru d-ta ca menajeră, ca slugă... ți-aș fi cea mai bună prietenă, cea mai credincioasă auxiliară în orice împrejurare.

Meister zîmbi.

— Devii patetică, draga mea, ceea ce e stupid. Atîtea mofturi din pricina unui supeu, a unui flirt nevinovat!

Mary îl privi drept în ochi.

— Dacă i-ai spune lui Johnny, ar veni aici și ar deveni și mai patetic. Iar eu aș telefona poliției... Și s-ar isprăvi cu Johnny. M-ai înțeles?

Ea dădu încet din cap.

CAPITOLUL XXXVI

La ora cinci seara, Meister îi spuse Mary-ei că poate să se întoarcă acasă. O durea capul. Nu făcuse nici o treabă în toată după-amiaza aceea, fiidcă scrisorile îi păreau niște pete negre, șterse și indescifrabile, care-i dansau înaintea ochilor. Vizita nocturnă nu mai fu pomenită și Mary ieși în strada întunecoasă. Deptford era acoperit cu o ceață deasă.

Dacă ar merge la Alan? Ideea se ivise numai spre a fi respinsă. Nimeni altul n-o putea ajuta: trebuia să găsească ea însăși o cale de scăpare. Dacă Johnny ar fi fost acasă, poate că i-ar fi povestit totul, sau fratele ei ar fi ghicit, văzînd-o atît de mîhnită, că i se întîmplase ceva neplăcut.

Dar Johnny era plecat în oraș. Lăsase un bilețel pe masă, prin care o înștiința că se duce să se întîlnească cu un agricultor, indicînd și numele acestuia. Mary își aminti că, pe vremuri, fusese vecinul lor. Și cît de dureros era pentru ea să-și spună că toate pregătirile lui Johnny ar fi fost zadarnice dacă . . .

Se înfioră. Nu îndrăznea să se gîndească la nici una din cele două perspective. Ambele o îngrozeau.

Cînd ajunse acasă slujnica îi anunță vizita unui domn.

— Nu primesc pe nimeni. Cine-i?

— Nu știu, domnișoară. E un om cu barbă.

Mary alergă în antreu.

— Nu mă cunoști, probabil. Mă numesc Bliss, îi zise vizitatorul.

Inima fetei se strînse. În ce scop venea acest om de la Scotland Yard? Nu cumva îl chemase Maurice într-un acces de mînie?

— Poftiți înăuntru!

El intră, cu țigara în gură. Își scoase domol pălăria. Pînă și acest mic tribut de respect îl plătea evident, numai silit.

— Dacă nu mă înșel, fratele d-tale a fost eliberat ieri din închisoare . . . sau poate numai azi?

— Ieri, răspunse Mary. A venit azi dimineață . . .

Spre mirarea ei detectivul nu mai pomeni de Johnny, ci scoase din buzunar un ziar din ziua aceea

și-l desfăcu, arătindu-i o coloană de pe prima pagină. Ea citi anunțul pe care el îl indica cu degetul: Xsz. LEe4T. QQ57g.
LL418 TS. A79Bf.

— Ce înseamnă asta? întrebă Mary.

— E tocmai ceea ce vreau să aflu, răspunse Bliss, privind-o țintă cu ochii săi negri. E o comunicare făcută de Răzbunător nevestei sale, sau de nevasta lui către el, iar totul este redactat pe baza unui cifru adică a unui alfabet convențional, ce a fost uitat de curînd în locuința d-tale. Arată-mi, te rog, acest cifru.

— Îmi pare rău, domnule Bliss, dar a fost furat, crede-mă chiar de...

— De mine?

Buzele sale se strîmbară într-un zîmbet crunt.

— Deci nu ai crezut povestea fantastică despre omul pe care l-aș fi văzut urcîndu-se pe frînghie și al cărui drum l-aș fi urmat și eu? Domnișoară Lenley, eu am motive să cred că alfabetul convențional despre care am pomenit n-a ieșit din locuința d-tale și că știi unde se află.

Cu toate că vorbele sale erau jignitoare, Mary avea impresia că Bliss o pune numai la încercare. Toată atitudinea lui era aceea a unui om care dorește să fie convins.

— Alfabetul respectiv nu e aici, răspunse ea liniștit. A dispărut cu prilejul spargerii.

Nu-și putu da seama dacă ciudata lui privire dovedea ușurare sau îndoială.

— Trebuie să te cred pe cuvînt, zise detectivul băgîndu-și ziarul în buzunar. Dacă spui adevărul, atunci nimeni nu mai posedă cifrul acesta în afară de Răzbunător și nevasta lui.

Mary era cam încurcată.

— Se înțelege, spuse ea, doar dacă omul pe care l-ai văzut d-ta cățărîndu-se pe frînghie...

— După părerea mea, omul acela a fost chiar Răzbunătorul.

Și în timp ce vorbea, Bliss o privea cercetător.

— Ți-e frică de Răzbunător, domnișoară Lenley?

Cu tot necazul ce-i apăsa inima, Mary zîmbi.

— Deloc. V-am spus-o astăzi, dealtfel. De ce să-mi fie frică de el? Nu i-am făcut nici un rău, și, după cîte știu, el nu e în stare să facă vreun rău unei femei.

— Mă bucur că ai o părere atît de bună despre acest mișel, spuse Bliss, ceva mai puțin posomorît. În ce mă privește, nu ți-o împărtășesc. Cum ți se pare Meister?

Fiecare îi punea aceeași întrebare. Începea s-o plictisească. Se pare că Bliss își dădu seama de aceasta, căci fără a-i mai aștepta răspunsul, urmă repede:

— Ai face bine să veghezi asupra fratelui d-tale, domnișoară Lenley. E un tînăr cam smintit.

— Așa spune și Maurice Meister, rosti Mary fără să vrea.

— Da? (Răspunsul îl amuza vădit). Am terminat. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Ajuns la ușă, mai întoarse o dată capul spre Mary.

— Băiat drăguț, Wembury! Cam vioi, cam aprig, dar totuși drăguț.

Nici de data aceasta, nu-i așteptă răspunsul. Ieși trăgînd ușa după el.

Mary avea de făcut niște cumpărături. Magazinele erau deschise pînă la șapte și ea nu era liberă decît seara. Își făcu o listă cu bunătățile ce-i plăceau

lui Johnny, hotărîtă să alunge orice gînd cu privire la tristele evenimente care ar fi putut să-i strice socotelile.

Cu un coșuleț pe braț merse în High Street, Lewisham și după o oră de cumpărături se pregăti să se înapoieze cît mai grabnic la Malpas Mansions, cînd observă un domn înalt pășind înaintea ei. Purta un pardesiu cenușiu și ea recunoscu numaidecît mersul greoi și spatele încovoiat al doctorului. Mary voi să treacă repede pe lîngă el, dar în clipa cînd îl ajunse, Lomond o opri fără să întoarcă măcar capul spre ea.

— Foarte nostim să vezi o copilă cu un coșuleț, dar ouăle pe care le-ai cumpărat nu-s chiar așa de proaspete.

Spusele lui o uimiră. De cînd discutase cu Maurice zîmbi pentru prima oară.

— Nu știam că sînt sub supraveghere polițienească.

— Ciudat, dar cei mai mulți nu-și dau seama, răspunse el pe un ton sec. Te-am observat în magazin... Fetițo, ai o fire prea încrezătoare. Aceste ouă proaspete sînt de pe vremea lui Papură-Vodă.

Văzînd chipul ei jalnic la lumina unui felinar, continuă chicotind:

— Să știi domnișoară Lenley că eu sînt observator de mîna întîi. Observ ouă și cranii, fălci, nasuri, ochi și detectivi. Te-a necăjit mult domnul Bliss? Sau a venit numai să te vadă?

— D-voastră știți că Bliss a fost la mine? întrebă ea surprinsă.

Bătrînul dădu din cap.

— S-a învîrtit toată după-amiaza pe aici. Cînd am ajuns în Malpas Mansions, am trecut întîmplă-

tor pe acolo şi l-am salutat. Dar e un tip morocănos şi fără nici un pic de omenie în el.

— Şi pe cine observaţi în momentul de faţă? întrebă ea malițios.

Spre uimirea ei, doctorul arătă cu degetul înaintea lor.

— Uite-l!

— Domnul Bliss?

Ea se uită în direcţia indicată şi, la lumina unui felinar, zări silueta zveltă a inspectorului principal.

— Mă interesează, recunoscu Lomond. Are ceva misterios şi lucrurile misterioare sînt foarte atrăgătoare pentru un om bătrîn, simplu şi prozaic ca mine.

Şi, în timp ce doctorul îşi continuă urmărirea, Mary ajunse la Malpas Mensions în acelaşi timp cu Johnny. Era foarte bine dispus şi glumea pe seama cumpărăturilor ei, prevestindu-şi o gravă indigestie. Mary nu-l văzuse de mult atît de voios. Apoi, el rosti nişte cuvinte care o făcură să se bucure din toată inima.

— Wembury acela nu-i un băiat chiar atît de rău. Ceea ce-mi aduce aminte că trebuie să mă prezint la Flanders Lane pentru înregistrare.

— Eşti eliberat înainte de termen, nu-i aşa, Johnny, întrebă Mary îngrijorată. Dacă s-ar întîmpla ceva... vreau să spun dacă ai face din nou prostii, ai avea de ispăşit întreaga pedeapsă?

— Dacă aş face iarăşi prostii? răspunse el tăios. Ce vrei să spui cu asta?

Apoi cu un aer de indiferenţă.

— Prostiile le spui tu, Mary. Eu sînt pe cale de a duce o viaţă cît se poate de onestă.

— Dar presupunînd că...

— Atunci se înțelege că s-ar adăuga restul primei mele pedepse la cea nouă. Dar, deoarece nu-i deloc probabil că voi face ceea ce tu numești prostii, n-ai nevoie să-ți bați capul. Presupun că ai isprăvit cu Meister pentru azi? Într-o săptămînă sau două sper că vei termina cu el definitiv. Nu-mi place deloc să lucrezi acolo, Mary.

— Știu, Johnny, însă . . .

— Da, da, înțeleg. Nu te-ai dus cumva și seara la birou?

Ea putu răspunde cu un „Nu" sincer.

— Îmi pare bine. Vezi, să nu te duci la el decît în orele de serviciu.

Johnny își aprinse o țigară și, fumînd, își tot formula minciuna pe care trebuia să i-o spună.

— Se poate să mă întorc tîrziu în seara asta. Un cunoscut m-a rugat să iau cina cu el în West End. Mă scuzi, nu-i așa?

Ea dădu din cap.

— Cam la ce oră te vei înapoia?

El se gîndi puțin, înainte de a răspunde.

— În nici un caz înainte de miezul nopții . . . probabil ceva mai tîrziu.

— Poate că și eu voi întîrzia, îngăimă Mary. Sînt invitată . . . la o serată.

Se va lăsa oare înșelat? Aparent da, căci nu părea să pună la îndoială existența seratei.

— Caută să petreci cît mai bine, surioară dragă, spuse el scoțîndu-și haina și îndreptîndu-se spre dormitorul său. Tare mi-e teamă că nu va semăna cu minunatele serate de la Lenley-Court. Dar lasă numai să ajungem odată la ferma noastră. Vom merge la vînătoare și vom ține un cal, doi . . .

Intrase acum în dormitor, aşa că ea nu mai află ce planuri îşi mai făcea el.

Johnny plecă în jurul orei opt şi Mary se instală într-un fotoliu, aşteptînd să treacă vremea. Oare cum avea să se sfîrşească această zi? Şi ce ar fi spus Alan dacă ar fi ştiut? Alan pentru care ea era ceva sacru, ceva cu totul deosebit. Închise ochii ca penrtu a izgoni o viziune oribilă. Viaţa nu avea să mai fie niciodată ceea ce fusese pînă acum. La fel gîndise şi în ziua cînd Johnny fusese dus la închisoare, cînd, cu inima zdrobită, ea coborîse treptele largi de la Old Bailey, văzîndu-şi viitorul distrus. Dar, urmărind goana minutarului spre ora fatală, îşi dădea seama că abia acum avea să sosească clipa supremei încercări.

CAPITOLUL XXXVII

Ceaţa care acoperea Deptford-ul se întinsese pînă departe. La o oră după convorbirea dintre Johnny şi Mary un automobil puternic, cu două locuri, trecu vîjîind prin negura ce învăluia cîmpia între Hatfield şi Welwyn, părăsi şoseaua şi apucînd pe un drum gloduros, îl urmă pînă ce conducătorul maşinii zări înălţîndu-se înaintea lui marea construcţie a unui hangar părăsit. Pe vremea războiului aici se afla un aerodrom, dar mai tîrziu edificiul fusese vîndut şi revîndut de atîtea ori, încît lista foştilor proprietari căpătase o lungime considerabilă.

Oprind maşina, şoferul stinse luminile şi, sărind jos, se îndreptă spre hangar. Auzi lătratul unui cîine şi un glas bărbătesc strigînd:

— D-voastră, domnule colonel?

Automobilistul răspunse afirmativ.

— Totul e gata. Aeroplanul d-voastră se află în cea mai bună stare, dar nu veți putea zbura în noaptea asta la Paris din pricina ceții. Mai devreme am avut o convorbire telefonică cu aerodromul din Cambridge. Unul din piloții lor a constatat că ceața se ridică pînă la două mii de picioare înălțime și se întinde peste tot Canalul Mînecii.

— Minunat, răspunse voios acela care-și zicea „Colonel Dane". Zburatul prin ceață e specialitatea mea.

Proprietarul terenului mormăi ceva despre gusturi diferite și o luă înainte cu un felinar aprins în mînă. Cu o mișcare, împinse ușa hangarului. La lumina tremurătoare a felinarului apăru elicea și o parte din corpul unui aeroplan.

— E o splendoare, domnule colonel, zise omul cu admirație. Cînd aveți de gînd să vă întoarceți?

— Peste o săptămînă, răspunse celălalt.

Gulerul pardesiului îi era ridicat ascunzîndu-i aproape în întregime chipul. Nu i se zăreau decît ochii ageri, dar și aceștia umbriți de borurile largi ale unei pălării de fetru moale, care-i acoperea capul.

— Da, e o splendoare repetă omul. Toată după-amiază am verificat aparatul d-voastră.

Proprietarul lucrase pe vremuri ca mecanic în Corpul de aviație, iar acum ținea hangarul în arendă, locuind în căsuța de alături. Se întîmpla să fie, momentan, cel mai bine retribuit mecanic de aeroplane din toată Anglia.

— Poliția a fost azi pe aici, zise el. Au inspectat pretutindeni, și-au vîrît nasul peste tot și au vrut să știe cine-i proprietarul aeroplanului . . . Le-am spus că d-voastră sînteți un fost ofițer de aviație

și aveți intenția să organizați zboruri de plăcere cu pasageri. M-am întrebat și eu adesea cu ce vă ocupați.

Celălalt rise ușor.

— Eu în locul d-tale, Green, nu mi-aș bate capul, murmură. Ești plătit ca să te gîndești doar la motoare, carburatoare și altele de felul acesta.

— Se înțelege că am făcut diferite presupuneri, urmă Green imperturbabil. Astfel, mi-am zis că probabil transportați stupefiante peste Canal. Chiar dacă ar fi așa, mie nu-mi pasă.

Apoi schimbă brusc subiectul.

— Ați auzit de Răzbunător, domnule colonel? Scrie despre el în ziarul din seara aceasta.

— Răzbunător? Cine naiba mai e și ăsta.

— Unul care se deghizează. De ani de zile îl urmărește poliția.

Green citea întotdeauna cu cel mai mare interes toate știrile polițienești și le cunoștea aproape pe dinafară. Ar fi putut să indice data condamnării și executării oricărui criminal din ultimii 20 de ani. Adăugă:

— Se spune că ar fi făcut parte din Corpul de aviație.

— N-am auzit niciodată de el, replică colonelul. Așteaptă-mă afară, Green!

Intră în șopron și cu ajutorul unei lămpi de buzunar, examină aeroplanul așezat cu fața spre cîmpul neted.

— Terenul e în regulă? N-aș vrea să se întîmple ceva în ultimul moment.

— Fiți liniștit, domnule colonel. L-am netezit eu însumi și nu lasă nimic de dorit, răspunse Green, mulțumit de sine.

— Bine!

„Colonelul Dane" scoase un pachet de bancnote din buzunar, numără douăsprezece și le dădu mecanicului său.

— Deoarece ești atît de curios, prietene, am să-ți spun ceva: sper să fug în această noapte cu o doamnă . . . asta pare romantic, nu-i așa?

— E soția cuiva? întrebă Green, mirosind un scandal.

— Da, e soția cuiva, confirmă grav colonelul. Dacă am puțin noroc, voi fi aici azi sau miine noapte la două. Cu cît va fi mai deasă ceața, cu atît va fi mai bine. După cum ți-am spus, voi fi însoțit de o doamnă. Am să renunț la bagaje ca să pot lua cît mai multă benzină cu mine.

— Unde zburați, domnule colonel?

Răzbunătorul rise din nou. Totul părea să-l înveselească în noaptea asta.

— În Franța, Belgia sau Norvegia, pe Coasta de Nord a Africii, sau pe Coasta de Sud a Irlandei . . . cine știe? Nu pot să-ți spun cînd mă voi înapoia, dar la plecare îți voi lăsa mai mulți bani decît cheltuiești tu într-un an. Dacă nu mă reîntorc după zece zile, poți închiria altcuiva hangarul. Te sfătuiesc să-ți ții gura și sper că ne vom mai vedea și cu alt prilej.

Se înapoie pe dibuite la automobil, iar Green, cu curiozitatea oamenilor de soiul său, se strădui în zadar să-i zărească fața. Niciodată nu reușise să-și vadă patronul care, după ce-l angajase noaptea, venea numai pe întuneric la el, alegîndu-și parcă intenționat condiții atmosferice care-i permiteau să poarte o manta de ploaie și un guler înalt.

Green avea mereu impresia că stăpînul său poartă barbă și chiar și mai tîrziu despuse mărturie în acest sens.

— Fiindcă vorbim de Răzbunător..., începu Green, escortîndu-l pe colonel la mașină.

— Poate d-ta, eu nu, îl întrerupse celălalt tăios, urcîndu-se în mașină. Și te-aș sfătui să-mi urmezi pilda, Green. Nu știu nimic spre el decît că-i un om primejdios pentru cei care pălăvrăgesc pe socoteala lui. Ocupă-te de aeroplane, Green! Sînt mai puțin ucigătoare.

Peste cîteva clipe, automobilul dispăruse în noapte și ceață.

CAPITOLUL XXXVIII

Pe lîngă necazurile datorate unei poliții vigilente, Sam Hackitt mai avea și altele. Așa, de pildă, exista o doamnă, pe care, într-o clipă de rătăcire, o dusese la altar... un act veșnic regretat pe urmă. Doamna Hackitt era o femeie gălăgioasă și agresivă, care-i purta sîmbetele. Pricina nu trebuie căutată în infracțiunile comise de el, ci în anumite slăbiciuni care-l făceau să-și neglijeze căminul: adică o colecție de mobile mucegăite într-o odăiță murdară din Church-Street.

Sam era indolent, ca cei mai mulți dintre pungași. Blajin din fire, îi era mereu teamă de nevastă. După eliberarea sa din închisoare, o ocolise cu grijă. Dar vestea înapoierii sale ajunsese în sfîrșit și la ea și urmară două scene: una în fața casei lui Meister, iar cealaltă în High Street, Deptford, cînd femeia îl urmări cu furie de-a lungul străzii, expli-

cînd publicului în amănunțime firea, năravurile și păcatele unui anume Sam Hackitt.

Odată liber, Sam merse în direcția vest. Într-o mare vitrină din Cockspur Street, zări niște prospecte colorate, care descriau în chipul cel mai real viața minunată din livezile apusene ale Canadei; și cu toate că pînă atunci omulețul nu se simțise niciodată atras de agriculutră, în clipa aceea deveni unul din pionierii ei cei mai înfierbîntați.

Dacă vrei să ajungi în Canada îți trebuiesc bani, de asemenea nu poți achiziționa terenuri fără bănet. Sam Hackitt începu să studieze problema transportului și a mijloacelor de subzistență cu multă atenție și sînge rece. Din economiile sale își putea cumpăra numai biletul, ceea ce făcu, în taină se înțelege, împlinind grabnic și formalitățile necesare. Apoi decretă că totul fiind îngăduit la război și în dragoste, iar relațiile sale cu Meister fiind veșnic încordate, conștiința sa nu avea să sufere din pricina cîtorva suveniruri „negociabile" luate cu el.

Ceea ce dorea cu mai multă ardoare era caseta neagră, de metal, pe care Meister o ținea de obicei în al doilea sertar al biroului său. Acolo se afla numerarul și avocatul avea, în general, sume mari la dispoziție, căci așa cereau ciudatele sale afaceri. În ultimele două zile, Sam nu avuse prilejul nici să se uite măcar la casetă. Cum în ciuda neprevăzutei sale concedieri, Meister îi permisese totuși să rămînă pînă la sfîrșitul săptămînii — momentul critic venise.

Hackitt nu avea nimic împotriva Mary-ei Lenley, dar cînd încercă pentru a șasea oară în ziua aceea să intre în cameră ca să scoată repede caseta cu pricina și o găsi pe fată ocupată să-și acopere ma-

șina de scris înainte de a merge acasă, o-mînie surdă se trezi în el.

— Ne părăsești, Hackitt?

Sam gîndi că ar putea-o părăsi și mai repede, dacă ar binevoi să-i dea prilejul mult așteptat.

— Da, domnișoară. Nu-l mai pot suferi pe Meister. D-ta te bucuri desigur că ți s-a înapoiat fratele.

— Foarte mult. Mergem la țară.

— Ca să vă ocupați de agricultură? întrebă Sam, viu interesat..

Ea oftă.

— Mă tem că nu ne vom dovedi prea pricepuți.

— Și eu vreau să mă fac agricultor, răspunse Sam. Am învățat cum se cultivă pămîntul, atunci cînd am fost închis la Dartmoor.

— Vei lucra în Anglia? întrebă Mary surprinsă.

Sam tuși.

— Nu știu încă sigur, domnișoară, dar m-am gîndit că mai bine ar fi să mă duc în străinătate, acolo unde se întind cîmpii nemărginite.

— Sam, mi se pare că ai fost la cinema, presupuse Mary.

Fostul pușcăriaș rînji.

— Vezi, domnișoară, aici nu-i bine pentru cine dorește să scape de poliție. O să plec în străinătate și voi începe o vieață nouă.

Ea îi aruncă o privire ciudată.

— De ce te uiți necontenit la biroul lui Meister? Ai ceva cu el?

— Nu, nu, răspunse Sam repede, m-am gîndit numai că ar trebui să-l lustruiesc puțin mîine dimineață. Vezi, domnișoară (se apropie de ea și-și

coborî glasul), d-ta îl cunoşti pe Meister de ani de zile, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

— Sînt totuşi sigur că nu ştii nimic despre el decît că-i un avocat şmecher. Crede-mă, ar fi bine să mai ai aici încă o domnişoară, ca ajutoare. Asta-i poate ultimul sfat pe care ţi-l dau.

Ea se uită mişcată la dînsul: cuvintele lui dovedeau că îi este prieten.

— Nu-i destul de lucru pentru două persoane, spuse Mary.

El zîmbi şiret.

— Ba da, domnişoară. D-ta te istoveşti muncind prea mult. Lucrează mai încetişor.

— Mi se pare că n-ar fi tocmai cinstit, răspunse Mary.

Pentru Sam, însă, acest argument nu avea prea mare valoare.

— Cinstit sau nu.... cel puţin ar fi sigur! răspunse el clipind din ochi. Te rog, nu te supăra, domnişoară, dar eu dacă aş avea o soră, aş ţine-o cît mai departe de casa lui Meister.

Văzînd că ea se simte jignită îşi ceru scuze şi ieşi repede.

Nu rămînea, deci, decît o singură cale pentru Sam: gratiile de fier care apărau ferestrele puteau fi o piedică serioasă pentru un hoţ de rînd, dar Sam îşi cunoştea meşteşugul. Dealtfel, dimineaţa cînd curăţase geamurile, introdusese în încuietoare un aparat, neprevăzut de fabricantul obloanelor cu gratii. Dacă Alan Wembury le-ar fi examinat cu atenţie, ar fi observat o bucată de sîrmă la capătul unuia din drugi. Iar dacă a fi urmărit sîrma pînă la capăt, ar fi descoperit că ea pătrundea în aşa fel

în incuietoare, încît cineva care stătea afară n-avea decît să desfășoare sîrma și să tragă cu putere pentru ca broasca să cedeze. Era un truc ingenios, de care Sam era mîndru pe drept cuvînt.

În seara aceea după plecarea lui Alan Wembury, Sam se ghemui în spatele casei. Nu era tocmai plăcut, căci ceața alterna cu o ploaie măruntă care-l udă cu totul, făcîndu-l să clănțăne de frig. Îl auzi pe Meister plimbîndu-se de colo pînă colo prin cameră. Apoi deosebi țăcănitul cuțitului pe farfurie. Deodată Sam rosti o înjurătură: Meister se așezase la pian... poate pentru ore întregi! Dar se părea că astăzi nu era dispus, căci muzica încetă. Sam auzi scîrțîitul unui scaun și, după cîtva timp, respirația regulată a avocatului. Evident că acesta adormise. Fostul pușcăriaș nu mai așteptă. Trase repede de sîrmă și oblonul cu gratii cedă. Apoi împinse geamul în sus; avusese grijă să ungă bine cerceveaua, astfel că nu produse nici un zgomot.

Meister stătea la pian cu ochii larg deschiși, ceea ce nu era tocmai plăcut. Fără să piardă vremea, Sam trecu în vîrful picioarelor în cealaltă parte a camerei și stinse lumina.

Focul în cămin ardea înăbușit, dar Hackitt era renumit pentru felul cum știa să lucreze în întuneric. Găsi sertarul pe dibuite, introduse în broască o mică unealtă, ce o avea la el și trase. Sertarul se deschise și el băgă mîna înăuntru. Găsi îndată caseta, dar mai erau și alte comori în cameră. Un mic dulăpior situat lîngă dulap conținea niște argintărie foarte veche, și de mare preț. Sam luă o geantă, aflată la îndemînă, și o umplu pînă la refuz cu acele obiecte de valoare. Voia s-o șteargă cu prada și se afla tocmai în apropierea ușii misterioase cînd auzi

un fel de pocnet slab. Stătu nemișcat, cu simțurile încordate.

Poate nu fusese decît un tăciune căzut pe jăratic.

Înaintă tiptil, cu mîna întinsă: gestul instinctiv al acelora care se mișcă în întuneric. Acum se afla chiar în fața ușii misterioase, cînd deodată simți că o mînă rece îl prinde de încheietură.

Încleștîndu-și dinții, își reținu un țipăt, apoi, cu o mișcare bruscă, se eliberă. De văzut nu vedea nimic, auzea însă o respirație agitată. Se repezi la fereastră și într-o clipă fu afară. Cuprins de frica morții, traversă curtea într-o goană nebună.

Nu exista decît o singură explicație pentru mîna aceea glacială: Răzbunătorul venise să se răfuiască cu Meister!

CAPITOLUL XXXIX

În seara aceea, Meister îl rugase insistent pe Alan Wembury să treacă pe la dînsul. Deși era încă devreme, Mary plecase acasă. În schimb, avocatul își făcu apariția, îmbrăcat în obișnuitul său halat.

Era atît de posomorît și de nervos, încît Alan avu impresia că acesta îl chemase numai ca să-și calmeze nervii.

Dar se înșela.

— Îmi pare rău că a trebuit să te deranjez, domnule inspector.

Pentru prima dată în viață, Meister nu știa cum să continue.

Alan aștepta.

— Ei, iată... Am de îndeplinit o datorie neplăcută... foarte neplăcută chiar. Și ca să fiu sincer: mi-o îndeplinesc cu scîrbă.

Nici de data asta Alan nu zise nimic, ca să-l încurajeze să se destăinuiască. Și Meister avea atît de mare nevoie de încurajare!

— E vorba de ceva referitor la Johnny. D-ta pricepi situația mea, domnule inspector? Știi cum mi-a vorbit directorul poliției? Sînt bănuit pe nedrept, e adevărat, dar totuși Scotland Yard-ul mă bănuiește.

Ce urma să spună acum? se întrebă Alan. Tonul lui Meister se deosebea atît de mult de cel obișnuit, încît uimirea detectivului era explicabilă.

— Nu pot risca să mă expun pe mine însumi, continuă avocatul. Cu cîteva săptămîni în urmă, poate că aș fi riscat de dragul Mary-ei..., al domnișoarei Lenley. Dar acum nu mai îndrăznesc, pur și simplu. Cînd aflu despre o infracțiune plănuită sau pe cale de a fi înfăptuită, sînt silit să înștiințez numaidecît poliția.

Alan pricepu în sfîrșit. Totuși, continuă să tacă.

Maurice se plimba nervos de colo pînă colo prin cameră. Simțea rivalitatea și disprețul celui căruia i se adresa. Wembury știa evident că Meister minte, că trădarea lui era bine chibzuită și pregătită.

— D-ta înțelegi? întrebă Meister iarăși.

— Ei bine? făcu Alan dezgustat de această introducere. Ce fel de infracțiune vrea să comită Lenley?

Meister răsuflă ușurat.

— D-ta știi probabil că furtul perlelor lady-ei Darnleigh n-a fost singurul comis de Johnny. Spargerea la domnișoara Bolter, de acum un an și ceva, a comis-o tot el. Îți amintești de acest caz?

Wembury făcu un gest afirmativ. Domnișoara respectivă era o persoană excentrică, foarte bogată. Poseda o casă lar marginea Greenwich-ului, un adevărat depozit de giuvaeruri vechi. Niște spărgători pătrunseseră acolo și luaseră nestemate în valoare de opt mii de lire sterline.

— Așa? Lenley n-a fost străin de această afacere? Și denunțul d-tale se referă la acea spargere? întrebă Alan.

— Nu-i un denunț, replică Maurice grăbit. Îți comunic numai ceea ce cred că e adevărat, îți dau o informație pe care d-ta vei putea s-o verifici. Giuvaerurile se mai află și astăzi ascunse în locul de unde au fost furate... D-ta îți amintești, probabil, că spărgătorii fuseseră tulburați tocmai cînd comiteau nelegiuita faptă.

— Desigur, replică Alan. Dar nu știu unde vrei să ajungi.

Meister privi împrejur și, coborîndu-și glasul, zise:

— John a lăsat să se înțeleagă că în această noapte se va duce la Camden-Crescent, ca să pună mîna pe giuvaeruri! A împrumutat cheia de la casa vecină, care din întîmplare este proprietatea mea și e nelocuită. Cred că obiectele furate se află ascunse pe acoperișul casei cu nr. 57. V-aș propune să puneți astă noapte pe cineva de pază acolo... o simplă propunere, firește.

— Am înțeles, zise Alan încet.

— Să nu crezi cumva că vreau să-i fac lui Johnny vreun rău: mai degrabă aș lăsa să mi se taie mîna dreaptă. Dar trebuie să-mi fac datoria... și apoi, eu însumi sînt suspectat.

Alan se înapoie la circumscripția din Flanders Lane cu inima strînsă. Nu putea face nimic. Meister

avea să înștiințeze poliția despre informațiile furnizate. A-l preveni pe Johnny Lenley ar fi însemnat prăpăd... dezonoare... probabil chiar o destituire rușinoasă.

Ordonă deci unui detectiv să se posteze pe acoperișul casei din Camden-Crescent.

Peste o oră primi un raport în legătură cu aceasta. Stătea îngîndurat lîngă foc, cînd sună telefonul. Sergentul luă telefonul în mînă.

— Alo! (se uită în mod mecanic la ceas spre a putea înregistra momentul exact al convorbirii). Ce s-a întîmplat?

Acoperi receptorul cu mîna.

— Paznicul de noapte din Cleavers ne relatează că a văzut un om pe un acoperiș din Camden-Crescent.

Alan se gîndi o clipă.

— Da, desigur. Spune-i să fie fără grijă: e unul din oamenii mei.

— Pe un acoperiș din Camden-Crescent? întrebă sergentul, căruia nu-i venea să creadă.

Alan dădu din cap și celălalt își reluă convorbirea telefonică.

— Fii liniștit, băiete: e unul de-ai noștri... Ce? Mătură coșul?... Da, îi lăsăm totdeauna pe polițiști să măture coșuri noaptea.

Închise telefonul.

— Ce face acolo sus?

— Privește în jur, răspunse Alan cu indiferență.

În seara aceea oamenii săi mai căutau un delincvent. Sam Hackitt dispăruse din casa lui Meister și femeia arțăgoasă care îi purta numele fusese adusă cu puțin mai înainte la secție sub învinuirea de agresiune și lovire. Era vorba de eterna poveste: o fe-

meie mai tînără cucerise inima fluşturatecă a necredinciosului Sam. În furia ei, doamna Hackitt făcu destăinuiri preţioase. Planurile lui Sam fuseseră date la iveală şi doi dintre oamenii lui Wembury erau acum în căutarea „agricultorului canadian."

Doctorul Lomond spusese odată că poliţia e neîndurătoare cu micii delincvenţi şi cu totul nesimţitoare faţă de suferinţele ce decurg pentru ei din descoperirea infracţiunii. Alan se întrebă dacă nu cumva devenise şi el nesimţitor. Se îndoia. Poate că poliţiştii nici nu sînt nesimţitori. Ei se aseamănă mai degrabă cu doctorii, care au două personalităţi, una din ele putîndu-se degaja complet de orice simţămînt de compătimire.

Dar iată că, cel care-i inspirase toate aceste reflecţii apăru, făcînd să-i tresalte inima: Johnny Lenley intră şi se îndreptă, salutînd, spre sergent.

— Am venit pentru înregistrare.

Scoase nişte hîrtii din buzunar şi le depuse pe birou.

— Numele meu e Lenley. Sînt un deţinut eliberat înainte de termen.

Deodată îl zări pe Wembury şi-i întinse mîna.

— Am auzit de eliberarea d-tale, Lenley. Felicitările mele!

Şi, în timp ce vorbea, avea mereu înaintea ochilor săi imaginea acelui apărător al legii, care aştepta ghemuit pe acoperişul din Camden-Crescent. Trebui să-şi încleşteze dinţii ca să-şi reţină avertismentul ce-i tot venea pe buze.

— Da, am fost eliberat ieri, spuse Johnny.

— Sora d-tale s-a bucurat mult cînd te-a revăzut, nu-i aşa?

— Da, răspunse Lenley scurt.

Nu părea dispus să vorbească despre Mary.

— Aş dori să-ţi găsesc o ocupaţie, Johnny, zise Alan disperat. Cred că aş putea.

John Lenley zîmbi cu amărăciune.

— Societatea de ajutorare a deţinuţilor? Mulţumesc! Sau poate te gîndeşti la „Armata Salvării". Sortatul hîrtiei cu 2 pence pentru 50 de kilograme? Dacă sînt gata să muncesc, Wembury, asta nu înseamnă că voi consimţi să fac o muncă de salahor. N-am nevoie de ajutorul nimănui. Vreau să fiu lăsat să fac ce cred eu. Nu-mi lipseşte iniţiativa.

Urmă o tăcere, întreruptă numai de scîrţîitul peniţei, cu care sergentul îşi făcea înregistrările.

— Unde mergi astă-seară? întrebă Alan.

Tînărul trebuia prevenit cu orice preţ.

Detectivul se gîndea la Mary Lenley, care îl aştepta acasă pe fratele ei. Teama că arestarea lui Johnny putea fi privită de ea ca o trădare, aproape îl înnebunea.

John Lenley îl privi bănuitor.

— Mă duc spre West. Dar de ce întrebi?

Nepăsarea lui Alan era prost jucată.

— Fără nici un motiv special.

Apoi către sergent.

— Cam cît e de aici pînă la Camden-Crescent?

Văzu mirarea lui Johnny. Îl privea drept în ochi.

— Nici zece minute pe jos, răspunse sergentul.

— Foarte aproape, nu-i aşa? zise Alan către ex-deţinut. În numai zece minute ajungi de la Camden-Crescent la secţie!

Johnny nu răspunse nimic.

— Şi eu aveam de gînd să mă plimb puţin în direcţia West-End. Ce-ar fi dacă am merge împreună?

Sînt cîteva lucruri pe care aș vrea să le discut cu d-ta.

Johnny îl privea bănuitor pe Alan...

— Nu se poate, răspunse el liniștit: trebuie să mă întîlnesc cu un prieten.

Alan puse mîna pe o carte și întoarse încet foile. Spuse, fără a ridica ochii:

— Îți dai oare bine seama pe cine vei întîlni?... Altădată erai un fel de atlet, Lenley, un alergător dacă nu mă înșel. Mi se pare chiar că ai luat mai multe premii.

— Da, răspunse Johnny surprins, am cîștigat vreo două cupe.

— Dacă aș fi în locul d-tale, urmă Alan fără să privească, aș alerga ca un disperat și nu m-aș opri pînă n-aș ajunge acasă.

— Oare de ce? întrebă sergentul intrigat.

— Ar mai cîștiga poate o cupă, sau ar obține o diplomă... cine știe?

Johnny îi întoarse spatele lui Alan și-i dădu sergentului o informație în legătură cu eliberarea sa. Apoi se pregăti să plece, dar în clipa cînd ajunse la ușă, Wembury îi zise:

— Bună seara, Lenley, pentru cazul că nu ne revedem.

Johnny se întoarse brusc.

— D-ta presupui că o să ne revedem? întrebă el. Încă astă seară?

— Da, așa cred.

Vorbele sale erau chibzuite. N-ar fi putut spune mai mult, fără a-și nesocoti datoria. Dar Johnny dădu numai din umeri și plecă, lăsîndu-l pe Wembury foarte îngrijorat.

— Ce nebuni sînt oamenii aceştia! zise el în sfîrşit.

— Cu atît mai bine! replică sergentul. Dacă n-ar fi nebuni nu i-am mai prinde niciodată!

Wembury ar fi plecat numaidecît, dacă nu şi-ar fi dat întîlnire la secţie cu doctorul Lomond. Dorea să nu fie de faţă cînd inevitabilul se va produce. Căci dacă Johnny Lenley nu renunţa în ultimul moment la planul său, atunci el avea să fie adus în curînd la secţie. Părea totuşi aproape de necrezut să nu fi înţeles aluziile, sau, înţelegîndu-le, să nu fi luat avertismentul în seamă.

CAPITOLUL XL

Tocmai intrase doctorul Lomond înjurînd vremea urîtă, cînd se auziră nişte paşi apăsaţi pe coridor. Uşa se deschise şi Meister apăru, cu pardesiul descheiat, jobenul împins pe ceafă şi o ţigară în gură, ceea ce nu prea obişnuia. Trecerea bruscă de la întunecimea străzii la lumina puternică din circumscripţie îl orbi pentru moment. Îşi pironi cîtva timp ochii pe doctor.

— Omul medicinei şi omul legii! zise el în sfîrşit, bătîndu-se în piept. Dragă doctore asta-i aproape o întîlnire istorică . . .

Se întoarse spre Alan.

— L-au adus? Nu l-aş fi crezut în stare să comită o astfel de nebunie. Dar e mai bine să stea la răcoare, dragă domnule Wembury; crede-mă, e mult mai bine!

— Pentru asta ai venit? N-aveai decît să telefonezi fără a te mai deranja, în persoană, răspunse Alan grav.

Fața avocatului căpătă deodată o cu totul altă expresie și, cu glas răgușit, zise:

— Nu, n-am venit pentru asta.

Se uită peste umăr. Polițistul de la ușă se apropiase de sergent, șoptindu-i ceva la ureche. Pînă și medicul părea că urmărește această scenă cu interes.

— Hackitt a șters-o și m-a lăsat singur... afurisit fricos ce e! Singur în toată casa! se văită Meister. Fiecare sunet ce l-am auzit, scîrțiitul scaunului cînd mă mișcam, căderea unui tăciune, zgîlțîitul ferestrelor... toate m-au enervat grozav.

Din întunericul de afară se desprinse o figură. Nu fu zărită de nimeni, dar mai ales de cei trei oameni care vorbeau lîngă pupitrul sergentului. Era inspectorul Bliss; aruncă repede o privire înăuntru, apoi dispăru ca o nălucă. Polițistului i se păru că văzuse pe cineva și alergă la ușă. Sergentul și medicul îl urmară, dar mai pe îndelete.

— Fiecare zgomot mă înspăimîntă, domnule Wembury. Am senzația că mă aflu în miinile ursitei.

Glasul lui Meister semăna cu un plînset răgușit.

— Parcă undeva aproape, chiar aici în cameră, mă pîndește moartea! O, Doamne, Doamne! E groaznic...

Deodată se clătină și ar fi căzut jos dacă Alan nu l-ar fi susținut. Noroc că doctorul era acolo. Îl așezară pe un scaun, iar sergentul Carter scotoci prin sertarele biroului, pînă cînd găsi un flacon cu săruri volatile, care slujise în mai multe rînduri unor femei care leșinaseră acolo. Căci la secție se desfășurau adesea scene dramatice.

— Ce are?

— Urmările cocainei, răspunse Lomond. Du-l in camera domnului inspector, Carter. Peste cîteva minute își va reveni.

Il urmări cu privirea, clătinînd încet din cap. Apoi se intoarse la ușa care dădea spre coridor și ieși uitîndu-se in stradă și căutînd să pătrundă cu privirea prin întunecimea compactă.

— Ce s-a întîmplat, doctore? întrebă Alan.

— Iată-l din nou! răspunse Lomond, arătînd cu degetul spre stradă.

— El? Care el?

— Ne tot observă biroul chiar din clipa cînd Meister a intrat aici, zise Lomond, înapoindu-se în cancelarie și trăgîndu-și un scaun lîngă foc.

— Cine-i observatorul acesta misterios? întrebă Wembury zîmbind.

— Nu știu! Mi s-a părut însă că-i Bliss, spuse Lomond, răsucind o țigară. Nu mă poate suferi... fără să știu de ce.

— Cunoști d-ta pe cineva, pe care-l poate suferi... în afară de Bliss? mormăi Wembury.

— Azi după-amiază la club, am auzit ceva foarte ciudat despre dînsul, zise Lomond încet. Un medic care-l cunoștea de la Washington afirma că l-ar fi văzut într-un spital din Brooklyn, la secția de boli nervoase.

— Cînd?

— Tocmai asta-i partea absurdă. Medicul pretinde că l-a zărit acum două săptămîni.

Wembury zîmbi.

— De luni de zile se află din nou în Anglia.

— Îl cunoști bine pe Bliss?

— Nu, nu chiar așa de bine, admise Wembury. L-am cunoscut numai după înapoierea lui din Ame-

rica. Îl văzusem doar o dată sau de două ori. E un polițist mult mai vechi decît mine. Promovarea mea a fost cam rapidă . . .

Un om intră în cancelarie și merse direct la pupitrul sergentului. Era inspectorul Bliss.

— Dă-mi un revolver, zise el scurt.

— Ce doriți? făcu Carter uimit.

— Dă-mi un rovolver, repetă celălalt mai tare.

Wembury chicoti malițios.

— E în regulă. Carter. Inspectorul principal Bliss de la Scotland Yard dorește un revolver. La ce-ți trebuie, domnule Bliss? Vrei poate să vînezi guzgani?

Bliss zîmbi cu dispreț.

— Da, dar nu trebuie să-ți fie frică. Dealtfel, ce te privește pe d-ta?

— Mă privește chiar foarte mult, zise Wembury liniștit. Aici e circumscripția mea.

Sergentul scoase arma din sertar. Luînd-o, Bliss spuse:

— Ai poate ceva împotrivă?

— Nicidecum, răspunse Wembury.

Dar, văzînd că celălalt se îndreaptă spre ușă, îl atenționă:

— Eu în locul d-tale aș atesta primirea. Pari a fi uitat regulamentul.

Bliss se înapoie cu o înjurătură.

— Am fost plecat din această țară afurisită, precum știi.

Ochii doctorului clipeau.

— Bună seara, domnule Bliss.

Acesta părea că abia acum își dă seama de prezența medicului.

— . . . Seara, profesore. L-ai prins pe Răzbunător?

— Încă nu, răspunse Lomond zimbind.
— Așa! Mai scrie încă o carte și poate că-l prinzi atunci!
— Vai, ce spiritual! răspunse Lomond pe un ton sec. Nu l-am prins pe Răzbunător, dar cred că aș putea pune mîna pe el.
Bliss îl privea bănuitor.
— Crezi? Ți-ai format vreo părere?
— Mi-am format chiar o convingere, o foarte adîncă convingere, răspunse Lomond misterios.
— Ascultă-mă pe mine și lasă afacerea asta pe seama oamenilor de specialitate. Arthur Milton e un om primejdios. Ai mai văzut-o pe nevastă-sa în ultimul timp?
— Nu; poate d-ta?
— Nici eu. Nu știu nici măcar cu cine trăiește.
Medicul se încruntă.
— Adu-ți, te rog, aminte că vorbești de o foarte bună prietenă de-a mea!
Inspectorul Bliss își îngădui neobișnuitul lux al unei chicoteli.
— Oh, te-a cucerit și pe d-ta! Dar mulți se mai zbat în mrejele ei!
— N-ai auzit niciodată că există femei care ar putea avea un prieten dezinteresat? întrebă Lomond.
— Oh, desigur, în fiecare clipă se naște cîte o asemenea femeie, veni răspunsul batjocoritor.
Citind dezaprobarea în ochii lui Wembury, Bliss îi spuse acestuia:
— Și d-ta ești un fel de Werther sentimental, mi se pare, domnule Wembury?
— Da, asta-i slăbiciunea mea, răspunse celălalt.
— Lenley aia... lucrează la biroul lui Meister, nu-i așa?

Wembuy zîmbi disprețuitor.

— Ai reușit să descoperi și asta? Se vede că ești un detectiv de mîna întîi!

Dar Bliss rămase nepăsător.

— Aud că ai fi amorezat de ea. Foarte romantic! Fiica moșierului și copoiul îndrăgostit.

— D-ta ai fost vreodată îndrăgostit, domnule Bliss?

— Eu? Ferească Dumnezeu! Nici o femeie nu va reuși să facă o marionetă din mine.

— Ca să te perfecționeze într-atît, ar trebui să fie o femeie foarte iscusită. Dar spune-mi, te rog, ce faci aici în cartier?

— Ceea ce ar trebui să faci d-ta! răspunse Bliss tăios.

Și ieși, trîntind ușa.

CAPITOLUL XLI

Carter se miră.

— Ciudat, că inspectorul nu cunoaște regulamentul secțiilor.

— Domnul Bliss e ciudat în toate privințele, replică Alan mînios. Bliss (deliciu). Aș vrea să știu cărei cauze datorează acest nume.

Lomond se apropie de ușa camerei inspectorului, unde Meister zăcea sub paza și îngrijirea unui polițist. Era pe cale să-și vină în fire. După înapoierea medicului, un sergent intră și îi șopti ceva lui Wembury la ureche.

— O doamnă care vrea să-mi vorbească? Cum o cheamă?

— Cora Ann Milton, zise Lomond, dovedind iarăși surprinzătorul său instinct. Viitoarea mea logodnică!

Cora Ann intră sfidătoare și cu un aer de nepăsare.

— Doctore, ce s-a întîmplat cu carnetul d-tale de însemnări?

Alan privi bănuitor la bătrînul medic, văzînd că acesta ia mîna femeii între mîinile lui.

— Dar ce e cu d-ta, Cora Ann? Ești cam nervoasă!

Ea dădu, supărată din cap.

— Niciodată nu-l aștept pe un bărbat mai mult de o oră.

Wembury asculta cu mirare.

— Vai! Te invitasem la dineu! făcu doctorul. Vezi, am avut ceva treabă aici, ceea ce m-a făcut să uit de întîlnire.

Cora Ann se uită împrejur, vădit scîrbită.

— Nu măr mir. Dacă aș avea eu treabă într-un asemenea loc, aș uita de Dumnezeu și de toți sfinții săi. Asta-i o secție? E tocmai imaginea pe care mi-o făcusem despre iad, numai că o credeam mai luminoasă.

Se uită la Wembury.

— Unde-i costumul d-tale de bal mascat? Văd că toți ceilalți poartă uniformă.

— O păstrez pentru petreceri.

Ea se înfioră.

— Of... Nu-ți vine oare să fugi? Cum poți să trăiești aici? Mi se pare că numai un om care nu-i în toate mințile poate fi de acord să ducă o astfel de viață!

— Vezi ca d-ta să rămîi în toate mințile, zise Lomond. Ochii d-tale privesc în gol!

— O fi golul stomacului meu. N-am mîncat nimic de la prînz încoace.

Lomond fu cuprins de remuşcări.

— Biată micuţă! De ce n-ai mîncat singură?

— Prefer să iau masa sub controlul unui medic.

— Nu ştiu, dacă aceasta constituie întotdeauna o siguranţă, o necăji el.

— Crezi, poate, că te-aş otrăvi?

— Ai putea să-mi otrăveşti mintea.

Wembury asculta tot timpul cu o surprindere crescîndă. Ce urmărea doctorul Lomond? De ce se împrietenise cu această femeie?

— Nu ţi-e oare milă de o sărmană femeiuşcă isterică? întrebă ea.

În glasul ei era disperare, ca şi cum ar fi făcut o ultimă încercare să împiedice... ce? Alan nu se putea dumiri.

— Desigur, Cora Ann, dar..., spuse Lomond.

— Dar! Dar! îl ironiză ea. Eşti „darnic" mi se pare. N-ai plătit d-ta, însă, consumaţia.

Lomond rise.

— Iată un argument remarcabil în favoarea dineului. Dar, din păcate, am treabă.

Intr-o clipă faţa ei se schimbă.

— Treabă!

Rise batjocoritor şi, dînd din umeri, se îndreptă cu paşi obosiţi spre uşă.

— Ştiu ce fel de treabă ai. Vrei să-l duci pe Arthur Milton la spînzurătoare. Iată treaba d-tale.

— Şi unde te duci acum, fetiţo? întrebă doctorul îngrijorat.

Ea îl privi în faţă, zîmbind cu amărăciune.

— E prea tîrziu pentru dineu. Mă duc să iau supeul și în același timp o lecție de muzică. Am un prieten, care cîntă minunat la pian.

Lomond merse la ușă și o urmări cu privirea, pînă ce dispăru în ceață.

— Ultimele ei vorbe au sunat ca o amenințare, zise el.

Alan nu răspunse imediat.

— Aș fi dorit, spuse în sfîrșit pe un ton grav, să nu faci curte soției Răzbunătorului.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să zic că întrevăd acum posibilitatea a două tragedii, în locul uneia singure.

Carter, care fusese în camera unde se afla Meister, se înapoie la biroul său.

— Cum se simte acum?

— Mai bine, domnule inspector, răspunse sergentul.

Trap, trap, trap!

Urechea ageră a lui Alan deosebi sunetul pașilor măsurați, ritmul caracteristic al arestaților. Oftă adînc, văzîndu-l pe John Lenley intrînd, cu mîna prinsă ca-n clește de către un polițist în civil. Fu dus direct în biroul sergentului.

— Sînt detectivul Bell, zise polițistul. Astă-seară am stat pe acoperișul casei cu nr. 57, în Camden-Crescent și am văzut un individ ieșind printr-un chepeng din podul casei cu nr. 55. L-am văzut apoi căutînd ceva în dosul cisternei de la 57 și l-am arestat. Îl învinovățesc de a se fi introdus într-o proprietate particulară ca să comită o spargere.

Lenley privea în jos. Părea că nu-l interesează nimic din cele ce se petreceau în jurul său. Dar deodată, ridicînd ochii, întîlni privirea lui Wembury și, salutîndu-l, îi zise încet:

— Mulțumesc, Wembury, zise. Dacă aș fi avut măcar atîta minte cîtă are un iepure, n-aș fi aici.

Carter își înmuie penița în cerneală.

— Numele d-tale? întrebă el în mod mecanic.

— John Lenley.

Se auzea numai scîrțîitul peniței.

— Domiciliul?

— Fără domiciliu.

— Ce ocupație?

— Sînt un deținut eliberat înainte de termen.

Sergentul puse penița jos.

— Percheziționează-l.

Johnny ridică brațele și detectivul Bell îi băgă mîna în toate buzunarele, depunînd tot ce găsea pe birou.

— Cine m-a denunțat, Wembury?

Alan clătină capul.

— Știi că nu trebuie să-mi pui această întrebare.

Apoi atrase, printr-un gest, atenția arestatului asupra faptului că, în momentul de față, sergetul reprezintă pentru dînsul suprema autoritate.

— Poți da vreo explicație asupra prezenței d-tale pe acoperișul n-rului 57 din Camden-Crescent? întrebă Carter.

John Lenley tuși ușor.

— Am căutat ceva ce trebuia să fie ascuns în spatele cisternei. Dar n-am găsit nimic. Asta e tot. Cine m-a denunțat? Nu e nevoie să mi-o spuneți, deoarece știu. Ocrotește-mi sora, Wembury. Va avea ne-

voie de ocrotire și mă încred mai degrabă în tine, decît în oricare alt bărbat...

Din păcate, Meister își alese tocmai această clipă pentru a-și face din nou apariția. Holbă ochii la Johnny Lenley, care-i zîmbi, spunînd încet:

— Salutare, Maurice!

Avocatul rămase buimac.

— Dar... dar... ce-i asta, Johnny? îngăimă. Nu cumva ai făcut iarăși o pozną? (Ridică mîinile într-un gest de disperare). Ce nenorocire! Dragul meu, mîine dimineață voi fi la tribunal ca să te apăr.

Se îndreptă cu pași șovăitori spre biroul sergentului.

— Dă-i orice fel de mîncare vrea. Cheltuiala mă privește pe mine, zise Meister cu glas tare.

— Meister! strigă Johnny tăios. „Marfa" nu se afla în spatele cisternei!

Fața lui Meister exprimă cea mai adîncă surprindere.

— „Marfa" din dosul cisternei? repetă. Ce fel de marfă? Nu știu despre ce vorbești, dragul meu.

Lenley dădu din cap, zîmbind cu amărăciune.

— Am fost eliberat prea devreme. Era să-ți răstorn planurile, nu-i așa? Porcule!

Și, înainte ca Wembury să-și dea seama de ceea ce se întîmplă, Johnny îl și înhățase de gît pe avocat. Peste o clipă, patru oameni se luptau pe podea. În timpul încăierării, ușa circumscripției se deschise și apăru inspectorul Bliss. Aruncă o singură privire asupra grupului. Apoi, cu un salt, fu între cei doi beligeranți.

Reuși să-l îndepărteze pe Johnny și, uitîndu-se la Meister, care zăcea fără putere pe jos, întrebă:

— E rănit?

Clocotind de mînie, Johnny gîfii:

— Regret din toată inima că nu l-am ucis.

Bliss își pironi ochii săi crunți asupra arestatului:

— Prea ești din cale-afară de egoist Lenley, zise.

CAPITOLUL XLII

Cînd Alan Wembury plecă de la circumscripție, era stăpînit de un singur gînd și anume de unul foarte chinuitor. Mary trebuia înștiințată. Din nou avea să fie, fără voia lui, un aducător de vești rele.

Ceața se ridica din Tamisa și în unele locuri era atît de deasă, încît Alan fu nevoit să se orienteze dibuind de-a lungul pereților. Dintr-o cauză oarecare aerul era ceva mai limpede pe povîrnișul din High Road Levisham. Alan, fiind și el numai om, blestema ceața, îl blestema pe John Lenley pentru nebunia lui, dar mai ales cînd se gîndea la Maurice Meister, îi venea foarte greu să-și stăpînească mînia. Josnica trădare era prea neomenoasă.

Wembury urcă scările de piatră de la Malpas Mansions și ciocăni la ușa apartamentului Mary-ei. Nu primi nici un răspuns. Bătu din nou. Acum auzi o ușă interioară deschizîndu-se și, pe cînd cheia se răsucea în broască, un glas întrebă:

— Tu ești Johnny? Credeam că ai cheia.

— Nu, dragă, eu sînt.

— Alan!

Mary se trase înapoi, ducînd mîna la inimă.

— S-a întîmplat ceva?

El închise ușa fără să răspundă și o urmă în cameră.

— S-a întîmplat iar ceva? întrebă Mary din nou ... Cu Johnny?

El dădu din cap. Fata căzu pe un scaun și-și acoperi ochii cu mîna.

— E ... arestat? șopti ea.

— Da, zise Alan.

— Pentru fals în acte?

— Fals în acte! făcu Alan surprins. Nu știu ce vrei să spui draga mea.

Mary își întoarse chipul palid și nenorocit spre el.

— Nu din cauza falsificării? întrebă ea uimită.

Deodată își dădu seama de nesocotința ei.

— Vei uita ce te-am întrebat, Alan?

— Desigur că voi uita, Mary dragă. Nu știu nimic despre vreo falsificare. Johnny a fost arestat pentru că a pătruns într-o proprietate particulară.

— Pentru spargere ... o, Doamne!

— Încă nu știu nici eu, cum anume s-au petrecut lucrurile. Aș dori, dar n-am dreptul să-ți spun ceea ce presupun. Totuși, o voi face, chiar cu riscul de a fi dat afară din slujbă.

Îi puse ușor mîna pe umăr.

— Curaj, dragă Mary. Totul trebuie să se lămurească. Nu înțeleg de ce Johnny a fost atît de smintit, căci eu făcusem tot ce mi-a stat în putință ca să-l previn. Cred, dealtfel, că situația lui nu e chiar atît de disperată. După ce plec de aici, mai trec pe la Meister și pe urmă mă duc la un prieten de-al meu, avocat, cu care mă voi sfătui. Dacă cel puțin Johnny nu l-ar fi atacat pe Meister!

Îi povesti scena ce se desfășurase la secție. Mary se îngrozi.

— L-a lovit pe Maurice! Oh, dar e smintit! Maurice îl are la mînă ...

Se opri brusc.
Ochii ageri ai detectivului îi scrutară fața.
— Spune mai departe, zise el. Maurice îl are la mină . . .
Dar fiindcă ea tăcea, o întrebă:
— Te gindești la falsificare?
Ea îl privi dojenitor.
— Alan, ai promis . . .
— N-am promis nimic, răspunse el zimbind. Dar pot să te asigur de un lucru: orice ai spune, o spui lui Alan Wembury, omul, nu lui Alan Wembury, agentul de poliție. Mary, dragă, simt că ceva te apasă . . . Nu vrei să mi te destăinuiești? Nu vrei să te ajut?
— Nu pot, nu pot! Vezi, totul e pierdut acum. Maurice are o fire răzbunătoare. Niciodată nu-l va ierta pe Johnny. Și voia să fie atît de drăguț cu el . . . să ne procure o mică fermă, undeva la țară . . .
Alan era cît pe ce să-i vorbească despre trădarea lui Meister, dar disciplina rigidă a atitor ani triumfă. Prima și ultima lege a poliției criminale e să nu-l denunți pe denunțător.
— Nu înțeleg ce a căutat Johnny în casa aceea. E drept, că a povestit ceva despre niște valori furate cu altă ocazie și care trebuiau să fie ascunse în dosul unei cisterne. Dar se înțelege că nu se afla nimic acolo.
Fata stătea cu capul rezemat în mîini și ochii închiși. Lui Alan i se păru că va leșina. Îi și trecu repede brațul pe după umeri.
— Mary, n-aș putea să te ajut? întrebă el cu un glas ce sună răgușit.
Respira cu greutate.

— Indiferent dacă mă privești, urmă el, ca pe fiul vechiului d-tale slujitor, ca pe inspectorul de poliție Wembury, sau numai ca pe acel Alan... care te iubește!

Ea stătu nemișcată. Nu făcu nici o încercare să-i îndepărteze brațul.

— Ți-am mărturisit în sfîrșit adevărul și nu-mi pare rău. Te-am iubit întotdeauna, încă de cînd erai fetiță mică. Acum, Mary, cred că ai putea să-mi spui totul. Nu-i așa, draga mea?

Dar deodată ea sări în picioare: ochii ei exprimau o spaimă teribilă și părea năpădită de gînduri oribile.

— Nu, nu pot! zise ea, vorbind aproape incoerent. Nu mă atinge, Alan... Nu sînt vrednică de d-ta... Am crezut că nu-i nevoie să mă duc, dar acum știu că trebuie neapărat... pentru Johnny.

— Să te duci unde? insistă Alan.

Ea nu răspunse. Dar pe urmă, cu o mișcare impulsivă, întinse mîinile și-l apucă de braț.

— Alan, știu că mă iubești... și mă bucur... mă bucur! Înțelegi ce înseamnă asta, nu-i așa? O femeie n-ar vorbi astfel, dacă... n-ar avea și ea aceleași sentimente. E însă datoria mea să-l scap pe Johnny.

— Nu vrei să-mi spui despre ce e vorba?

Ea făcut un gest negativ.

— Nu pot. Vezi, asta-i una din acele încercări prin care trebuie să trec singură.

Alan nu se dădu însă bătut.

— E ceva cu privire la Meister? întrebă el. El te amenință?

Mary clătină mîhnită capul.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Alan... ce aș putea face pentru Johnny? E într-adevăr vorba

de o acuzație gravă ... adică, îl vor osîndi? Sau crezi că Maurice ar putea să-l scape?

Pentru moment, perspectivele lui Johnny nu-l preocupau pe tînărul detectiv. Nu putea să se gîndească la altcineva decît la biata fată singuratică, nenorocită și zdrobită de o soartă nemiloasă. O luă în brațe, sărutînd-o pe buzele-i reci.

— Nu, nu, Alan, te rog! rosti Mary.

Și, dîndu-și seama că fata n-avea nici o putere să i se opună, se îndepărtă de ea. Apoi, se îndreptă spre ușă, tremurînd de furie ca varga.

— Mă duc să lămuresc cîteva taine ... în legătură cu John ... Și cu alte persoane, zise Alan printre dinți. Te rog să rămîi aici, ca să știu unde să te găsesc. Peste un ceas mă reîntorc.

Ghicindu-i vag intenția, Mary îl chemă înapoi, dar el era deja departe.

Cînd Alan, după o luptă înverșunată cu ceața, ajunse în sfîrșit pe Flanders Lane, casa lui Meister era cufundată în întuneric. Polițistul de la poartă nu putu să raporteze altceva decît că auzise niște sunete de pian venind din camerele de sus.

Avea cheia de la poarta neagră și de la intrare. Îi descuie lui Alan, lăsîndu-l să intre în casă. Pe cînd urca scările, îl întîmpinară sunetele unui Scherzo. Încercă ușa salonului, dar constatînd că e încuiată, ciocăni cu putere în ea.

— Cine-i acolo? întrebă glasul răgușit al avocatului.

— Wembury. Deschide! răspunse Alan nerăbdător.

Îl auzi pe Meister mormăind în timp ce străbătea camera. Deodată ușa se deschise. Detectivul intră.

Nici o lumină în cameră, în afară de veioza de pe pian.

— Ei bine, cum încearcă ticălosul acela de băiat să se dezvinovățească? întrebă Maurice.

Băuse mult și, în odaie, plutea un miros de alcool. Pe obraz, acolo unde-l lovise Johnny, avea o mare pată roșie.

Fără să fie poftit, Alan aprinse lumina. Avocatul îi privi clipind din ochi.

— Nu vreau lumină. Cine te-a pus pe d-ta să aprinzi toate luminile? strigă el înfuriat.

— Vreau să te văd! răspunse Wembury. Și mai ales vreau ca d-ta să mă vezi pe mine!

Maurice holbă ochii.

— Așa, zise în sfîrșit, ai vrut să mă vezi? Se pare că ai pus stăpînire pe casa mea, domnule Wembury. Intri și ieși cînd vrei. Aprinzi și stingi luminile după pofta inimii. Sper că vei binevoi cel puțin să-mi explici această purtare.

— Am venit să te întreb ceva despre o falsificare.

Îl văzu pe Maurice tresărind.

— O falsificare? Ce vrei să spui cu asta?

— Știi pefect de bine ce vreau să spun, replică Alan cu asprime. E vorba de falsificarea despre care i-ai povestit Mary-ei Lenley.

Avocatul se dezmetici din beție. Îl privi mirat.

— Zău, nu știu nici acum despre ce vorbești!

Maurice Meister nu era prost. Dacă Mary i-ar fi povestit într-adevăr detectivului despre afacerea cecului falsificat, își zise el, atunci acest măgar gălăgios nu i-ar pune astfel de întrebări. Aflase, desigur, ceva, ghicise o parte din cele întîmplate... Care parte? Acest punct trebuia lămurit.

— Dragul meu, urmă avocatul cu un ton ușor de conversație, vii aici în puterea nopții și mă întrebi despre falsificări. Ți-ai închipuit oare, că, după toate cele întîmplate în seara asta, voi fi încă dispus să discut și să dau informații? Am avut de-a face cu atîtea falsificări în viața mea, că nu pot știi la care anume faci aluzie.

Fără ca să-și dea seama, privirea-i rătăci spre mijlocul camerei, oprindu-se la o măsuță rotundă, acoperită cu o pînză albă și subțire. Alan o observase, întrebîndu-se ce ascundea oare pînza. Cina lui Meister? Sau poate... Numai o clipă îngădui atenției sale să fie astfel distrasă.

— Domnule Meister, d-ta ai amenințat-o pe Mary Lenley. Vreau să știu cu ce. I-ai cerut un lucru, pe care ea nu dorește să-l facă. Nu știu exact ce anume, dar îl pot ghici. Te previn...

— Ca agent de poliție? întrebă Meister batjocoritor.

— Nu, ca om, zise Alan repede. Nu există, poate, nici un mijloc legal pentru a preîntîmpina, sau a pedepsi fapta urîtă pe care o plănuiești. Să știi, însă, că dacă i se întîmplă Mary-ei Lenley ceva, o vei regreta amarnic.

Avocatul închise ochii pe jumătate.

— Asta-i o amenințare cu violență, dacă nu mă înșel, zise el.

Glasul îi tremura, cu tot efortul de a părea nepăsător.

— Oamenii amenințați au o viață lungă, domnule inspector. În cursul vieții mele am fost mereu amenințat, fără ca să fi avut de suferit. Răzbunătorul mă amenință, Johnny mă amenință, d-ta mă ameninți... Amenințările îmi priesc!

Ochii lui Alan exprimau mînia care-l stăpînea.

— Domnule Meister, zise el încet, îţi dai seama, cît de aproape îţi este moartea?

Avocatul se uită cu gura căscată la tînăr.

— Poate că nu vei muri nici de mîna mea, nici de aceea a Răzbunătorului sau a lui Johnny Lenley. Dar dacă nu mă înşel în privinţa faptei mişeleşti pe care vrei s-o comiţi în noaptea asta şi, în cazul că îţi duci pînă la capăt planul, să fii sigur, Maurice Meister, că de nu va reuşi să te nimicească Răzbunătorul, eu voi ştii să te nimicesc!

Meister îşi pironi ochii pe detectiv, silindu-se să surîdă . . .

— Pe legea mea, eşti îndrăgostit de Mary Lenley, zise el chicotind. Asta-i cea mai bună glumă ce am auzit-o de ani de zile.

Coborînd scările, Alan fu urmărit încă de acel răspuns şi ecoul lui îi răsună în urechi pe întreaga Flanders Lane.

Mai avea de făcut o vizită — unui avocat care-i era prieten şi locuia la Greenwich. Rezultatul acestei convorbiri fu cît se poate de mulţumitor.

CAPITOLUL XLIII

Cînd Alan Wembury ajunse la circumscripţie, se uită mai întîi la ceasul de pe perete. Lipsise două ore.

— Domnul Bliss a mai dat pe aici? întrebă el.

— Da, domnule inspector, însă numai pentu cîteva clipe. A cerut să vorbească cu un arestat, zise Carter.

Alan ciuli urechile.

— Cu care arestat? întrebă el.

— Cu tînărul Lenley. I-am dat cheia.

De ce se interesa de Johnny, acest om de la centru? se miră Wembury.

— Cam cît a stat?

— Vreo cinci minute.

Alan își scutură lîngă cămin pălăria muiată de ploaie.

— Ceva comunicări?

— Nu, domnule inspector. Unul din bețivii noștri ne-a dat de lucru. A trebuit să telefonez doctorului Lomond... E acum la dînsul. Dar ce voiam să spun... ați văzut asta printre hîrtiile lui Lenley? Am observat-o numai după plecarea d-voastră.

Luă o foaie de pe birou și o înmînă superiorului său. Acesta citi.

— Scrisul lui Meister! exclamă Alan.

— Da, domnule inspector, confirmă sergentul, și casa cu numărul 57 e proprietatea lui. Nu știu în ce măsură va schimba asta situația lui John Lenley.

Alan răsuflă ușurat. Își reaminti ceea ce-i spusese prietenul său, avocatul.

— Slavă Domnului! Hîrtia aceasta îl salvează pe John! Lucrurile s-au petrecut exact cum îmi închipuisem! Cred că Meister era beat cînd a scris aceste rînduri... e prima lui imprudență.

— Ce spune legea într-un astfel de caz?

Wembury nu era jurisconsult, dar cînd descoperi că arestarea se făcuse pe proprietatea lui Meister, întrezări o portiță de scăpare. Johnny Lenley se dusese acolo invitat de Meister, proprietarul imobilului. Nu putea fi vorba deci de spargere.

— S-a găsit și o cheie?

— Da, domnule inspector. Uite-o! Poartă numele lui Meister pe etichetă.

— Foarte bine! Şi totuşi, mă bucur că Lenley e arestat. Căci, dacă am citit vreodată în ochii cuiva intenţia de a ucide, apoi desigur, asta a fost în ai lui, acum cîteva ore.

Carter riscă să pună o întrebare, care-l chinuise toată seara.

— Lenley nu-i cumva Răzbunătorul?

Alan rîse cu poftă.

— Nu fi prost, Carter! Cum ai putut să-ţi imaginezi aşa ceva?

Deodată, se auzi strigat pe nume şi-l văzu pe doctorul Lomond venind în grabă pe coridorul ce ducea la arest.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Alan repede.

— În care celulă l-ai băgat pe Lenley?

— La numărul opt, răspunse Carter.

— Uşa e larg deschisă ... celula e goală!

Carter se repezi afară. Alan apucă receptorul.

— Ai să vezi, Lomond, că-i vine de hac lui Meister.

Sergentul se înapoie gîfîind:

— Lenley a fugit! ... zise el. Uşa celulei e deschisă şi cea care ducea în curte de asemenea!

— Să vină doi oameni de-ai mei, porunci Wembury repede.

Chiar în acel moment căpătă legătura telefonică cerută.

— Scotland Yard? ... Dă-mi-l, te rog, pe ofiţerul de gardă ... Inspector Wembury la aparat. Notează-ţi următoarele pentru a fi transmise la toate secţiile: Prindeţi-l şi arestaţi-l pe John Lenley, fu-

git astă noapte de la Flanders Lane, unde se afla în stare de arest. Are 27 ani, statura înaltă, este oacheş şi poartă o haină de...

— Serj albastru închis, completă Carter.

— E un deţinut eliberat înainte de termen, continuă Wembury. Te rog să transmiţi cele comunicate mai departe. Mulţumesc!

Cum puse jos receptorul, intră un detectiv:

— Ia-ţi bicicleta şi înştiinţează toate patrulele de fuga lui Lenley. Ştii cum să-l descrii.

Iar celui de al doilea, abia sosit, îi spuse:

— Du-te la Malpas Mansions, Lenley locuieşte acolo, cu sora sa. Să nu o alarmezi cumva pe domnişoara! Dacă-l găseşti, adu-l încoace.

După plecarea detectivilor, Alan se plimbă de colo pînă colo prin cameră. Iată o nouă primejdie pentru Meister!

Doctorul Lomond se pregătea de plecare strîngîndu-şi instrumentele.

— Cum dracu a reuşit să fugă! exclamă Wembury în sfîrşit.

— Am părerea mea personală în această privinţă zise Lomond. Cum îi dai inspectorului Bliss prilejul să se apropie de un arestat, aceluia nu-i mai e greu să fugă.

Şi, după rostirea acestor cuvinte enigmatice, doctorul plecă.

Trebui să aştepte la capătul de sus al scărilor pentru a-l lăsa pe Hackitt să intre. Fostul puşcăriaş nu venea de bunăvoie, ci însoţit de un detectiv în civil şi de un sergent de stradă. Alan auzi un scîncet foarte cunoscut şi privi peste umăr.

— Bună seara, domnule Wembury. Vedeţi d-voastră ce mi-au făcut? De ce îi lăsaţi să mă hăituiască? întrebă Sam cu glas tremurător.

— Ce s-a întîmplat? spuse Alan ursuz.

Nu se găsea deloc într-o dispoziţie potrivită ca să asculte detaliile unor furtişaguri mărunte.

— L-am zărit pe individul ăsta pe Deptford Broadway, raportă detectivul, şi l-am întrebat ce are în geantă. N-a vrut să o deschidă şi a încercat să fugă. Atunci l-am arestat.

— Minciuni, făcu Sam indignat. Omule, nu vezi că sînt martori pe aici? Spune adevărul, căci altfel te faci vinovat de sperjur. Ştiţi, domnule Wembury, ce i-am zis? Dacă vrei geanta, na-ţi-o!

— Taci din gură, Hackitt, zise Wembury. Ce are în geantă?

— Tocmai voiam să vă vorbesc despre geanta asta, interveni Sam repede. Ca să fiu sincer, adevărul este că am găsit-o. Era rezemată de un zid. Şi mi-am spus: Ce naiba să fie oare în ea... Da, chiar aşa.

— Şi ce a spus geanta? întrebă Carter sceptic.

Geanta „spunea“ multe lucruri acuzatoare. Mai întîi, dădu la iveală caseta cu numerarul. Sam nu avusese timp să o arunce. Sergentul o deschise şi scoase din ea un teanc respectabil de bancnote, punîndu-l pe birou.

— Caseta lui Meister! strigă Sam uimit şi îngrozit. Ei, cum dracu a ajuns aici. Iată o problemă pentru d-voastră, domnule Wembury! Asta merită să fie notat în memoriile d-voastră, cînd le veţi scrie pentru ziarele de duminică: „Descoperirea stranie şi misterioasă a unei casete cu numerar“

— Nu-i nimic misterios în toate astea, răspunse Wembury. Mai e ceva?

Sergentul scoase din geantă și obiectele de argint, adică noi dovezi împotriva arestatului.

— Cînd omul n-are noroc! zise Sam filozofic. Mi-ați stricat cea mai frumoasă lună de miere ce mi-a surîs vreodată! Iată ce ați făcut, domnule Wembury. Cine m-a denunțat?

— Numele? întrebă Carter cu un ton convențional.

— Samuel Cuthbert Hackitt ... cu h.

Sam strîmbă din nas.

— Adresa?

— Palatul Regal, răspunse el sarcastic.

— Fără adresă. Care a fost ultima d-tale ocupație?

— Fată în casă! Domnule Wembury, știți cît mi-a dat ticălosul acela de Meister după ce am muncit pentru el patru zile? Trei poli! Asta-i curată exploatare! Pentru nimic în lume n-aș mai intra în casa aceea afurisită ... în care umblă stafiile ...

Sună telefonul și Carter răspunse.

— Stafii? făcu Wembury mirat.

— Eram în salonul lui Meister și tocmai voiam s-o șterg cu lucrușoarele astea cînd deodată simții că mă atinge o mînă rece! Rece ... ca gheața! Și lipicioasă ...

Carter acoperi receptorul cu mîna:

— E Atkins, domnule inspector. Omul care păzește casa lui Meister. Spune că, deși bate în poartă, nu-i răspunde nimeni. Meister e înăuntru, dar ușa-i încuiată.

Alan merse repede la aparat.

— Aici inspectorul Wembury. D-ta păzești casa, Atkins? Nu te poți face auzit? ... Nu poți obține

nici un fel de răspuns? Vezi lumină la vreuna din ferestre?... Ești absolut sigur că-i acasă?

Carter observă cum Alan se schimbă la față.

— Cum? Răzbunătorul a fost văzut la Deptford? Vin numaidecît.

Închise telefonul.

— Nu știu în ce măsură mîna aceea rece a fost sau nu produsul imaginației tale aprinse, Hackitt, dar pentru orice eventualitate, vii cu noi la Meister. Băieți, duceți-l acolo!

Cu toate protestele-i zgomotoase, Hackitt fu nevoit să se supună poruncii.

Rămas singur cu sergentul, Wembury scoase un revolver din buzunar, trase piedica și, luîndu-și pălăria, se îndreptă repede spre ușă.

— Noroc, domnule inspector! zise Carter.

Alan își mărturisi că avea, într-adevăr, nevoie de tot norocul ce i se putea oferi.

CAPITOLUL XLIV

Automobilul nu le putea fi de nici un folos; ceața fiind atît de deasă, erau siliți să se orienteze, mergînd pe dibuite de-a lungul zidurilor și al gardurilor. Avură însă norocul să-l ajungă pe doctor și Alan își asigură imediat prețioasele lui servicii. Drumul lor trecea prin partea cea mai rău famată a uliței Flanders, o regiune unde patrulele merg cîte două!

Lampa de buzunar a inspectorului nu producea decît un fel de pată galbenă în ceață, așa că folosirea ei era aproape zadarnică.

— D-ta ești doctore? întrebă Alan.

Şi-l auzi bombănind:

— Ce loc afurisit! Unde mă aflu?

— Pe uliţa Flanders! răspunse Alan.

Nu terminase de vorbit, cînd de undeva din apropiere, se auziră nişte chicote.

— Cine rîde aşa? întrebă Lomond.

— Stai, opreşte-te! strigă Alan. Mai încolo strada trebuie să fie desfundată. Nu vezi lumina aceea roşie?

I se părea, într-adevăr, că zăreşte înaintea lor o licărire roşiatică.

— Lumina asta am văzut-o toată seara, răspunse Lomond. Zici că strada ar fi desfundată?

Prin ceaţă se auzea un glas răguşit.

— Ala o să-l prindă pe Răzbunător!

Din toate părţile se ridicară nişte rîsete înfundate.

— Cine rîde aşa? întrebă, iar Lomond.

— Te afli în Flanders Lane, replică Alan. Căreia i se mai spune şi Iadul cel mic.

Doctorul coborî glasul.

— Nu văd pe nimeni.

— Ei stau pe treptele caselor şi ne observă, răspunse Alan încet.

— O noapte ca pentru Răzbunător!

Dintr-una din mizerabilele locuinţe ieşeau sunetele unu gramofon răguşit. Mai întîi tare, apoi înăbuşit, ca şi cum s-ar fi închis o uşă.

Dintr-o altă direcţie venea un glas de muiere:

— Uite-l acolo pe doctorul de muşte! Ala o să-l prindă pe Răzbunător!

— Cum naiba de ei ne pot vedea? întrebă Lomond uimit.

Alan se cutremură.

— Au ochi ca ai guzganilor. Ascultă numai: parcă foșnesc cînd se mișcă. O!

Cineva îl atinsese pe umăr.

— Se distrează pe seama noastră. Oare așa o să fie tot drumul?

Înaintea lor licări o lumină roșie, apoi încă una. Văzură un bătrîn murdar aplecîndu-se asupra unor cărbuni aprinși. O clipă, omul acela își ridică fața slută și Lomond făcu un pas înapoi.

— Cine ești d-ta? îl întrebă.

— Sînt paznicul de noapte. Un loc groaznic, această Flanders Lane. Din cînd în cînd cineva scoate un țipăt înfiorător. Dacă d-voastră ați auzi ceea ce aud eu, v-ar îngheța sîngele în vine.

Glasul său era profund ... venea parcă din mormînt.

— Doamna aia, s-a învîrtit tot timpul pe aici, zise el.

— Care doamnă? întrebă Wembury.

— Mai întîi am crezut că-i o stafie ... pe aici vezi stafii ... și le și auzi.

Dintr-una din casele ascunse în ceață, cineva scoase un țipăt înspăimîntător.

— Așa e pe aici, spuse, posomorît bătrînul paznic. Zbiară adesea: „Săriți că mă omoară!“ ... Trăiesc în beciurile lor, ca fiarele în vizuină. Unii nu ies niciodată la lumina zilei. Acolo jos se nasc și acolo mor.

În clipa aceea, Lomond simți că cineva îi atinge brațul.

— Unde ești Wembury? întrebă el.

— Pentru Dumnezeu ... nu te duce mai departe! șopti, spre uimirea lui un glas de femeie.

— Cora Ann!
— Cu cine vorbești? întrebă Alan, întorcînd capul.
— Acolo-i moartea ... moartea, spuse Cora încet și stăruitor. Vreau să te salvez. Înapoi, înapoi!
— Vrei să-mi bagi frica în oase? făcu Lomond cu ton de dojană. Cora Ann!
Peste o secundă ea se îndepărtă. Chiar în momentul acela ceața se răriși ei putură observa felinarul de la casa avocatului.
Atkins aștepta sub copertina de sticlă de la intrare. Nu se întîmplase nimic nou.
— N-am vrut să forțez ușa înainte de sosirea d-voastră. În afară de pian nu se aude nici un sunet. Am făcut ocolul clădirii și am văzut că în salon este lumină.
Alan intră repede în casă, urmat de Hackitt cu cătușe la mîini și de detectivul care-l păzea, ariergarda formînd-o Atkins și doctorul Lomond.
După ce urcă scările, Wembury ciocăni la ușă, fără a primi însă vreun răspuns. Atunci bătu cu pumnul în tăblie, strigînd numele avocatului. Totul fu însă, zadarnic.
— Unde-i menajera? întrebă Alan.
— În camera ei, domnule inspector. Cel puțin acolo se afla în urmă cu cîteva ore. Dar e surdă.
— Surdă complet, se pare, zise Wembury.
— Dați-mi o cheie oarecare... și veți vedea că descui, spuse Hackitt.
Așteptară, cu nerăbdare, pe cînd el meșterea la broască. Nu se lăudase degeaba: peste cîteva clipe limba broaștei sări înapoi din scoabă și ușa se deschise.

Numai veioza de pe pian ardea, aruncînd o lumină vagă, spectrală, peste chipul galben al avocatului.

Meister era în ţinută de seară. Şedea cu braţele rezemate de pian şi pe chipul său livid se citea groaza.

— Ptiu! făcu Alan, ştergîndu-şi sudoarea de pe frunte. Văd pentru prima dată un om în halul ăsta.

Zadarnic îl scutură pe avocat, acesta rămase complet insensibil.

— Slavă Domnului! spuse cineva mai în fund.

Era glasul tremurător al lui Hackitt.

— Niciodată nu mi-aş fi închipuit că mă voi bucura văzind că „pasărea asta" mai este în viaţă!

Alan privea candelabrul care atîrna prins de tavan.

— Aprindeţi luminile, zise el. Şi vezi, dacă poţi să-l trezeşti, doctore.

— Eu, în locul d-voastră, i-aş frige puţin urechile, opină Sam.

Dar Alan îi porunci să tacă şi atunci Hackitt întrebă mînios:

— N-are omul voie să-şi arate simţămintele? Unde scrie că şi asta-i oprit? ... V-am spus-o, domnule Wembury: Meister e ameţit de cocaină! L-am mai văzut aşa şi altă dată.

— Hackitt, unde te aflai cînd ai simţit mîna? întrebă Alan. Scoateţi-i cătuşele!

După ce acest ordin fu îndeplinit, Hackitt se îndreptă spre un loc situat cam în dreptul uşii. Între aceasta şi o mică sofa se găsea o măsuţă pregătită pentru cină. Wembury o observase chiar în clipa cînd intrase în cameră şi se bucurase deoarece aceasta însemna că Mary nu venise.

— Stăteam aici, zise Hackitt. Mîna a apărut din partea aceea.

Arătă spre uşa misterioasă şi Wembury o văzu zăvorită şi încuiată, iatr cheia atîrna pe perete la locul

obişnuit. Nimeni nu putea să intre în cameră fără ajutorul lui Meister.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre fereastră. Perdelele de stambă erau trase complet şi Hackitt băgă imediat de seamă. Ştia că, atunci cînd fugise le lăsase trase numai pe jumătate.

— Cineva a fost pe aici, afirmă el cu tărie. Lăsasem obloanele cu gratii deschise şi sînt sigur că Meister nu s-a mişcat din loc.

Uşa care ducea la biroul lui Meister era încuiată. De asemenea şi a doua uşă, aceea de la dormitorul avocatului. Alan se uită din nou la zăvoare şi se convinse că nu fuseseră atinse în seara aceea. Odaia era plină de praf. De luni de zile covorul nu fusese scuturat şi fiecare pas stîrnea un mic nor de praf. Alan îşi umezi degetul, atinse măciulia clanţei şi văzu nişte pete mărunte pe deget, care dovedeau că nimeni nu intrase pe uşa aceea.

Atkins stătea lîngă avocatul adormit, scuturîndu-l uşor, încurajat de nişte sforăituri prea puţin plăcute: altceva nu reuşise să obţină de la el. Wembury se afla lîngă masa aranjată privind-o îngîndurat.

— Aştepta pe cineva, spuse Lomond şiret.

— Aşa pare, zise Alan.

— Desigur, o femeie! replică doctorul.

— De ce tocmai o femeie? întrebă Wembury, furios.

Doctorul se aplecă şi luă de pe masă o cupă de argint, plină cu bomboane.

— Nu cred că avocatul mănîncă praline, observă el maliţios.

Wembury rîse enervat.

— D-ta eşti pe cale să devii detectiv. Meister are gusturi . . . ciudate.

De sub un șervețel, Lornond scoase o cutiuță pătrată de marochin. O deschise. Pe un fond de catifea străluceau niște diamante.

— Aparține el oare acelei categorii de bărbați care dăruiesc asemenea obiecte unor prieteni . . . ciudați?

— Nu știu, răspunse Wembury scurt și pe un ton aproape grosolan.

— Priviți, vă rog! șopti Hackitt.

Meister începea să se miște. Întorcea necontenit capul dintr-o parte într-alta. Deodată își dădu seama că nu e singur.

— Ei, voi de acolo! bîlbîi el. Dați-mi ceva de băut!

Întinse mîna după o sticlă imaginară.

— Sînt de părere, Meister, că pentru astăzi ai tras destul la măsea și pe nas. Stăpînește-te și întărește-ți curajul: sînt aducătorul unei vești proaste.

Meister holba ochii; era încă amețit.

— Cît e ceasul? întrebă el, încet.

— Douăsprezece și jumătate, noaptea.

Răspunsul îi dezmetici puțin.

— Douăsprezece și jumătate?

Făcînd un efort, se ridică în picioare.

— A venit? întrebă el ținîndu-se de masă.

— Cine? întrebă Wembury, rece și chibzuit.

Meister clătină capul, care-l durea îngrozitor.

— A spus că o să vină, îngăimă el. Mi-a făgăduit, solemn . . . La douăsprezece. Dacă ea crede cumva că poate să-și bată joc de mine . . .

— Cine-i „ea"? întrebă Wembury.

Dar avocatul rînji ca un prost.

— N-o cunoști, răspunse el.

— Trebuia să-ți țină de urît? insistă Wembury.

— Ai ghicit... Dă-mi ceva de băut!

Era încă ameţit şi abia îşi dădea seama de ceea ce se petrece în jurul său. Deodată îl zări pe Hackitt.

— Te-ai înapoiat? Acum nu mai am nevoie de tine! Cară-te!

— Auziţi ce spune? întrebă Sam repede. Îşi retrage plîngerea!

— Ai pierdut caseta cu bani? întrebă Wembury.

— Ce? Pierdut...?

Meister se îndreptă cu paşi şovăitori spre sertar şi-l deschise.

— Nu mai e aici! strigă el răguşit. Tu ai luat-o? (Degetul său arătător îl indică pe Sam). Hoţ mizerabil!

— Păstrează-ţi calmul, zise Wembury, susţinîndu-l (căci era să cadă). Vezi, că l-am prins pe Hackitt. Mîine dimineaţă poţi să-ţi formulezi acuzaţia.

— Să-mi fure caseta cu bani! scîncea avocatul în mînia-i de om beat. Să muşte mîna care l-a hrănit!

Buzele lui Hackitt se încreţiră dispreţuitor:

— Îmi place ideea d-tale despre hrană: cartofi cu sos şi sos cu cartofi!

Dar Meister nici nu-l asculta.

— Dă-mi ceva de băut.

Wembury îl apucă de braţ.

— Ascultă: Răzbunătorul e la Deptford. Îţi dai seama ce înseamnă asta?

Dar parcă vorbea cu un butuc.

— Foarte bine, zise Meister cu ifose de beţiv.

Încerca să se uite la ceas.

— Ştergeţi-o! aştept o bună prietenă, care trebuie să sosească imediat.

— Prietena d-ale are puţine şanse să vină. Toate uşile-s încuiate, în afară de aceea pe care o păzeşte Atkins şi ele vor rămîne încuiate.

Meister mormăi ceva, făcu un pas şi ar fi căzut jos, dacă Wembury nu l-ar fi susţinut, aşezîndu-l pe un scaun.

— Răzbunătorul! (Meister îşi rezemă capul în mîini). Va trebui să fie prea iscusit ca să mă prindă pe mine. Astăzi nu sînt în stare să gîndesc, dar mîine o să-ţi spun unde poţi pune mîna pe el. D-ta eşti un detectiv destoinic, Wembury (rînji prosteşte). Hai să mai bem niţel.

Abia terminase, cînd două din cele trei becuri ale candelabrului se stinseră.

— Cine a făcut asta? întrebă Wembury, întorcîndu-se brusc. A atins cineva comutatorul?

— Nu, domnule inspector, răspunse Atkins, care stătea lîngă uşă. Numai eu aş fi putut să-l ating.

În clipa cînd stingerea luminilor atrăsese atenţia tuturor, Hackitt se afla lîngă fereastră examinînd perdelele.

— Vino în partea asta a camerei, stai prea aproape de fereastră, zise Wembury.

— Tocmai mă miram cine a tras perdelele, domnule Wembury, răspunse Hackitt tulburat. Aş jura că n-a făcut-o Meister. Dormea cînd l-am părăsit şi d-voastră n-aţi putut căpăta nici un răspuns de la el prin telefon, nu-i aşa?

Apucă perdeaua şi o trase la o parte. Lipit de geam, zări un chip palid şi bărbos, care pieri numaidecît în noapte.

Hackitt scoase un strigăt de groază şi Alan alergă la fereastră.

— Cine a fost?

— Nu știu, îngăimă Sam. Cineva!
— Și eu am văzut pe cineva, spuse Atkins.
Primejdia se apropiase. Wembury se înfioră.
— Prindeți-l băieți, zise el.
Abia sfîrși ultimul cuvînt, cînd toate luminile din cameră se stinseră.
— Nu vă mișcați, stați pe loc! șopti Alan. Ai atins cumva butonul, Atkins?
— Nu, domnule inspector.
— L-a atins vreunul din voi?
Răspunseră toți în cor: Nu.
Deasupra ușii zăvorîte se aprinse becul roșu. Cineva intrase în cameră!
— Atkins, stai lîngă Meister... Caută de-a lungul mesei, pînă ce-l găsești. Stați nemișcați cu toții!
Persoana care intrase se afla acum în mijlocul camerei. Alan auzea o respirație agitată și zgomotul de pași. Așteptă. Deodată zări o lumină, sau, mai degrabă, un mic cerc luminos pe ușa casei de bani. Peste o clipă dispăru.
Provenea de la o lampă de buzunar și cineva meșterea la casa de bani. Alan nu se mișcă, cu toate că, din locul unde se afla, putea tăia instrusului retragerea.
În sfîrșit înaintă tiptil, cu amîndouă miinile întinse, ascultînd încordat. Pe neașteptate prinse pe cineva, dar fu cît pe-aici să-i de-a drumul, atît de mare-i fu groaza și uimirea.
O femeie! Ea se apăra cu disperare.
— Cine ești d-ta? întrebă el cu voce înăbușită.
— Lasă-mă! șopti un glas, pe care emoția-l schimbase, făcîndu-l de nerecunoscut.
— Am nevoie de d-ta, zise el.

Dar genunchiul lui se izbi de ceva ascuțit și tare. Era colțul patului, și din pricina durerii resimțite el lăsă să-i scape prada. Ea fugi numaidecit. Alan întinse din nou miinile, dar nu mai prinse nimic.

În clipa aceea răsună un glas profund, amenințător:

— Meister ... am venit ... ca să te ...

Cineva tuși ... O tuse chinuitoare.

— Faceți lumină! strigă Wembury, care auzi o ușă închizîndu-se brusc.

— Aprindeți un chibrit. N-are nici unul dintre voi o lampă de buzunar?

Cînd se făcu lumină se uitară uimiți unul al altul. Nu erau în cameră decît aceia care fuseseră acolo cînd se stinseseră becurile, iar ușa era încuiată, zăvorită și neatinsă, cheia atîrna la locul obișnuit!

Privirea lui Alan rătăci de-a lungul zidului, și fu atrasă de o priveliște care-i îngheță sîngele.

Țintuit de perete, cu șișul propriului său baston, se afla Maurice Meister! ... Și era mort! ...

De undeva, de afară, răsună un hohot de rîs, continuu și răgușit, ca după o glumă bună. Ascultară cu toții înmărmuriți și chiar chipul doctorului Lomond deveni ceva mai palid.

CAPITOLUL XLV

Trecuse o oră de cînd trupul neînsuflețit al avocatului fusese îndepărtat. Doctorul Lomond își luă cîteva notițe. Era liniștea întruchipată. Și totuși, de mai multe ori, în ultima jumătate de oră, auzise un zgomot ciudat, care fusese, desigur, făcut de mișcările unui om.

— Mă duc să-l văd pe domnul Wembury, zise el către polițistul care aștepta. Îmi las geanta aici.

— Domnul Wembury a spus că se va întoarce, domnule doctor. Trebuie să vină numaidecît, răspunse Harrap. Sergentul o să percheziționeze toată casa. Desigur, se vor descoperi lucruri ciudate. În ce mă privește pe mine, adăugă el, aș dori să fiu însărcinat cu examinarea cămării, a beciului de vin, sau a locului unde-și ținea defunctul berea.

Lomond auzi din nou un zgomot. Merse spre ușa care ducea în dormitorul lui Meister și, spre surprinderea sa, deschizînd-o, dădu de Wembury care tocmai cobora scările.

— Trei drumuri duc la casa asta. Pînă acum am descoperit două, zise Alan.

În clipa aceea intră și Atkins, care cercetase cîteva din încăperile de jos.

— Ai terminat? întrebă Wembury.

— Da, domnule inspector. Meister a fost un tăinuitor în toată regula.

Alan dădu încet din cap.

— Da, știu. Înlocuitorul d-tale a sosit?

— Da, domnule inspector.

— Bine, atunci poți să pleci. Noapte bună, Atkins.

Lomond îl privi pe Wembury mai de aproape. Aștepta să plece omul, apoi își trase un scaun și se așeză.

— Wembury, amice, pari a fi mîhnit . . . nu cumva din pricina domnișoarei Lenley?

— Da . . . vin chiar de la dînsa.

— Și se înțelege că ea a fost persoana care a intrat tocmai în clipa fatală.

Alan se uita țintă la doctor.

— Lomond, voi risca să-ți spun ceva și, dealtfel, nu văd motivul pentru care n-aș face-o, căci întîmplarea respectivă schimbă totul în ce privește cazul Răzbunătorului. Ceea ce s-a petrecut în noaptea asta, poate să însemne distrugerea carierei mele; totuși, puțin îmi pasă. Da, persoana aceea a fost Mary Lenley!

Doctorul dădu grav din cap.

— Mi-am închipuit, zise el.

— A venit ca să capete un cec falsificat, după spusele lui Meister, de către tînărul Lenley: o născocire drăcească a avocatului.

— Cum a putut să pătrundă în cameră? întrebă Lomond.

— N-a vrut să-mi spună. E complet doborîtă. I-am arestat iarăși fratele și, deși sînt încredințat ca de data asta va scăpa fără pedeapsă, ea nu poate crede și își face inimă rea.

— Biata copilă! Totuși, dragul meu . . . lucrurile se vor termina cu bine, zise Lomond căscînd.

— Ești un optimist, doctore!

— Da. Niciodată nu-mi pierd curajul. L-ați prins deci pe Johnny Lenley. Atunci hohotul acela pe care l-am auzit . . .

Wembury clătină capul.

— Nu trebuie pus pe seama lui Lenley. Dealtfel, n-a fost nimic misterios în acest rîs: era al unui locuitor al cartierului care se întorcea acasă, beat ca de obicei. Sergentul postat afară l-a văzut și l-a auzit.

— Parcă ar fi răsunat aci, în cameră, răspunse Lomond, cutremurîndu-se. Ei, bine, opera Răzbunătorului este acum înfăptuită. Nu mai e nici o primejdie pentru nimeni.

— Întotdeauna există destule primejdii... începu Wembury...

Dar se opri, ridică brusc capul și ascultă. De data aceasta zgomotul era foarte distinct.

— Ce a fost asta? Ai zice că cineva umblă prin casă, spuse Lomond. Am auzit și mai înainte sunetele astea.

Alan se ridică în picioare.

— Nu-i nimeni aici în afară de omul nostru. Sergent!

Harrap intră.

— Doriți ceva, domnule inspector?

— E careva de-ai noștri sus?

— După cîte știu, nu.

Wembury merse la ușă și, deschizînd-o strigă:

— Cine-i acolo?

Nu primi nici un răspuns.

— Așteaptă, te rog, aici. Mă duc sus să văd.

Rămase destul de mult. La înapoiere, fața-i era palidă și trasă.

— E în regulă, poți să te duci la postul tău, zise el către sergent.

După ce omul ieși, Wembury adăugă:

— Una din ferestrele de sus era deschisă... trebuie să fi intrat vreo pisică.

Lomond își pironi ochii pe chipul detectivului.

— Pari îngrozit. Ce s-a întîmplat? întrebă el.

— Mă cuprinde groaza, într-adevăr, recunoscu Wembury. Aici miroase a moarte.

Dar răspunsul nu-l mulțumi pe șiretul Lomond.

— Wembury... ai văzut sus ceva, sau pe cineva, declară el categoric.

— Ești ghicitor de gînduri? întrebă Alan, cu glasul puțin schimbat.

— Într-un fel da, răspunse celălalt încet. În clipa de față te gîndești la inspectorul principal Bliss!

Wembury rămase ca trăznit. Fu scutit să răspundă, deoarece în momentul acela auzi o ciocănitură în ușă și sergentul intră.

— Domnule inspector, zise, mi s-a comunicat acum că un om a fost văzut sărind peste zid.

— Oh ... e mult de atunci? întrebă Alan, fără să se miște din loc.

— Cam vreo cinci minute, domnule inspector.

— Credeam că era vorba de o pisică, zise Lomond sarcastic. Dar Alan nu-i răspunse.

— Cum se face că nu l-ai văzut?

— S-a întîmplat cînd mă aflam aici, zise Harrap. Mă scuzați, domnule inspector, dar nu mai sînt de gardă.

Wembury spuse enervat:

— Bine, bine. Poți să pleci!

După ce omul ieși cei doi tăcură încă mult timp.

— Care e părerea d-tale despre această escaladare? întrebă Lomond în sfîrșit.

— De! Știu eu? ... O fi fost vreun reporter! Oamenii ăștia ar sta și în mormînt, numai să afle ceva.

Iarăși se auzi zgomot de pași: cineva se mișca tiptil în camera de sus.

— Asta nu-i o pisică, Wembury.

Nervii lui Alan Wembury ajunseseră într-o stare de plîns.

— La naiba cu pisica! spuse el. Nu știu ce e și nici nu vreau să știu! Doctore, m-am săturat de cazul ăsta.

— Şi eu, răspunse Lomond. Mă duc acasă să mă culc. (Se sculă oftînd). Veghile astea tîrzii or să mă dea gata . . .

— Bea ceva, înainte de a pleca.

Cu o mînă tremurîndă, Alan turnă whisky într-un pahar.

Nici unul din ei nu-l zări pe inspectorul Bliss la fereastră, nici nu auzi oblonul cu gratii, care se deschise fără zgomot în clipa cînd omul de la Scotland Yard intră în cameră.

— Ştii, doctore, spuse Alan, eu nu-l urăsc pe Răzbunător atît cît s-ar cuveni.

Lomond aştepta cu paharul în mînă.

— Nu există oameni răi de tot, în afară de Meister, cum nu există nici oameni buni de tot.

— Vreau să-ţi spun ceva, Lomond, urmă Alan încet . . . Eu îl cunosc pe Răzbunător.

— Îl cunoşti într-adevăr?

— Da; chiar bine.

Apoi cu înverşunare:

— Şi mă bucur din toată inima că l-a ucis pe Meister.

Bliss urmărea scena din firidă, ascuns înapoia perdelei, cu ochii aţintiţi asupra celor doi bărbaţi.

— De ce? Şi-a atins ţinta cu privire la Mary?

— Nu, slavă Domnului! Dar ea îşi datorează salvarea numai unor împrejurări fericite. Lomond . . . aş putea să-ţi spun cine-i Răzbunătorul.

Ieşind din umbra perdelelor, Bliss se îndreptă spre Lomond, cu revolverul în mînă:

— Zici că ai putea să mi-o spui? întrebă doctorul. Ei, bine, cine-i atunci Răzbunătorul?

O mînă se întinse, smulgîndu-i pălăria.

— Dumneata! strigă Bliss. Henry Arthur Milton, ești arestat!

Lomond sări în picioare.

— Cum dracu . . .?

Nu mai era medicul cărunt, ci un om în floarea vîrstei, frumos și bine făcut.

— Stai!

Alan cu greu își recunoscu propriul său glas.

— Percheziționează-l, spuse Bliss.

Și Alan scoase pardesiul „medicului".

Răzbunătorul chicotea.

— Așa, Bliss? Se vede că nu îndrăznești s-o faci d-ta! Ești doar omul care pretinde că a fost înjunghiat de mine cu prilejul unei încercări de arestare.

— Precum s-a și întîmplat, zise Bliss.

— Minciună! Niciodată nu port cuțit la mine, o știi prea bine.

Bliss își arătă dinții într-un rînjet de triumf.

— Știu doar atît că te am, o, Răzbunătorule! Numai asta contează. Ai venit din Port Said, nu-i așa? Ai îngrijit acolo un bolnav? Cînd am văzut-o pe femeia ta speriindu-se atît de tare în ziua aceea la Scotland Yard, mi-am închipuit că te știe bănuit de mine.

Henry Arthur Milton zîmbi disprețuitor.

— Crede ce vrei și simte-te încîntat. Dar femeia aceea — care, din întîmplare, îmi e soție — s-a speriat nu fiindcă te-a văzut pe d-ta, ci fiindcă m-a rescunoscut pe mine!

— Trucul de la Port Said îmi place. Ai cunoscut acolo un bolnav — un oarecare doctor Lomond — un cocainoman, dispărut de ani de zile și decăzut total, pînă la nivelul indigenilor. Cînd a murit, i-ai luat numele și hîrtiile.

— Dar l-am îngrijit mai întîi . . . şi i-am plătit înmormîntarea, adăugă Milton.

— Ai încercat să arunci bănuiala asupra mea . . . auzi tupeu! D-ta l-a ajutat pe Lenley să fugă din arest.

Răzbunătorul plecă, zîmbind, capul.

— Mea culpa. Este lucrul cel mai bun pe care l-am făcut vreodată.

— Iscusit, într-adevăr! admise Bliss. De ce n-aş recunoaşte-o! Şi cînd mă gîndesc cum ţi-ai procurat postul de medic al poliţiei gudurîndu-te pe lîngă ministrul cu care te-ai întîlnit pe vapor.

Răzbunătorul tresări.

— Ce cuvînt dezgustător. Zi mai bine că l-am măgulit! Da, am fost norocos în ceea ce priveşte obţinerea postului . . . Dealtfel făcusem patru ani de medicină în tinereţea mea . . . la Edinburgh. Îţi pun informaţia asta la dispoziţie.

Bliss nu mai putea de bucurie.

— Oricum, te-am prins! Şi te învinuiesc de asasinat cu premeditare, săvîrşit asupra lui Maurice Meister.

De data aceasta, Alan îşi părăsi rolul de simplu spectator.

— Ascultă Bliss . . ., începu el.

— Eu mă ocup acum de acest caz, Wembury, îl întrerupse Bliss pe un ton aspru. Cînd voi dori să-ţi cunosc părerea, ţi-o voi cere. Dar cine să fie ăsta?

Se auziră nişte paşi uşori şi grăbiţi pe scară. O clipă mai tîrziu, Cora Ann se arunca în braţele soţului ei.

— Arthur! Arthur!

— Bine, bine, doamnă Milton! Ajunge, strigă Bliss.

— Ți-am spus-o... ți-am spus-o... oh, Arthur! se jelui ea plîngînd.

Bliss încercă s-o îndepărteze.

— Destul!

— O clipă numai, zise Răzbunătorul.

Apoi, către tînăra femeie:

— Cora Ann, n-ai uitat cumva?

Ea clătină capul.

— Mi-ai făgăduit ceva: îți aduci aminte?

— Da... Arthur, răspunse ea.

Bliss redeveni numaidecît bănuitor. Trase femeia cu forța la o parte.

— Ce vrea să spună? Stai acolo și nu te amesteca.

Ea își întoarse chipul palid spre el.

— Vrei să-l iei și să-l închizi, strigă ea cu disperare, ca pe un animal sălbatic... după drugi de fier... ca pe o fiară... ca pe ceva ce nu-i omenesc. Iată ceea ce vrei să faci! Să-l distrugi... să-l îngropi de viu! Și-ți închipui că voi îngădui; că voi sta nepăsătoare, cu brațele încrucișate, privind la toate, fără a încerca măcar să-l scap!

— Nu-l poți scăpa de spînzurătoare, fu răspunsul brutal.

— Așa! Am să-ți arăt eu că pot!

Bliss zări mai tîrziu arma și, pînă să i-o poată smulge din mînă, ea trase. Răzbunătorul se prăbuși pe un jilț.

— Monstru ce ești!... îi strigă Bliss femeii.

Wembury îi sări în ajutor, reușind să pună mîna pe revolver. În clipa aceea, Răzbunătorul se ridică sprinten din jilțul unde stătuse nemișcat și în apa-

rență, mort. Alergă spre ușă, ieși și o încuie pe dinafară.

— Vai de mine! A fugit! urlă Bliss, examinînd iute revolverul. Cartușe oarbe. După el!

Wembury se repezi la ușă. Era încuiată.

Cora rîdea.

— Sparge tăblia ușii! strigă Bliss. Cheia e de cealaltă parte.

Apoi către tînăra femeie:

— Rîzi..., am să-ți dau eu motive de rîs!

Cu o lovitură sfărîmă ușa și, peste cîteva clipe, Wembury coborî grăbit scările.

— Te crezi șiret, domnule Bliss, spuse Cora cu un glas strident și triumfător. Dar nu ești decît o jucărie în mîna Răzbunătorului!

— Așa ți se pare, mormăi Bliss printre dinți.

Apoi îl strigă pe sergentul care era de gardă jos în vestibul.

— Pe Arthur îl aștepta afară o mașină, jubilă Cora, și o nouă deghizare păstrată în cămăruța de la parter. Și un aeroplan la zece mile depărtare... Lui nu-i e frică să zboare prin ceață.

— Dar pe d-ta, cuconiță, te-am prins! răcni Bliss, și acolo unde ești d-ta va fi și el. Îl cunosc pe Răzbunător. Sergent!

Un polițist se ivi în ușă.

— Sînt inspectorul Bliss de la Scotland Yard. Dacă ți-e dragă uniforma pe care o porți, păzește-o pe doamna asta ca pe ochii din cap!

Se repezi afară, oprindu-se numai ca să încuie ușa. Cora alergă după el, dar Bliss luase cheia. Întorcîndu-se, ea îl văzu pe sergent deschizînd lambriul de lîngă ușă. Apoi, cu iuțeala fulgerului, casca

și pelerina zburară la pămînt și Cora fu strînsă în brațele acelui om extraordinar, care era soțul ei.

— Pe aici, Cora, zise el arătînd spre lambrint. La via amorosa!

O sărută, ajutînd-o să treacă prin deschizătură. Numaidecit trapa se închise după ei. Nimeni nu-l mai zări pe Răzbunător în noaptea aceea, sau în vreuna din multele nopți care urmară.

SFÎRȘIT

CUPRINS

Capitolul I 5
Capitolul II 10
Capitolul III 18
Capitolul IV 21
Capitolul V 24
Capitolul VI 27
Capitolul VII 32
Capitolul VIII 36
Capitolul IX 38
Capitolul X 42
Capitolul XI 45
Capitolul XII 49
Capitolul XIII 53
Capitolul XIV 58
Capitolul XV 61
Capitolul XVI 68
Capitolul XVII 73
Capitolul XVIII 78
Capitolul XIX 83
Capitolul XX 94
Capitolul XXI 98
Capitolul XXII 102

Capitolul XXIII 108
Capitolul XXIV 113
Capitolul XXV 119
Capitolul XXVI 126
Capitolul XXVII 131
Capitolul XXVIII 137
Capitolul XXIX 142
Capitolul XXX 148
Capitolul XXXI 150
Capitolul XXXII 155
Capitolul XXXIII 161
Capitolul XXXIV 166
Capitolul XXXV 172
Capitolul XXXVI 176
Capitolul XXXVII 183
Capitolul XXXVIII 187
Capitolul XXXIX 192
Capitolul XL 199
Capitolul XLI 204
Capitolul XLII 210
Capitolul XLIII 217
Capitolul XLIV 223
Capitolul XLV 233

EDGAR WALLACE (01.04.1875 Londra — 10.02.1932 Hollywood) — participant la războiul burilor și activ ca jurnalist în Africa de Sud, a obținut recunoașterea valorii sale scriitoricești prin numeroasele romane „Krimi", datorită cărora a intrat în rîndul fondatorilor acestei categorii literare a secolului XX, fiind plasat de specialiști între Agatha Christie și Sir Arthur Conan Doyle. „Răzbunătorul" este unul din personajele care se perindă prin fața noastră, fără să știm, sau măcar să bănuim cine este el.
Cine este „Răzbunătorul"? Iată o întrebare de mare interes pentru cititorii care urmăresc noul roman al lui Edgar Wallace. Căci autorul a învăluit într-un mister adînc identitatea eroului în jurul căruia se desfășoară întreaga acțiune.

PRET 150 LEI

ISBN 973-95290-0-7